S.T.
GIBSON

Bir Kan Damlası

GOODREADS YILIN
EN İYİ KORKU ROMANI
ÖDÜL ADAYI!

GÜLLERİN BULUŞMASI NOVELLA

S.T. Gibson'ın sansasyonel romanı, Drakula'nın ilk gelini Constanta'nın karanlık ve baştan çıkarıcı hikâyesini anlatıyor.

Bazıları buna bir itiraf diyecek olsa da bu, sana son aşk mektubum...

Gizemli bir yabancı tarafından ölümün eşiğinden kurtarılan Constanta, bir ortaçağ köylüsünden, ölümsüz bir krala layık geline dönüşür. Ancak Drakula, sevimli bir aristokrat ile açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçıyı tutku ve yalanlar ağına çektiğinde Constanta, sevgilisinin korkunç şeyler yapabileceğini fark eder.

Genç kadın, rakibi olan eşlerin kollarında teselli bularak, kocalarının karanlık sırlarını keşfetmeye başlar. Sevdiği herkesin hayatı tehlikedeyken Constanta, kendi özgürlüğü ile kocasına olan aşkı arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. Ancak kanla kurulan bağlar, yalnızca ölümle bozulabilir.

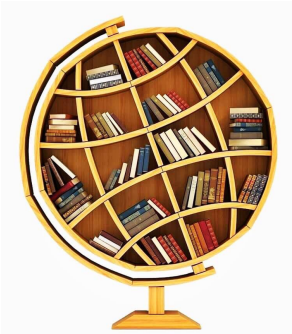
"Sizi acı içinde, öfkeli ve en sonunda umut dolu bırakacak bir romantizmin baş döndürücü kâbusu."
—Hannah Whitten, *New York Times* çoksatanı *For the Wolf*'un yazarı

LAPİS

ISBN: 978-605-728-247-7

Yetişkin Okurlar İçindir

Bir Kan Damlası

Bir Kan Damlası
Orijinal İsmi: *A Dowry of Blood*
Yazar: S. T. Gibson
Çeviri: Beyza Bozsu
DBO_
Yayına Hazırlayan: Sidem Zelal Edin
Editör: Merve Mumcu
Düzelti: Zeynep Sarıfakıoğlu
Son Okuma: Mihriban Onur

1. Baskı: Nisan 2023
ISBN: 978-605-728-247-7

©S. T. Gibson, 2021

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Sarah Gibson © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Eserin Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:
WPC Matbaacılık
Sertifika No: 50884
Osmangazi Mah.
Mehmet Deniz Kopuz Cad.
No 17/1 İstanbul

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.
No: 3 Bayrampaşa/İstanbul
Yayıncı Sertfika No: 48038
www.lapisyayincilik.com

S.T.

GIBSON

Bir Kan Damlası

Çeviri:
Beyza Bozsu

LAPİS

Aşktan, ölümden kaçar gibi kaçanlara
ve yine de onun pençesine düşenlere:
Bu hikâyenin kahramanları sizlersiniz.

Yazarın Notu

Bu kitapta bazı karanlık yollardan geçilmektedir. Okurların *Bir Kan Damlası*'nı okuyup okumamaya acele etmeden karar vermelerini istiyorum. Bu nedenle aşağıda bir içerik listesi hazırladım.

Bir Kan Damlası şunların tasvirlerini içermektedir:

- duygusal, sözlü ve fiziksel yakın partner istismarı
- psikolojik manipülasyon
- savaş, kıtlık ve veba
- kan ve vahşet
- rızaya dayalı cinsel içerik
- sadomazoşizm
- kendine zarar verme
- biyolojik terör
- şiddet ve cinayet
- alkol kullanımı
- depresyon ve delilik

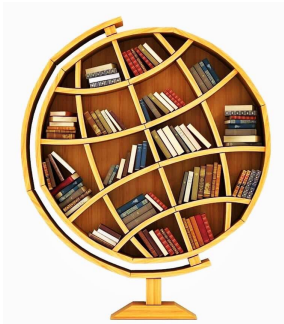
Ayrıca aşağıda listelenmiş durumlar hakkında kısa referanslar bulunmaktadır:

- cinsel saldırı (adı geçen herhangi bir karaktere yönelik değildir)
- uyuşturucu kullanımı
- boğulma

Birinci Kısım

Böyle son bulacağını hiç hayal etmemiştim, lordum: kanının sıçrayarak geceliğimde sıcak benekler yaratacağını ve yatak odamızın zemininde derecikler oluşturacağını hayal etmemiştim. Lâkin bizim gibi canlılar uzun bir yaşam sürer. Bu dünyada beni şaşırtabilecek, dehşet verici hiçbir şey kalmadı. Sonunda, senin ölümün bile kendi içinde kaçınılmaz hâle geldi.

Kendince hepimizi sevdiğini biliyorum. Magdalena'nın ihtişamını, Alexi'nin ise sevimliliğini sevdin. Fakat ben, senin savaş gelinindim, sadık Constanta'ndım ve sen, benim hayatta kalma arzumu sevdin. Bu azmi benden alıp ellerinle parçaladın ve beni, canlılığını yitirmiş bir oyuncak bebek gibi, onarmayı isteyeceğin vakte kadar çalışma masanın üzerinde bıraktın.

Beni sevgi dolu öğütlerinle doldurdun, dikişlerimi en sevdiğin renkteki ipliklerle diktin; bana, seni en çok memnun eden şekilde yürümeyi, konuşmayı, gülümsemeyi öğrettin. İlk başta senin kuklan olduğum için çok mutluydum. Seçildiğim için çok mutluydum.

~~Söylemeye çalıştığım şey~~
~~Sana anlatmak istediğim şey~~

İçi boş ve soğuk bir yalnızlığa o kadar alışırsın ki, o bile bir dost gibi hissettirmeye başlar.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlatmaya çalışacağım. Hayatta kalmak için düşünebildiğim tek yol buydu ve umarım vazgeçmeme kararlılığımdan şimdi bile gurur duyarsın.

Tanrım. *Gurur duymanı* istiyorum. Onca kan ve bozulan yeminlerden sonra bile seninle ilgili böyle düşündüğüm için hastalıklı biri miyim?

Önemi yok. Hiçbir şeyin olmayacak. Güçsüz başlangıcımızdan acımasız sonumuza kadar birlikte geçirdiğimiz hayat dışında hiçbir şeyin... Arkamda bir tür kayıt bırakmazsam delireceğimden korkuyorum. Eğer yazarsam, bunların hiçbirinin olmadığına kendimi ikna edemem. Kendime senin bunların hiçbirini yapmak istemediğini, hepsinin korkunç bir rüya olduğunu söyleyemem.

Bize hiçbir zaman suçlu hissetmemeyi, dünya yas tutmak için zorlasa bile eğlenmeyi öğrettin. Bu yüzden biz, gelinlerin olarak, hatırana kadeh kaldırıp mirasına sahip çıkacağız ve gücümüzü, seninle paylaştığımız aşktan alacağız. Önümüzde açgözlü ve bilinmez bir şekilde uzanan geleceğe rağmen umutsuzluğa kapılmayacağız. Ve ben, kendi adıma kayıt tutacağım. Senin için ya da herhangi bir dinleyici için değil, kendi zihnimi susturmak için.

Seni gerçekte olduğun gibi anlatacağım, kutsal mozaik camların ya da günahkâr bir ateşin içindeymişsin gibi değil. Seni eşit ölçüde hassas ve acımasız bir adamdan başka bir şeymişsin gibi göstermeyeceğim ve bunu yaparak belki de kendimi sana karşı haklı çıkaracağım. Kendi lanetli vicdanıma karşı...

Bazıları buna bir itiraf diyecek olsa da bu, benim sana son aşk mektubum. Sanırım yüksek sesle söylendiğinde her ikisi de havayı kavuran şeyi mürekkeple bastıran, nazik bir şiddet türü.

Aşkım, işkencecim, bulunduğun yerde beni hâlâ duyabiliyorsan şunu bil:

Niyetim asla seni öldürmek değildi.

En azından başlangıçta.

Öldürme işi bittiğinde geldin bana. Son nefeslerim, iflas eden ciğerlerimden hırıltı şeklinde çıkıyordu. Kana bulanmış çamurun içinde yatarken esinti, kulağıma akıncıların sarhoş şarkılarını getirdi. Yardım için bağıramayacak kadar ıstırap içindeydim. Dumandan ve attığım çığlıklardan sesim kısılmıştı. Vücudum çürükler ve kırılmış kemiklerden oluşan hassas bir kütle yığınıydı. Hayatımda böyle bir acıyı hiç hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmeyecektim.

Savaşlar hiçbir zaman yiğitçe değildir, yalnızca ilkel ve iğrençtir. Ölümlerden sonra hayatta kalanlar, uzun süre saklanamazlar.

Bir zamanlar birilerinin kızıydım; demirci dükkânında babasına yardım edebilecek kadar güçlü kollara ve pazarda annesinin alışveriş listesini hatırlayacak kadar hızlı bir zihne sahip bir köylü kızıydım. Günlerim gökyüzündeki ışıkla ve ev işleriyle, küçük ahşap kilisemizdeki haftalık ayinlerle ölçülürdü. Büyükannemin ateşin başında anlattığı hayalet öyküleriyle ve bir gün kendi evimi çekip çevireceğime dair umutlarla dolu, küçük ama mutlu bir yaşamdı.

Merak ediyorum da beni öyle bulsaydın ister miydin; enerjik, sevgi dolu ve canlı?

Ama sen beni yalnız buldun, lordum. Eski benliğimin sadece gölgesi kalıncaya dek dövülmüştüm ve ölüme çok yakındım. Sanki kader beni senin için karşı konulmaz bir ziyafet gibi hazırlamıştı.

Sen bunun umut verici olduğunu söylersin. Gizli bir güç, dersin.

Bense savunmasızlık derim.

Seni görmeden önce sesini; zırhının çınlamasını ve ayaklarının altındaki moloz çıtırtılarını duydum. Büyükannem her zaman senin gibi yaratıkların, düşmüşleri yemek için savaş alanlarına indiklerinde ses çıkarmadıklarını söylerdi. Toprakta ayak izleri bırakan etten kemikten bir adam değil, dumandan oluşan bir gece terörü olman gerekiyordu.

Yanımda diz çöktüğünde irkildim, vücudum geriye kalan azıcık gücü kullanarak senden kaçınmaya çalıştı. Loş gece, yüzünü gizlemişti ama yine de dişlerimi gösterdim. Senin kim olduğunu bilmiyordum. Parmaklarım tutukluk yaparak bana ihanet etmezse, bana dokunacak bir sonraki adamın gözlerini oyacağımı biliyordum. Dövülmüş ve ölüme terk edilmiştim, yine de beni almaya gelen ölüm değildi.

"Nasıl bir kin ve öfke," dedin. Sesin omurgamdan aşağı damlayan buzlu su gibiydi. Avcı lambasının büyüsüne kapılmış bir tavşan gibi beni olduğum yere sabitledi. "Güzel. Hayat seni yarı yolda bırakırken, kin bırakmaz."

Kolumu mermer gibi soğuk parmaklarının arasına aldın ve ağzına götürdün. Bileğimdeki hızla sessizleşen nabzımın üzerine nazik bir şekilde öpücük kondurdun.

İşte o zaman, sen üzerime eğilip ne kadar ömrümün kaldığını ölçerken yüzünü gördüm. Keskin kara gözlerini, kemerli burnunu ve sıkı ağzını. Yüzünde yetersiz beslenmenin veya hastalığın gölgesi yoktu, zamanla beyazlaşan çocukluk yaran yoktu. Sadece pürüzsüz, aşılmaz bir mükemmellik vardı; o kadar güzeldi ki bakmak canımı yaktı.

"Tanrım," diyerek öksürürken ağzımdan kanlar püskürdü. Gözlerimden yaşlar fışkırdı. Yarı korku, yarı huşu içindeydim. Kiminle konuştuğumu pek bilmiyordum bile. "Tanrım, bana yardım et."

Gri yağmur damlaları boş gökyüzünden yanaklarıma çarpıyordu. Onları zar zor hissedebiliyordum. Parmaklarımı yumruk hâline getirip kalbimin atmaya devam etmesini diledim.

Sanki kutsal bir şeye tanık oluyormuşsun gibi, ben bir mucizeymişim gibi, "Yaşamaya çok kararlısın," diye soludun. "Sana Constanta* demeliyim. Benim azimli Constanta'm."

Yağmur etrafımızda birikmeye, saçlarımın arasından yol alıp kurumuş ağzımı doldurmaya başladığında ürperdim. O andan önce bir adım olduğunu biliyordum. Güçlü bir isim-

* (Lat.) Azim, karar. (ç.n.)

di, fırından yeni çıkmış siyah bir somun ekmek gibi sıcak ve güvenilirdi. Ama eskiden olduğum kız, bana senin olduğumu söylediğin anda ortadan kaybolmuştu.

"İradeli olmana rağmen uzun süre dayanamazsın," diyerek yaklaştın. Üzerimdeki varlığın gökyüzünü kapattı, ta ki tek görebildiğim pelerinini boğazında tutan metal iğne olana kadar. Seninkiler kadar güzel ya da o kadar eski görünen giysiler hiç görmemiştim. "Seni kırmışlar. Çok fena."

Tekrar konuşmaya çalıştım ama göğsümü yakan acı buna izin vermiyordu. Kırık bir ya da belki de birkaç tane kaburga kemiğim vardı. Havayı vücuduma çekmek gittikçe zorlaşıyordu. Her nefes alışımda korkutucu bir ses duyuyordum.

Muhtemelen ciğerlerimde sıvı birikmişti. Kan.

"Tanrım," diye mırıldandım ve ardından birkaç kelimeyi cılız bir şekilde söylemeyi başardım. "Kurtar beni. Lütfen."

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda yaşlar akmaya başladı. Eğilip göz kapaklarımı birbiri ardına öptün.

"Seni kurtaramam Constanta," diye mırıldandın. "Fakat yardım edebilirim."

"*Lütfen.*"

Başka ne söyleyebilirdim ki? Kendi kanımda boğulurken pisliğin içinde yapayalnız kalmamak için yalvarmak dışında ne istediğimi bilmiyordum. Seni reddetseydim, beni orada bırakır mıydın? Yoksa beni çoktan kendin için seçmiş miydin? İşbirliğim formalite gereği miydi?

Islak saçlarımı kenara çekip boynumun beyaz etini ortaya çıkardın.

"Bu acıtacak," diye mırıldandın, kelimeleri söylerken dudakların boğazımda gezindi.

Sana körü körüne tutundum, dünya bulanıklaşırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Parmaklarım buldukları ilk şeyin etrafında kıvrıldı; ön kolunun. Yüzünden şaşkın bir bakış geçtiğinde seni sıkıca tutarak daha yakınıma çektim. Bana

ne teklif ettiğini bilmiyordum; sadece beni terk edeceksin diye korktuğumu biliyordum.

Yüzüme sanki beni ilk kez görüyormuşsun gibi baktın.

"Çok güçlüsün," dedin ve başını eğerek beni bir kuyumcunun mükemmel kesilmiş bir pırlantayı incelemesi gibi inceledin. "Sıkı tutun Constanta. Bunu atlatırsan, ölümün acısını bir daha asla hissetmeyeceksin."

Ağzını boğazıma yaklaştırdın. İki iğnenin battığını hissettim. Ardından boynuma ve omzuma yayılan yakıcı bir acı. Ellerinin arasında kıvrandım ama omuzlarımı tutan ellerin bir mengene kadar güçlüydü ve beni yere sabitliyordu.

Bunu, gücümüzü yaşayanların damarlarından alma şeklimizi anlatabilecek sözüm o zamanlar yoktu. Lâkin tarif edilemez bir dehşete maruz kaldığımı, bunun gündüzün affetmeyen ışığında gerçekleştirilmemesi gereken bir şey olduğunu biliyordum. Aklımdan büyükannemin hikâyelerinden birinin bir parçası geçmişti.

Merhamet duymaz, moroiler. Sadece açlık duyarlar.*

Onun yaşayanların kanıyla beslemek için topraktan çıkan ölülerle ilgili hikâyelerine asla inanmamıştım. Ta ki o ana kadar.

Vücudumda çığlık atmaya yetecek kadar hava kalmamıştı. Tek itirazım, yanaklarımdan aşağı akan sessiz gözyaşları ve sen beni doldururken bedenimin şiddetli bir ıstırap çekmesiydi.

Acı sıcacıktı. Damarlarımı el ve ayak parmaklarıma kadar demirci örsü gibi yakıyordu. Beni ölümün eşiğine getirdin ama uçurumdan aşağı düşmeme izin vermedin. Sadece yüzyılların öğrettiği dizginlemeyle yavaş yavaş kanımı kuruttun.

Soğuktum, güçsüzdüm ve tamamıyla bitkindim. Hayatımın sona erdiğine ikna olmuştum. Fakat sonra, tam gözlerim kapanırken, ıslak bir derinin kaygan dokunuşunu ağzımda hissettim. Dudaklarım içgüdüsel olarak aralandı ve kanın keskin, acı tadıyla öksürdüm. O zamanlar benim için hiçbir tatlılığı,

* Romen folklorunda vampir. (ç.n.)

derinliği ya da inceliği yoktu. Tek tattığım günahkâr, yanlış ve yakıcı bir şeydi.

Kanayan bileğini ağzıma bastırarak, "İç," diye ısrar ettin. "İçmezsen ölürsün."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Gerçi kanın çoktan dudaklarımdan geçmişti. Uzun zaman önce ölmüş olmalıydım ama bir şekilde hâlâ hayattaydım, damarlarımda yenilenmiş bir enerji akıyordu.

"Seni zorlayamam," diye homurdandın, yalvarmakla kızmak arasında bir yerdeydin. "Seçim senin."

İsteksizce dudaklarımı ayırdım ve kanını anne sütü gibi içtim. Bu benim tek sefil kurtuluşum olacaksa, öyle olsundu.

Göğsümde tarifsiz bir ateş parlayıp içimi ısı ve ışıkla doldurdu. Arındırıcı bir ateşti, sanki içten dışa doğru kavruluyordum. Boynumdaki pürüzlü yara, sanki zehirli bir şey tarafından ısırılmışım gibi içimi dağladı; ancak ezilmiş kaslarımın ve kırık kemiklerimin ıstırabı hafifledi, sonra mucizevi bir şekilde yok oldu.

Ardından açlık başladı. İlk başta sessizce, zihnimin gerilerinde bir kıpırdanma, sulanan ağzımda bir sıcaklık şeklindeydi.

Lâkin beni aniden yakaladı ve inkâr etmem imkânsız hâle geldi. Sanki haftalardır bir damla su içmemiş, yemeğin tadını bile hatırlamıyormuş gibi hissettim. Bileğinden akan vurucu, tuzlu besinin gittikçe daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Buz gibi parmaklarımı kolunun etrafına kenetledim ve dişlerimi derine geçirerek damarlarındaki kanı emdim. O zamanlar avcı dişlerim yoktu ama sen bileğini kaygan ağzımdan çekerken bile elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Yavaş ol, Constanta. Nefes almayı unutmamalısın. Yavaş başlamazsan kendini hasta edersin."

"Lütfen," diye fısıldadım ama ne istediğimi pek bilmiyordum. Başım dönüyordu, kalbim deli gibi atıyordu ve birkaç dakika içinde neredeyse ölüden, içgüdüsel olarak canlıya geçmiştim. Dürüst olmak gerekirse biraz hasta hissediyordum ama

aynı zamanda coşkudan başım dönüyordu. Ölmüş olmalıydım ama ölmemiştim. Bana korkunç şeyler yapılmıştı ve ben de korkunç bir şey yapmıştım ama *hayattaydım.*

"Ayağa kalk, benim kara mucizem," dedin ve ayağa kalkıp elini bana uzattın. "Gel ve geceyle yüzleş."

Titreyen dizlerimin üzerinde yeni bir hayata, hezeyan dolu ve nefes kesici bir güce yükseldim. Kanlarımız, parmaklarımda ve ağzımda kurumuş kahverengi pullara dönüşmüştü.

Ellerini yanaklarımda gezdirip yüzümü avuçladın ve beni inceledin. Dikkatinin yoğunluğu sersemleticiydi. O zamanlar buna senin aşkının kanıtı derdim. Yakıcı ve her şeyi tüketen cinstendi. Ama zamanla senin içinde bir âşıktan daha çok saplantılı bir biliminsanı olduğunu ve daha çok bir zayıflık, kusur, düzeltilmesi gereken herhangi bir detay bulmaya çalışarak incelediğini anlamaya başladım.

Yüzümü eğdin ve başparmağını dilime bastırıp ağzıma baktın. İçimde bir ısırma dürtüsü kabardı ama onu bastırdım.

"Dişlerini kesmelisin, yoksa içe doğru büyürler," dedin. "Ayrıca düzgün bir şekilde yemek yemelisin."

"Aç değilim," dedim yalan olmasına rağmen. Sadece o gün başıma gelen onca şeyden sonra yemeğe, çavdar ekmeğine, dana yahniye ve bir bardak biraya karşı iştahım yoktu. Kafesteki bir hayvan gibi midemi kemiren açlığa rağmen, bir daha asla yemeğe ihtiyacım olmayacakmış gibi hissediyordum.

Sevgi dolu ama kibirli bir gülümsemeyle, "Öğreneceksin, küçük Constanta," dedin. "Sana tüm dünyaları göstereceğim."

Alnımdan öpüp pis saçlarımı yüzümden çektin.

"Sana iki iyilik yapacağım," dedin. "Seni pislikten çıkarıp kraliçeliğe yükselteceğim. Ve sana intikamını vereceğim."

"İntikam mı?" diye fısıldadım, kelimenin dilimden çıkışı sert ve heyecan vericiydi. İnsan deneyiminin ötesinde, İncil'e ait gibiydi; vahiysel geliyordu. Fakat ben artık insan değildim, sen de uzun zamandır değildin.

"Dinle," dedin.

Sessiz kaldım, kulaklarım yeni keşfettiğim netlikle dikkat kesildi. Zırhların şıngırtısını ve adamların kısık sesli sohbetlerini duyuyordum. Daha önce asla duyamayacağım kadar uzaktaydılar ama onlarla aramızdaki mesafeyi birkaç dakika içinde kapatamayacağımız kadar yakın da değillerdi.

Midemde sıvı bir öfke birikti ve yüzümü aydınlattı. Kol ve bacaklarımda demir gibi sertleşen o öfke beni güçlendirdi. Birdenbire, babamı hareketsiz hâle gelene kadar döven ve ağabeyim içerideki çocuklara merhamet göstermeleri için bağırırken evimize meşaleler tutan her adamı yok etmek istedim. Onların beni kırdığından daha yavaş ve acı verici bir şekilde onları kırmak, kanlar içinde ve merhamet dilenir hâlde bırakmak istedim.

Daha önce hiç şiddete meyilli olmamıştım. Gerçi daha önce intikam isteyecek kadar aşağılık eylemlere de hiç tanık olmamıştım. Zihni sarmalayan ve ilk fırsatta saldırmaya hazır hâle getiren türden bir ıstırabı hiç yaşamamıştım. Öyle bir yılanı yıllarca içimde taşır, kötüleri paramparça etmesi için aralıklı olarak salıverebilirdim. Ancak o gün, içimdeki yılanla henüz arkadaş olmamıştım. Bana beslenmeyi talep eden garip bir müdahaleci, korkutucu bir şey gibi gelmişti.

Sen ağzını kulağıma yaklaştırdığın sırada ben akıncıların, yemeklerinin tadını çıkardığı uzaklara doğru bakıyordum. Karınları deşilmiş kadın ve çocukların arasında akşam yemeği yemeyi midelerinin nasıl kaldırdığını şu an bile anlayamıyorum. Savaş tüm duyuları, tüm insanlığı aşındıran bir bileme taşıydı.

"Geldiğini duymayacaklar," diye mırıldandın. "Senin güvenliğin ve hiçbirinin kaçmamasını sağlamak için biraz uzakta duracağım."

Ağzım sulandı, ağrıyan diş etlerim resmen çığlık atıyordu. Midemde sanki iki haftadır bir şey yememişim gibi ağrılı düğümler oluştu.

İki yanımdaki titreyen ellerim yavaşça sağlam yumruklara dönüştü.

Gülümsediğini hissettim. Sesin, avlanmaktan duyduğun kaba zevki ortaya çıkardı.

"Annenin çiçeklerini onların kanlarıyla sula."

Başımla onayladım, nefesim sığ ve sıcaktı. "Emredersiniz, lordum."

ordum. Efendim. Sevgilim. Kralım. Aşkım. Koruyucum.

O günlerde sana o kadar çok isim takmıştım ki, sadakat kadehim konumuna layık unvanlarla dolmuştu. Senin adını, yani annenin sana verdiği ismi kullandığım da oldu ama sadece en mahrem anlarımızda, zayıflığını gösterdiğin ender anlarda seni teselli ederken ya da sana bir kadın, bir eş olarak yemin ederken.

Artık karın değilim lordum ve beni hiçbir zaman tam anlamıyla bir kadın olarak gördüğünü de sanmıyorum. Ben her zaman bir öğrenciydim. Bir proje. Yasal ve dekoratif anlamda bir aksesuar.

Adımı kullanmama izin vermedin, bu yüzden ben de seninkini yok edeceğim. Bu dünyada, ben ne dersem sen osun ve sana bir hayaletsin diyorum. Sonunda uyandığım uzun bir gecenin hastalıklı rüyasısın. Sana bir alevin dumanlı hatırası, erken bir bahar güneşinin altında eriyen buz, üzerinde yazan borçların silindiği bir tebeşir tahtasısın diyorum.

Senin bir adın yok diyorum.

Kana susamışlık, tarif etmesi zor bir çılgınlığa neden olur. Dilinize fışkıran ilk damladan, avınızın elinizin altındaki son can çekişmesine kadar tüm deneyim, çığlık atan bir heyecan kasırgasına dönüşür ve gelişir. Hayal gücü zayıf olanlar bunu bedensel doruk noktasına benzetirler ama ben bunu daha çok dini bir coşkuya benzetiyorum. Ölü olarak doğduktan sonra, başka birinin canını alırken olduğumdan daha canlı hissettiğim bir an gerçek anlamda hiç olmadı.

Buna yatakta bir sevgiliden nazikçe kan çeker gibi başlamadım. Efsanelerdeki gibi bir öfkeyle kendimi saldırganlarımın arasına attım.

Ve onları öylece öldürmedim. Onları parçalara ayırdım.

Beş ya da altı kişi vardı. Saldırdıklarında onları sayamamıştım ve ben saldırdığımda da sayma zahmetine girmedim. Kıvranan, nabzı olan tek bir kütleye benziyorlardı. Botumun şiddetli bir darbesiyle mükemmel şekilde yok edilen bir böcek sürüsüne. Sen beni bulmadan önce bırak yarım düzinesini, bir tanesiyle bile savaşamazdım. Ancak senin kanın beni güçlü yaptı, herhangi bir insanın hakkı olandan daha güçlü. Korkumu buharlaştırdı ve beni onların içine itti. Ağzım bir hırlamayla büküldü.

İçlerinden biri omzunun üzerinden bakıp geldiğimi gördü. Yüzünün yarısı yemek ateşiyle aydınlanmıştı.

Bağırmak için ağzını açtı. Fırsatını bulamadan parmaklarımı üst ve alt dişlerinin çevresine geçirip çenesini ayırdım.

Diğerleri çok kolay düştü. Gözlerini oydum, boyunlarını kırdım, kaburgalarını parçaladım, yeni çıkan dişlerimle kollarının hassas etlerini yırttım. Onlardan tekrar tekrar beslenirken diş etlerim yarıldı, kanım saldırganlarımın kanına karıştı. Sadece bir tanesi kaçmaya çalıştı, sendeleyerek karanlığa doğru atıldı ve senin kollarına düştü. Hızlı ve etkili bir tekmeyle bacağını kırdın, sonra oyun odası kapısına yaklaşan kurmalı bir oyuncak askerin yönünü değiştiren ebeveyn gibi onu yoluma geri gönderdin.

İşim bittiğinde bedenlerin arasında nefes nefese, kararsız bir şekilde durdum. Yaptığım şeyden tatmin olmuştum, haince pişmanlıklar vicdanıma sızmıyordu ama tam olarak... doymuş da hissetmiyordum. Hâlâ bir açlık vardı, sessizdi ama kanla çalkalanan mideme rağmen mevcuttu. Kendimi umduğum kadar temiz ya da intikamımı almış gibi hissetmiyordum. Ailem yanarak ölürken dayak yemenin dehşeti hâlâ devam ediyordu; bedenim izleri artık taşımasa da hafızama kazınmışlardı. O adamların bende uyandırdığı intikam açlığı hâlâ oradaydı, sımsıkı bir şekilde uykuya dalmıştı.

Bir nefes aldım, içimden bir hıçkırık yükseldi. Neden ağladığımı bilmiyordum ama gözyaşlarım yaklaşan bir fırtına gibi üstüme çöküyordu.

"Gel," dedin beni pelerinine sararak.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, çoktan peşinden sendeliyordum. Hâlâ yanan ateşin etrafında cansız bir yığın hâlinde yatan cesetler iğrençti ama tüm köyüme, aileme yapılanların yarısı kadar iğrenç değildi.

Bana yüreğimi kabartan küçük bir gülümseme sundun. "Eve."

Sarmaşıkların ve zamanın yavaşça ele geçirdiği evin kısmen bir harabeydi. Köyün yukarısında, sıradan insanların çok azının girmeye cesaret edeceği sarp dağlara tünemişti. Dökülmüş duvarları ve solmuş boyasıyla neredeyse terk edilmiş görünüyordu. Fakat benim tek gördüğüm ihtişamdı. Güzel korkuluklar, meşe kapılar ve siyah gözetleme pencereleri... Kulelerin uçları gri gökyüzünü deliyor, gök gürültüsü ve yağmurları çağırıyor gibiydi.

Üzerimde yükselen o güzel eve sanki beni yutacakmış gibi bakarken titremeye başladım. O anda, kan ve intikam sarhoşluğum geçmişti. İçime bir korku düşmüştü.

Eğilerek, "İçindeki her şey senin emrinde," dedin. Çok uzundun ve kulağıma fısıldamak için rüzgârdaki bir ağaç gibi bana doğru eğilmek zorundaydın.

O anda, hayatım artık bana ait değildi. Elimden kayıp gittiğini hissetmiştim. Tıpkı kadınların genç kızlıklarına ezici öpücükler ve kanlı savaş alanlarıyla değil, uygun kilise evlilikleri ve kutsal şarapla veda ettikleri gibi.

"Ben..."

Sesim titriyordu. Dizlerim de öyle. Zayıflığımı hissetmiş olmalıydın. Her zaman hissederdin.

Bir çocukmuşum gibi beni kollarının arasına aldın ve eşiğin ötesine taşıdın. Beni çok nazik bir şekilde tutuyor, çok sert kavramamaya veya herhangi bir morluk bırakmamaya dikkat ediyordun. Şefkatin beni, ben ölmek üzereyken mucizevi bir şekilde gelişinden daha çok etkilemişti. Geriye dönüp baktığımda, geldiğin zamanki rahatlığına daha fazla dikkat etmem gerektiğini görüyorum. Bu dünyada ölenlere son anlarında eşlik eden melekler yoktur, sadece yankesiciler ve leş yiyen kuşlar vardır.

Senin sadece rol yapmadığına inanmak istiyorum. Nezaketinin, sayısız gelin için sayısız kez söylenmiş baştan çıkarıcı aryandan daha fazlası olduğuna inanmak istiyorum. Lâkin seni,

bir şeyi art niyet olmadan yaptığını hayal edemeyecek kadar uzun bir süredir seviyordum.

Giriş salonu önümde aç bir mide gibi açıldı. Eşiği geçerken etrafımıza serin gölgeler düştü ve evin lekelenmiş şıklığı nefesimi kesti. Duvardaki demir şamdanlardan, ayaklarımızın altındaki rengârenk kilimlere kadar her detay aklımı başımdan aldı. O andan önce çok basit bir varoluş yaşamıştım, mutlu ama süssüzdü. Gördüğüm tek altın, yakındaki bir büyük şehirden yılda iki kez gelen rahibin ayinler sırasında çuvalından çıkardığı parıldayan kadehti. Fakat şimdi, altınlar kuytu köşeler ve raflarda parıldıyor, tüm salona kutsal bir hava katıyordu.

"Çok güzel," diye soludum. Kirişleri takip ederek yüzümü eğdim, ta ki onlar kubbeli karanlıkta kaybolana kadar.

"Hepsi senin," dedin. Hiç tereddüt etmeden. Bana parçalanan krallığında bir pay teklif ettiğin o an, evlilikle birleştiğimiz an mıydı? Yoksa bu, kanının ağzıma ilk fışkırdığı zaman mıydı?

Beni soğuk ama erdemli bir şekilde öptün ve sonra beni yere bıraktın. Sen beni taş merdivenlere doğru yönlendirirken ayak seslerimiz evde yankılandı. Beni gölgelerin derinliklerine götürmeden önce duvardan yanan bir meşale aldın. Karanlıkta görme yeteneğim her zamankinden daha iyiydi ama henüz senin kadar güçlü değildim. Işığın yardımına hâlâ biraz ihtiyaç duyuyordum.

Odaları, gri taşların ve duvar halılarının bulanıklığı eşliğinde geçtik. Zamanla hepsini tanıyacaktım ama o gece onları zar zor ayırt edebiliyordum. Ev dipsiz, sonsuz görünüyordu. Hiç bu kadar büyük bir binaya ayak basmamıştım. İçindeki tek canlılar bizmişiz gibi görünüyordu.

Şey. Bizim gibi şeylere gerçekten canlı diyebilirsek tabii.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum sessizce. Pis ayaklarım halıda kan ve çamur izi bırakıyordu ve kim temizleyecek diye merak ediyordum. "Hizmetçiler nerede?"

"Ya kaçtılar ya da öldüler," dedin ve daha fazla açıklama yapmadın. "Seni temizlemeliyiz, değil mi?"

Beni küçük bir odaya götürdün ve mumları sırayla yakmaya başladın. Odanın ortasında, yanında su taşımak için kovalar bulunan uzun, sığ, pirinçten bir küvet vardı. Halının üzerine, bir kraliçenin yatak odasında bulunabilecek türden küçük yağ ve parfüm şişeleri saçılmıştı.

"Bunlar benim için mi?" dedim sessizce. Sesim titriyordu. Ayaklarım uzun yürüyüşten dolayı sızlıyor ve vücudumdaki her kas ölüp yeni bir hayata başlamanın acısıyla şarkı söylüyordu. Kana susamışlığım sona erdiğinde, bacaklarımda dengesizleşmişti. Bütün gece bulanık, mest edici bir rüya gibi gelmeye başladı.

"Elbette," diye mırıldandın. "Her zerresini hak ediyorsun. Ben suyunu hazırlarım."

Sen küveti buharı tüten kovalarla doldurup, banyo mükemmel sıcaklığa gelene kadar dönüşümlü olarak sıcak ve soğuk su eklerken ben hayretle oturdum. Ardından beni ayağa kaldırdın ve elbisemin bağcıklarını ustalıkla çözmeye başladın.

İrkilerek boğuk bir ses çıkardım. O ana kadar senin ellerinde bir oyuncak bebek kadar istekli ve esnektim. Her dokunuşu, her öpücüğü kabul etmiştim. Fakat korku boğazımda yükseliyordu.

Ağlayarak, "Yapma," dedim. "İstemiyorum... Bana daha önce hiç bakılmadı. Bu şekilde bakılmadı."

Kaşların endişeyle, belki de şaşkın bir kızgınlıkla çatıldı ama her iki şekilde de ellerini nazikçe kıyafetlerimden uzaklaştırdın.

"Sana asla elimi kaldırmam, Constanta," dedin sessizce. "Asla öfkeyle ya da şehvetle kaldırmam."

Güçlükle yutkunarak başımı salladım.

"Teşekkür ederim. Ayrıca o canavarları bana teslim ettiğin için de teşekkür ederim."

"Benden istersen, iştahını doyurmak için sana günde bir düzine adam bile getiririm. Sana kötü söz söyleyen her erkeği, kadını veya çocuğu toplar, boyunlarında kısa bir tasmayla, elleri ve dizleri üzerinde önüne sererim."

"Teşekkür ederim," dedim bir dua kadar sessiz bir sesle.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim kolunu tutarak. "Kal. Lütfen. Sadece. Bana bir dakika ver."

Başınla onayladın ve belini hafifçe eğerek reverans yaptın. Kibarca arkanı döndüğünde elbisemin bağcıklarını çözüp içinden çıktım. Kıyafetlerim sefalet ve kurumuş kanla ağırlaşmıştı. Vücudumdan parça parça düşer düşmez onları bir köşeye iteledim. Onları bir daha asla görmek istemiyordum.

Sonra titreyen çıplak ayaklarımdan birini küvete atarak sıcak, nefis kucaklamaya daldım. Birkaç dakika içinde berrak su önce tozpembeye, ardından böğürtlen kırmızısına dönerek altındaki çıplaklığımı gizledi. Su açık yaralarımı yakıyordu ama yaralarım şimdiden hak ettiklerinden daha hızlı iyileşiyordu.

"Artık bakabilirsin," dedim.

Yanımda yere diz çöküp bileklerimden birini dudaklarına getirdin.

"Hâlâ güzelsin," dedin.

Beni kendi kızınmışım gibi yıkadın, saçımdaki kanı çıkardın. İspirto kokuyordum, saldırganlarımın ıstırabı üzerime sinmişti. Üzerimden her keşmekeşi ayıklaman için sana izin verdim.

"Başını geriye yatır."

Dediğini yaparak suyun saçımdan akmasına izin verdim. O günlerde senin emrettiğin her şeyi yapıyordum.

Daha önce yontulmuş kaba ahşaptan daha nazik bir küvet hiç görmemiştim. Gözlerimi kapatıp sürüklenir, ellerinin nazik dokunuşunda ve bedenimi terk eden donuk acıda kaybolurken, tenime değen parıldayan pirinç soğuktu. O uzun tırnaklarını saçlarımın arasından geçirmeni izlerken bedenimin üzerinde uçuyormuşum gibi hissettim. Tamamen uzaklaşmak cazip geliyordu.

"Bana geri dön, Constanta," dedin çenemi kendine çevirerek. "Burada kal."

Artık bana aşina gelmeye başlayan bir ısrarla dudaklarımı öptün. Ta ki ben dokunuşunun altında eriyip senin için dudaklarımı aralayana dek. Seni kollarıma aldığımda vücudumdan sular aktı. Aniden cesaretlenmiştim. Ellerini kaygan tenimde gezdirdin ve acı çeken bir adam gibi bir ses çıkardın. Senin küçük zayıflık anlarını cehenneme dek kovalayacağımı o an anlamıştım. Ne de olsa, arzuları yüzünden perişan olan bir canavardan daha güzel ne olabilirdi ki?

Hâlâ öpücüğümün peşinde koşarken, "Seni üşütmeden kurutalım," diye mırıldandın. Dudakların çenemin kıvrımını, boğazımın eğimini takip etti.

Ben garip bir şekilde küvette otururken sen ağır bir bornoz çıkarıp bana doğru uzattın ve yüzünü kumaşın arkasında tuttun. Ayağa kalkıp beni sarmana, saçlarımı santim santim sıkarak suyunu çıkarmana izin verdim. Kanlı elbiseyi yerde bir yığın hâlinde bıraktık. O geceden sonra onu bir daha asla görmeyecektim. Ailemin bana verdiği ismin son kalıntılarıyla birlikte onu da yakıp yakmadığını sık sık merak etmişimdir. Her halükârda beni kollarının arasına aldın ve sanki beni yeterince sıkı tutmazsan ortadan kaybolacakmışım gibi vücuduna bastırdın.

"Beni odana götür," dedim kıyafetlerini tutarak. Uygunsuz bir istekti ama sen zaten önceki hayatımdaki pek çok tabuyu bir çırpıda ortadan kaldırmıştın. Birlikte işlediğimiz günahlardan sonra geriye düşüncesizce ne kalmıştı ki?

"Senin için özel odalar hazırladım," dedin yumuşak bir sesle. Her daim cesurca, her daim kendi tasarladığın sahnede adım adım ilerleyerek, söyleyecek doğru sözleri buluyordun.

Yanımda olmadığın bir gecenin düşüncesiyle yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Sessizlik, beynime o gecenin dehşetinin görüntülerini bulaştıracak, ürkütücü bir hastalık gibi geliyordu. Babamın kömürleşmiş yüzünü görmek, akıncıların nidalarını hatırlamak istemiyordum. Sadece huzur istiyordum.

"Yalnız kalmak istemiyorum. Lütfen."

Başınla onayladın ve benim için kapıyı açtın. "Karım ne dilerse o olur. Aramızda sır olmasın, Constanta. Uyuşmazlıklar olmasın."

Odanın o ilk geceki ayrıntılarını hatırlayamıyorum, sadece beni daha derinlere çağıran zifiri karanlığın, ağır Şam kumaşının ve oymalı ahşabın yumuşak hatlarını hatırlıyorum. O zamanlar yatağının bir rahim gibi, besleyici ve yumuşak olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse onu sadece ölü yaşamımız boyunca uyuduğumuz mezar olarak hatırlıyorum.

Benim için ince, yumuşak bir gecelik bulup beni yatağına aldın. Vücudumu seninkine yasladım. Ev benim nefesimin sesi ve senin kalbinin yavaş, düzenli atışı dışında tamamen sessizdi. Nabzın çok yavaştı, sanki vücudun ihtiyaç duymayı uzun zaman önce bırakmış bir şeyi hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sana tenimi saran uyuşukluğu yok edecek kadar yaklaşamadım. Dokunulmaya, bana gerçek hissettirecek şekilde tutulmaya ihtiyacım vardı. Ailemin diri diri yakılmasıyla ilgili korkunç anıların içine düşmekten korkuyordum. Ya da daha da korkutucu; katıksız, boş bir hiçliğe.

"Öp beni," dedim aniden, sesim sessizliğin içinde bir delik açtı.

Yüzünü bana çevirdin ve hoşgörülü bir şekilde, "Constanta," diye mırıldandın. Dudakların elmacıkkemiklerimin ve çenemin üzerinde hafifçe bir çizgi çizdi. "Constanta, Constanta."

Öyle seslendiğini duymak beni neredeyse transa sokacaktı. Seni, ta ki titreyene kadar tekrar ve tekrar öperken tenim doğal olmayan bir şekilde yandı. Korkudan mı, istekten mi, yoksa bedenimin hâlâ kendini parçalara ayırıp yeniden yapılandırmasından mı titrediğimi bilmiyordum. Değişikliğe tam olarak alışmak günler, hatta haftalar alırdı. Yüzlerce yılda olgunlaşır, her gece insanlığımızdan biraz daha uzaklaşırdık.

O zamanlar gençtim. Yanmayı durdurmak için her şeyi yapmana izin verirdim.

"Al beni," diye fısıldadım, karıncalanan dudaklarım seninkine değiyordu. "Almanı istiyorum."

"Hâlâ zayıfsın," diye uyardın ama elin çoktan bacaklarımdan yukarı kayarak kalçamı bulmuştu. Ağzın aşağı doğru hareket etti ve boynumun girintisine morartan öpücükler kondurdu. "Uykuya ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. Acımasız, çirkin dünyadan biraz neşe koparmak, onca kana ve çığlığa rağmen tatlılığı bulmak istiyordum. Bunu istiyorum diye hatırlattım kendime. Kendimi yeniden güçlü ve bütün hissetmemi sağlayacak tek şey buydu. "Işığı söndür."

İstediğimi yapıp odayı zifiri karanlığa gömdün ve sonra beni neredeyse korkutan bir gaddarlıkla ağzın dudaklarıma yapıştı. Öpücüğünün arkasında saf, enfes bir şiddet, bana bir insandan çok bir kurdu anımsatan bir parçalama ve yutma arzusu hissettim. Bana olan açlığın karanlıkta, yüzüne herhangi bir nezaket ifadesi yerleştirmek zorunda olmadığın zamanlarda her zaman daha belirgindi. Ben her zaman senin küçük farendim. Kedinin oynama zamanı gelene kadar yaldızlı bir kafeste tutulan bir fare. Beni asla incitmedin ama hızlı kalp atışlarımdan, korku dolu nefeslerimden zevk aldın.

Parmakların elbisemin eteğini buldu ve ustalıkla başımın üzerinden geçirip çıkardı. Sen artan bir ısrarla ağzını köprücükkemiklerimin ve göğüslerimin üzerinde gezdirirken ben titreyerek tenimi tenine bastırdım. İlkim değildin ama bu, çocukluk aşkımla bir ahırın arkasında kıkırdayarak, beceriksizce yaptığımız birleşmeden tamamen farklı bir şeydi. Bu muazzam hissettiriyordu, sanki senin yerleşebilmen için bir parçam kesiliyormuş gibiydi.

"Ağzını aç," dedin.

Dişinin keskin ucuyla işaretparmağını ısırdın, sonra itaat etmem için parmağını dudaklarımın etrafında gezdirdin.

Senin için ağzımı açana kadar kan dudaklarıma ıslak bir öpücük gibi bulaştı. Parmaklarını ağzımın içine kaydırmana

izin verdim ve dilimle onların etrafında daire çizip emerek seni temizledim.

"Diş yok," diye emrettin ve sıcaklığını en derinlerime bastırdın.

Yeni içgüdülerimle cesurca savaşırken nasıl titrediğimi hatırlıyor musun? Ağzım sulanmış ve diş etlerim sızlamıştı ama sana itaat etmiştim. Bu bir test miydi? Sırf itaatinin sınırlarını zorlamak için bir köpeğin önünde bir parça et tutup ona oturmasını emretmek gibi bir test?

Sen içime tamamen girerek senden önceki hayatımın tüm hatıralarını silip süpürürken ben, acı verici her damlanı içmiştim.

İlk geceden sonra günlerce uyudum ve sadece senin kan yüksüklerinden beslenmek için uyandım. Su için, annem için, hayatımın uzun rüyası sona erdiği için perişan bir hâlde sağa sola döndüm. Değişim ıstırap verici ve yavaştı. Bağırsaklarım kireçleniyor, kaslarım yeniden düzenleniyor gibiydi. Cildim narin bir etten pürüzsüz ve lekesiz bir taşa dönüşmüştü. Saçlarım ve tırnaklarım her gün yarım santim uzuyordu. Sadece kalbim aynı kaldı ve her küçük hareketimle yanan damarlarımdan sıcak kan pompalamaya sadık bir şekilde devam etti.

Sense cenazeye katılan bir rahibenin sadakatiyle benimle ilgilendin; alnıma soğuk bezler koydun, beni yıkayıp giydirdin ve her gece mum ışığında uzayan saçlarımı kestin. Sonunda uyku düzenimize uyum sağladım. Akşam uyanıp, güneş doğmakla tehdit eder etmez yeniden ıstıraplı bir uykuya daldım. Ve sen her zaman sarsılmaz, bilge bir şekilde oradaydın; beni tek kelime etmeden, öperek susturuyordun.

Yeterince iyi hissettiğimde sevişirdik, parmaklarım ölmek üzere olduğunu bilen bir yaratığın çiftleşme güdüsüyle etine saplanırdı. İyi hissetmediğimde bana kitap okur ya da saçımı örerdin. Yanımda olmadığında nereye gittiğini bilmiyordum ama neredeyse her zaman yanımdaydın.

Benim kurtarıcım. Öğretmenim. Karanlıkta yol gösteren ışığım.

anırım bu beni en çok sevdiğin zamandı, lordum. Ben daha yeni yaratılmışken ve hâlâ ellerinde ıslak kil kadar yumuşakken.

Keşke daha iyi bir zaman algım olsaydı ya da herhangi bir algım. Keşke tarihleri hatırlayabilseydim ve hayatımızın yükselişi ile düşüşünü tam olarak gösterebilseydim. Lâkin akıntıya kapılmış, senin uçsuz bucaksız denizinden çıkamamıştım. Sen soluduğum hava ve memelerimin ucundaki kandın; kollarının kuvvetinden, saçlarının kokusundan ve uzun, beyaz parmaklarının hatlarından başka hiçbir şey bilmiyordum. Sana olan aşkımın sınırlarını çizerken kendimi o kadar kaybetmiştim ki zamanı takip edememiştim. Geçmişi veya geleceği incelememin olanağı yoktu; sadece sonsuz şimdiki zaman vardı.

Sonunda denizinden çıktım. Bütün bir şekilde, yeni ve tamamen başka biri olarak. Eskiden olduğum köylü kızı tamamen ölmüştü. O evlilik yatağında bir düzine küçük ölümle ölmüştü ve ben senin Constanta'ndım, senin karanlık ve kırılmaz mücevherindim.

Er ya da geç yeni evimin koridorlarında dolaşmama izin verdin. Evden çıkmam kesinlikle yasaktı –hâlâ çok zayıf olduğumu söyledin– ve o ilk günlerde beni sadece kendi damarlarınla besledin. Ara sıra komşu bir köyden bir oğlanı iş vaadiyle eve davet ederdin ama bu ziyafetler çok nadir olurdu. Beni uzun süre yalnız bırakmak istemediğinden, kendin için avlama işini sadece ben uyurken yapmak için elinden geleni yaptın ama ben ne zaman boş bir evde uyansam, keşfe çıkarak kendimi eğlendirirdim.

Her tabloya, şömine ocağına özenle yerleştirilmiş her taşa o kadar âşıktım ki... Ev, çılgın hayal gücümün ötesinde bir güzellikti ve tamamen bana ait, benim yöneteceğim bir yerdi. Evde sen ve benden başka yaşayan herhangi biri, hizmetkârlar veya konuklar olmadığı için yönetecek çok şey yoktu gerçi. Fakat mobilyaların yerini yeniden düzenlemekten, aile gümüşlerinin tozunu almaktan ve bir gün evde büyük bir akşam yemeği partisi vermenin nasıl olabileceğini hayal etmekten büyük zevk alıyordum.

Yalnızca senin açık iznin ve eşlik etmenle girebildiğim ziyafet salonu dışında hiçbir oda bana yasak değildi. Kendini cömert hissettiğin ve sana en tatlı yalvaran bakışlarımı attığım bir günde oraya girmeme izin vermiştin.

"Burası özel bir alan," dedin sert bir şekilde uyarırcasına. "Girmeye izninin olması bir ayrıcalıktır. Hiçbir şeye dokunma, Constanta."

Sözsüz bir şekilde başımla onayladım, heyecandan neredeyse titriyordum.

Burası bir zamanlar seyahat eden eşrafı lüks yemeklerle eğlendirmek için kullanılmış olmalıydı. Ancak sen yüksek arkalıklı sandalyeleri ve masaların çoğunu, tüm o değerli aletlerine yer açmak için kaldırmıştın.

O zamanlar hiçbirinin adını bilmiyordum ama artık beherlere, abaküslere, mekanik pergellere ve usturlaplara baktığımı biliyordum. Yunanistan, İtalya, İran ve Hilafet imparatorluğunun ötesindeki uçsuz bucaksız topraklardan hem basit hem de gelişmiş her türden tıbbi ve bilimsel araç vardı. Parşömen demetlerinin üzerine parlak yığınlar hâlinde yerleştirilmişlerdi. Cihazlardan bazıları iyi kullanılmıştı ama diğerlerine bir asırdır dokunulmamış gibi görünüyordu.

"Tüm bunlar nedir?" diye soludum, sesim mağaramsı boşlukta kolayca taşındı. O şatoyla ilgili her şey en ufak bir sözümün devasa görünmesine, inşa ettiğin ekosistemin bozulmasına neden oluyordu.

Takımyıldızlarının olduğu bir haritayı kenara iterek, "Bu durgun suyun sunabileceği en iyi şey," dedin. "Ne kadar bayağı bir zamanda yaşıyoruz, Constanta. Avrupa'nın en büyük beyinleri en basit hastalıkları veya denklemleri çözemiyor. İran'da kanın vücuttaki akışını çiziyor, canlı insanların karaciğerlerini ameliyat ediyor, eğitimsiz bir göze simya gibi görünen mühendislik hünerleri sergiliyorlar. Yunanlılar ve Romalılar, zamanla tamamen unutulmuş bilimleri biliyorlardı."

"Ama tüm bunlar ne için?"

"Elbette vücudun gizemlerini ortaya çıkarmak için. İnsan denilen hayvanı kategorize etmek ve inceliklerini ortaya çıkarmak için."

Artık kendimi onlardan biri sayamayacağımı hatırlamaya çalışarak, "İnsanlara bu kadar ilgi duyduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandım. İnsanların daha az gelişmiş bir yaratık olduğunu, yiyecek ve eğlence için uygun, kısa ömürlü sefil hayvanlar olduğunu söylemiştin. Kesinlikle gerçek bir arkadaşlığa uygun değillerdi. Evimizin dışında herhangi bir arkadaşlık kurmaya çalışmamam konusunda beni uyarmıştın. O arkadaşlıkların sonu sadece kalp kırıklığı olurdu.

"Kendi durumuma ilgi duyuyorum ve bu yüzden onlarınkiyle de ilgilenmeliyim," dedin parmağını sıkışık bir elyazısıyla kaplı sayfada gezdirerek. O günlerde okumayı bilmiyordum ama insan ayaklarının ve ellerinin çizimlerini, kalbe benzeyen basit taslağı tanıyabiliyordum. "İlk ölümümüzden sonra bizi hangi gücün canlandırdığını merak etmiyor musun? Bize uzun, yaşlanmayan yaşamlarımızı veren gücü?"

Cereyanlı salonda biraz ürperdim. Çoğu gün bunu düşünmemek için çok uğraşırdım.

"Hiç düşünmedim, lordum. Tanrı'dan başka yaratıcı yoktur, bu yüzden belki de ilk vampiri topraktan O yaratmıştır. Toprağa su karıştırmak yerine kan karıştırmıştır."

Her zaman inançlı biri olmuşumdur, bazen batıl inanç seviyesinde. İkinci hayatımda olmam bunu değiştirmemişti; sadece varoluşsal ufkumu genişletmişti.

Bana gülümsedin. Küçümseyerek. Neredeyse acıyarak. "Rahibinin yatma vakti hikâyeleri bizi izah edemez. Biz ister doğanın zaferi, isterse büyük ayıbı olalım, açlığımızın bir mantığı ve nedeni var. Bedenimizin ve geçirdikleri sürecin. Benim amacım bunu çözmek, durumumuzu anlamak ve tarif etmek."

"Ne için?" diye sordum. Art arda ikiden fazla sorunun seni rahatsız ettiğini öğrenmeme rağmen sorular sormama engel olamıyordum. Elbette gözlerinde bir sinir parıltısı gördüm.

Fakat içini çektin ve ben rahatsız edici bir çocukmuşum gibi cevap verdin.

"Güç için elbette. Kendini, sınırlarını ve yeteneklerini bilmek güçtür. Birinin benzer yeteneklere sahip bir başkasına en iyi nasıl boyun eğdirebileceğini bilmek ise başka bir şeydir."

Kalbim göğsümde tekledi. Sözlerin, bir mezarın karanlığındaki ışık huzmeleri, dış dünyada yaşama vaadi gibiydi.

"Bir başkasına mı? Bizim gibi başkaları da mı var, lordum?"

Diğerlerinden bahsetmemiştin. Bizden sanki bilinen dünyada bizim gibi olan tek kişiler sadece ikimizmişiz, karşılaşmamız kader tarafından özel olarak ayarlanmış gibi bahsetmiştin.

"Hiçbir türden sadece iki tane yoktur. Seni nasıl yarattığımı bir düşün, Constanta. Nasıl doğduğumuzu ilk elden deneyimledin."

"Bu, benim de başka birini yaratabileceğim anlamına mı geliyor?" dedim şok içinde elimi karnıma bastırarak. Eski bir alışkanlık olarak doğumu rahimle ilişkilendiriyordum. Lâkin aklımdaki doğum değildi.

Bana araştıran o bakışlarından birini attın.

"Hayır, küçük Constanta. Sen çok gençsin; kanın çok zayıf. Bir girişimde bulunabilmen bile bin yıl sürer. Yaratmak ciddi bir güç gerektirir. Bunu sorumluluğu yönetebilenlere bırakmak en iyisi."

Kafam o kadar çok yeni bilgiyle dolup taşıyordu ki... Tıpkı senin çalışma odanın, seyahatlerinden topladığın süslerle dolu olması gibi kafamın içi de sorularla doluydu.

"Bu demek oluyor ki seni de birisi yaratmış," dedim öğrendiklerime yetişmeye çalışarak. "Eğer başlangıcımızı arıyorsan, tıpkı benim gibi yaratıldın demektir. Senin efendin nerede?"

"Öldü," dedin sorumu bir el hareketiyle geçiştirerek. "O adam benim kadar nazik değildi. Ben onun kölesiydim, beni onun ebedi hizmetkârı olmam için yaratmıştı. Maalesef sonrasında çok yaşamadı."

Rahatsızlığın şimdi kendini belli ediyor, kendi işime bakmam konusunda beni uyarıyordu. Ben evini süslemek ve zihnini rahatlatmak için oradaydım, seni soru yağmuruna tutmak için değil. Bu yüzden eteklerimi ellerimin arasına aldım ve sen araç gereçlerini, çalışmalarını, küçük keşiflerini bana anlatırken sessizce durdum. Bilmeye hazır olduğuma inandığın şeylerle beni beslerken, kaşlarının arasında hâlâ bir kızgınlık ifadesi vardı.

Bilgimin dikkatle çizilmiş sınırlarını aşmamdan her zaman nefret etmiştin.

Muhtemelen, sırların açığa çıkma vaadini benim ulaşamayacağım bir yerde sallamaktan çok zevk aldığın içindi. Denizcilerin akşam yemeğinde kedileri dans ettirebilmek için çiroz sallamaları gibi.

Sorular. Bir sürü sorum vardı ve hepsini sormalıydım. Bildiğin her şeyi öğrenene kadar seni suyun aşındırdığı kaya gibi aşındırmalıydım. Lâkin anlamalısın ki ben sadece bir kızdım. Yalnızdım ve korkuyordum. Konuşacak bir evim kalmamıştı.

Yüzyılları arkamda gördüğümde artık cahilliğim için kendimden nefret etmek kolaydı ama o ilk yıllarda sadece hayatta kalmakla ilgileniyordum. Bunun en iyi yolunun, kendimi tamamen terk edip sana hayranlıkla teslim olmak olduğuna inanmıştım. Ve Tanrım, sana nasıl da hayrandım. Bu hayranlık aşkın ötesine, bağlılığın ötesine geçmişti.

Kendimi bir dalga gibi kayalarına çarpmak, eski benliğimi yok etmek ve deniz köpüklerinin parlatacağı yeni şeyi görmek istemiştim. O ilk günlerde seni tarif edebileceğim kelimeler; *uçurum kenarı* ya da *ezeli deniz, kristal soğukluğunda* yıldızlar ya da *gökyüzünün uzayan karanlığı* idi.

Bana verdiğin her kelimeyi bir mücevher gibi işleyerek ruhunun derinliklerine dalmıştım. Anlam arıyor, gizemlerinin peşinden koşuyordum. Bu süreçte kendimi kaybetsem de umurumda değildi. Elimden tutularak dünyana getirilmek ve ikimiz artık birbirimizden ayrılamaz hâle gelene kadar öpücüğünde kaybolmak istiyordum.

Azimli bir kızı, nabzı atan bir ihtiyaç yarasına çevirdin.

*B*üyülenmiş kelimesinin anlamını senden önce hiç bilmezdim.

Eve gelen ilk ziyaretçimiz son ziyaretçimiz oldu ve bu ihanet gibi görünse de kaderin habercisi olan genç konuğumuzu hâlâ şefkatle andığımı itiraf etmekten kendimi alamıyorum. Belki de on yıllardır, hatta muhtemelen bir asırdır başka biriyle konuşmadığım içindi. Bana nasıl öldüreceğimi öğretmek için eve getirdiğin kurbanların çığlıkları dışında bir insan sesine hasret kalmıştım. O zamana kadar şahdamara, ön koldaki hassas dirsek kemiği sinirine ve bir uyluğun yumuşak etinin ardına gizlenmiş atardamara, hoş bir sohbetten daha aşinaydım.

Bu yüzden sert bir yaz akşamı kapımızın çalınmasıyla çok irkilmiştim. Güneş yeni batmıştı ve ben hâlâ uykuluydum ama kombinezonumun üzerine sabahlığımı giydim ve ana merdivenlerden aşağı hızla indim. Sen görünürde yoktun, bu yüzden evin hanımı rolüme girip kapıyı açtım.

Sert muşambaya sarılmış bir figür, evimizin loşluğuna doğru ayaklarını sürüdü. Adamın cüppesinin etekleri zeminde sürükleniyor, giriş yoluna çamur bulaştırıyordu. En göze çarpan şey, geniş kenarlı siyah şapkasının altındaki ürkütücü maskeydi. İtalyan tarzı uzun bir gagası vardı ve sanki bir savaş alanında sürüklenmiş gibi yıpranmıştı.

Başka ne diyeceğimi bilemeyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Adam ne gezgin ne de dilenciydi ve kesinlikle aşağıdaki köyden biri de değildi. Garip sular, kuruyan otlar ve hastalığın yavaş yavaş çürütmesi gibi kokuyordu. Hastalık kokusu kalp atışlarımı hızlandırdı, kökleri eskiye dayanan kendini koruma içgüdülerimi alevlendirdi. Vampirler, midede kokuşabilecek yemeklerden kendilerini uzak tutmak için ikinci yaşamlarının başlarında enfeksiyon kokusundan korkmayı öğrenirlerdi. Hastalıktan ölmezdik, ancak iltihaplı kan iğrençti.

Yabancı kibarca başını bana doğru eğdi.

"Bu evin efendisini arıyorum leydim."

"Kendisi müsait değil."

Bu sözler, evliliğimizin başlarında benim için hazırladığın

kolay, anlaşılır bir senaryoydu. Tüm beklenmedik ziyaretçileri geri çevirmeliydim. Soru yoktu.

"Korkarım durumum çok acil. Lütfen."

Sesin salonun boş alanını doldurdu, yükseltmeye gerek duymadan bir emir verdin.

"Girebilir, Constanta."

Arkamı döndüğümde seni merdivenlerin başında gördüm, uzun boylu, güzel ve korkunçtun. Seni başkalarının gözünden, ilk kez görüyormuş gibi gördüğüm zamanlar senden her zaman çok etkilenirdim. Taş basamaklardan acı verecek kadar yavaş bir dikkatle indin ve ziyaretçinin tam önünde duruncaya dek ağzını açmadın.

"Konuş," dedin.

Yabancı, kibar ama üstünkörü bir tavırla reverans yaptı. Soylularla uğraşmaya alışkındı ama aynı zamanda işleri ivedilikle halletmeye de alışkındı.

"Lordum, çok acil bir mesele için geldim. Ben bir doktorum..."

"Şunu çıkar," dedin maskesini işaret ederek. "Benimle konuşacaksan, bunu düzgün yap."

Yabancı duraksadı, elini yüzünün yarısına kadar götürdükten sonra tekrar indirdi.

"Efendim, bu hastalığa karşı bir koruma, mesleğimin bir aracı. Mikroplu havadan korur."

"Bu evde mikroplu hava yok, hastalık da yok. İkimizden biri sana hasta görünüyor muyuz? Burada sadece biz varız. Çıkar onu."

Doktor tereddüt etti ama söyleneni yaparak maskeyi yerinde tutan deri kayışları çözdü. Maskeyi, gagasının kurumuş çiçeklerle dolu olduğunu gösterecek şekilde elinde tuttu. Çizmelerinin etrafına biraz nane, lavanta ve karanfil döküldü.

Tahmin ettiğimden daha gençti, parlak gözleri ve kıpkırmızı yanakları hâlâ çocukluğunun dolgunluğunu taşıyordu. Kesilmesi gereken kahverengi bukleleriyle yirmi yaşından büyük

görünmüyordu. Gözlerindeki kararlı bakış ve altındaki morarmış gölgeler olmasaydı, kusursuz bir melek gibi görünürdü.

Lavantanın keskin tatlılığı, kanının baştan çıkarıcı tadıyla birlikte bana doğru geldi; onu koruyan maske olmadığı için koku daha da yoğunlaşmıştı. Hiç şüphesiz, gücünü göstermek için seninle maskesiz konuşmasını emretmiştin; fakat aynı zamanda, bu şekilde boynunu kırmak ya da dişlerini onun hassas boğazına geçirmek daha kolay olacağı için de.

"Ben bir beden doktoruyum. Roma'da eğitim gördüm ve Bükreş'te görev aldım," dedi, seninle yüz yüze olduğundan dolayı sesi biraz daha kısıktı. Konuşmak için yukarı bakması gerekiyordu. "Güzel evlerde veya en şanssız olanların barınaklarında hizmet ettim, hastalıkları teşhis ettim ve ilaç verdim."

"Çok etkileyici. Fakat benimle ne işin var?"

Oğlan yutkundu. Gözlerinde gerçek bir korku vardı. Ama senden korkmuyordu.

"Bölgede orman yangını gibi yayılan bir hastalık olduğu haberini vermeye geldim. Bükreşli doktorlar onunla savaşacak kadar hızlı hareket edemiyor ve biz de yayılmayı önlemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Başarılı olamadığımızı söylemekten büyük üzüntü duyuyorum. Hastalık uzak şehirlere ulaştı. Sizin şehrinize, efendim. Bugün, sadece bu duvarların ötesindeki kasabada beş vaka gördüm. Aceleyle size bir mektup gönderilmesini istedim ama kasabadaki kimse..." Nasıl devam edeceğinden emin olamayarak yutkundu. "İnsanlar, ah, batıl inançlı ve..."

"Bebek öldüren bir şeytan olduğumu düşünüyorlar," dedin bunu daha çok bir tanımmış gibi gösteren samimi bir gülümsemeyle. "Pekâlâ farkındayım. Dediğim gibi; çok fazla ziyaretçimiz olmuyor. Durum bizzat geleceğin kadar vahim olmalı."

Doktor, elindeki edevatı sıkıca kavradı.

"Bu... tam bir ölüm diyeceğim sadece. Bölgenin efendisi olarak bilmeyi hak ettiğinizi düşündüm. Küçük kasabalarla nasıl bir ilişkiniz var bilmiyorum ama insanlar sizden efendileri

olarak söz ediyor. Veba zamanlarında, bir yönetici hızlı hareket ederse, bazen felaketin önlenebileceğini keşfettim."

Dudaklarına ince bir gülümseme dokundu. Bir farenin verdiği mücadeleden memnun olan bir kedi gibiydin.

"Peki, yönetici olarak ne yapmamı istersin?"

"Söylemleri yaymak için gücünüzü kullanın. İnsanlara açık hava pazarlarından, lağım çukurlarından ve çöp yığınlarından uzak durmalarını söyleyin. Pis havayı solumamalılar; vücuda hastalık bulaşır. Hastalığa yakalananlar kesinlikle yataklarında inzivaya çekilmelidir."

Sen küçümseyen bir el hareketiyle çoktan ona arkanı dönmüştün. Bense öne çıkarak konuğumuza kapıyı göstermeye hazırlandım.

"O insanlar bana hesap vermez. Bırak kendi kendilerini toparlasınlar."

Doktor sana doğru birkaç adım attığında neredeyse sanki sıradan bir tüccarmışsın gibi kolunu yakalayacağını sandım. Cesur bir adamdı.

"Çok büyük bir servete ve kaynağa sahipsiniz efendim. Onlara yardıma gelirseniz, insanlar sizi bir kurtarıcı, bir hayırsever olarak görür. Elbette bu sadece sadakatlerini pekiştirir; aynı zamanda sizin amaçlarınıza da hizmet eder. Bu büyük evde sadece siz ve hanımefendinin olduğunu kendiniz söylediniz. Belki de doktorlara ve hastalara bakan rahibelere bir kanadı, hatta bir bekçi kulübesini bağışlayabilirsiniz."

"Bana aşırılığın günahları hakkında ders vermeye gelen bir din adamı olmadığına emin misin? Hayırsever davanı açıklaman gereken kişi Constanta'dır. Bu evde dinden etkilenen tek kişi o."

"Rahipler tarafından eğitildim," diye mırıldandı doktor. "Onların haklı oldukları şeyler var. Lâkin ben sizden kendi rahatınızı feda etmenizi isteme cüretinde bulunmam, sadece lord hazretleri için önemsiz olan bir bağış..."

"Konuşmamız bitmiştir," dedin ve bana onu kovmam anla-

mına gelen ustaca bir işaret verdin. "Sana iyi günler. Bir daha gelme."

Eteklerimi topladım ve konuğumuzu dışarı çıkarmak için ağzımı açtım ama öfke adamın sağduyusunu ve dilini ele geçirdi.

Doktor, "İnsanlarınıza ne olduğunu görebilseydiniz, aynı şekilde hissetmezdiniz," diye çıkıştı. "Gizemli bir şekilde ortaya çıkan ve ardından saatler içinde iltihaplanıp kararan kabarcıklar; kan kusan çocuklar ve kangrenden burunlarını kaybeden yaşlılar; bir gün içinde ölen sağlıklı genç adamlar! Taş duvarlarınızın sizi bu beladan koruyacağını sanmayın efendim. Hazırlık yapmalısınız."

Evimizin taş kemerlerinden birinin gölgesinde donup kaldın.

"Kabarcıklar mı?" diye tekrarladın.

"Bazı durumlarda, evet. Ya da şişlikler. Boyunda, koltuk altlarında, kasıklarda..."

Aniden, "Çalışma odasına gelir misin?" diye sordun, gözlerin tuhaf, aceleci bir ateşle parlıyordu. Doktor ve ben, ani huy değişikliğine şok olmuş bir şekilde bakıştık ama sen ısrarcıydın. "Lütfen. Bu vebayla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Lordumu duydunuz," dedim konuğumuzu evin karanlığına doğru yönlendirirken. İtiraz etmeden yürüdü ama ağzı sıkıca kapanmıştı. Şüpheliydi. Kendi iyiliği için fazla zekiydi.

Onu bir masa ve parşömenin olduğu, adeta terk edilmiş gibi görünen küçük odaya götürdük. Yazı yazmayı ve benim şimdiye kadar konuşulduğunu duyduğumdan daha fazla dili biliyordun ama kimseyle iletişim kurma fırsatımız olmazdı.

"Manastırda eğitim gördüğünü söylemiştin, değil mi?" diye sordun ve kalan azıcık ıslak mürekkebi aldın. "Öyleyse benim için belirtilerin bir listesini çıkar. En başından başlayıp ölüme kadar; beni ayrıntılardan mahrum bırakma."

Doktor tüy kalemi tereddütle aldı ve bana temkinli bir bakış attı.

Sönmekte olan bir mumun etrafında biriken balmumu gibi pürüzsüzce, "Böylece deneklerimdeki hastalık belirtilerini izleyebilirim," diye ekledin.

Önünde değerli bir görev olduğu için mutlu olan genç doktor kararlı bir şekilde başıyla onayladı. O özenli bir liste hazırlarken sen onun yanında dikilip bir elini masaya dayayarak genç adamın omzunun üzerinden yazdıklarını okudun. Senin yanında dururken çok küçük görünüyordu. Az bir tıp eğitimi almış bir çocuktan biraz daha fazlası olduğunu ve dünyanın ona yük olduğunu hatırlayınca bir kez daha şaşırdım.

"Semptomlar her zaman aynı şekilde ilerlemez, ancak hızla ortaya çıkarlar. Bazen doğranmış bir soğanın yaralara sürülmesi iltihap oluşumunu engeller. Dört hırsız sirkesi iksiriyle de başarı gördüm. Lâkin mükemmel bir tedavi yok, efendim ve çoğu kişi tedavi uygulanamadan ölüyor."

Kâğıdı alırken, "İlginç," diye mırıldandın. Tedaviye değil, hastalığa ilgi duyduğunu sesinden anlayabiliyordum. Sen tırnağını sayfanın üzerinde gezdirerek her ayrıntıyı okurken doktor şaşkınlıkla izledi. Ruh hâlinde hafif bir değişiklik hissederek daha yakınına sürüklendim.

Hava değişmişti. Bir tür sonuca varmıştın.

Başını kâğıttan kaldırmadan, "Köyde kim senin burada olduğunu biliyor?" diye sordun.

Doktor, "Kimse, efendim," dediğinde karın kaslarım kasıldı. Dürüst bir çocuktu. Aptaldı. "Tek başıma geldim, kendi isteğimle."

"Güzel," dedin kâğıdı bırakıp ona gülümseyerek. "Güzel."

Çığlık atmaya fırsat bulamadan onun üzerindeydin, bir avuç saçını yakaladın ve başını geriye doğru bükerek boğazını ortaya çıkardın. Dişlerin, bir iğnenin ipeği delip geçmesi gibi etini delip geçti ve genç adamın hırıltılı soluklarıyla çağlayan sesini umursamayarak kanını içerken onu sıkıca tuttun. Soluk borusu yırtılmış, ardından hızla sıvıyla dolmuştu. Maskesi yere düştü ve ayaklarının dibine çiçekler saçıldı. Adamın boynun-

dan çiçeklerin üzerine kan damladığında keskin demir kokusuyla ağzım sulandı.

O zamana kadar çok şiddete tanık olmuştum ama yine de kendimi kötü hissettim. Onun yaşamasına izin verirsin sanmıştım. Belki de ben öyle umut etmiştim.

Onun sarsılan bedenini masanın üzerine ittin ve çocuk oltada kıvranan bir balık gibi nefes almaya çalışırken dantelli bir mendille ağzını temizledin.

"İç, Constanta. Gücüne ihtiyacın olacak."

Elbisemin eteğini tutan parmaklarım bembeyaz kesilmiş bir hâlde durup çocuğun yavaşça kan kaybetmesini izledim. Acı çekmesi baştan çıkarıcıydı ama her ne kadar masanın üzerinde biriken kan havuzuna atlamak istesem de önemli bir soru içimi yakıyordu.

Midem guruldarken, "O onların tek doktoru," demeyi başardım. "O olmazsa halk vebaya yenik düşer. Neden onu öldürmemiz gerekiyor ki?"

"Çünkü yaşamak için fazla zeki ve fazla baş belası. Köylüler onun kalpsiz aristokrata meselelerini açıklamaya gittiğini duyarlarsa, hepsi ölmeye başladıklarında ve tepelerden yardım gelmediği anda bize saldırırlar. Vebalı veya yarı ölü bile olsalar bu malikâneye baskın yaparlar; kasamı boşaltmanın onları kurtarıp kurtarmayacağını düşünürler. Daha önce bunu yaşadım."

Doktor titreyen elini boynundaki yırtığa vurdu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Bana yalvaran bakışlar atarken ağzı sessiz kelimelerle hareket ediyordu.

"İçinde hâlâ hayat var," dedim. "Yaşayabilir."

"Burada gördüklerinden sonra olmaz. Bu gece yemek yemek istiyorsan onun işini bitir. Yolda beslenmek için duracak zaman olmayacak."

Neredeyse ciyaklayarak, "Yolda?" diye tekrarladım. Oda gittikçe daha hızlı dönmeye başladı. Birden çok acıktım.

"Gidiyoruz," derken çoktan kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladın. "Bu akşam."

Gözyaşlarımı ve boğazımda yükselen açlığımı bastırdım. Sonra kararlılığım yerle bir oldu. Küçük, sefil bir ses çıkardım ve kendimi doktorun hâlâ nefes almakta olan vücudunun üzerine attım. Kızarmış yarasının çevresine ağzımı kenetledim ve o altımda çırpınırken onu sımsıkı tuttum. Sıcak kan ağzıma küçük fışkırmalar hâlinde aktı, ta ki sonunda doktor masanın üzerinde ölü bir şekilde yatana kadar.

Elbisemin koluyla ağzımı sildim, gözlerimden yaşlar akıyordu. Ardından o kadar hızlı bir şekilde odadan çıktım ki neredeyse koşuyordum. Kanlı çiçekler ayaklarımın altında çatırdayıp toza dönüştü.

Sen üst katta, eşyalarımızı birkaç büyük sandığa koyuyordun. Ayakkabılarım, elbiselerim, dikiş iğnelerim, saç tokalarım... Hepsi, satılmak üzere pazara götürülüyormuş gibi özenle toplanmıştı.

"Git, atları çöz," diye emrettin. "Onları at arabasının yanına getir."

Her zaman bir çift güçlü siyah kısrak beslerdin ve hayatımız boyunca yerlerini hep tıpatıp aynı görünen hayvanlarla doldurdun. Her ne kadar yenilikleri takip etsen de kendi ev hayatının değişmeden kalmasını tercih ederdin.

"Neden kaçıyoruz?" diye sordum, az önceki yemeğimden dolayı hâlâ biraz mahmurdum. Dolu bir mide her zaman bende kıvrılıp uzun bir şekerleme yapma isteği uyandırırdı. "Biz hastalık kapmaz ya da ölmeyiz. Bunu bana sen söylemiştin. Güvendeyiz."

Yaptığın işi bırakıp derin bir nefes aldın. Sonra bana baktın, gözlerin o kadar karanlık ve tekinsizdi ki neredeyse gerileyecektim.

"Bunu daha önce görmüştüm. Vebalar gelir geçer ve yine gelirler, Constanta. Onlar hayatın en büyük sabitlerinden biridir. Hastalığa yenik düşmeyiz ama şehri ele geçirdiğinde burada olmak istemeyeceğimizi söylediğimde bana güven. Nüfusun

yarısı sokaklarda ölürken medeniyete ne olduğunu görmek istemezsin."

İçgüdüsel olarak, hastalıklı havayı savuşturmak istercesine elimi ağzıma götürdüm.

"Eminim ki yarısı değil..."

Sandığın kapağını çarptın ve çevik bir verimlilikle kilitledin.

"Bu olay Atina'da olduğunda ben daha çocuktum. Ama kendi aklımı iyi biliyorum ve yüz, hatta bin yıl daha yaşadıktan sonra bile gördüklerimi unutamadım. Gidiyoruz. Toplanmayı bitir."

Böylece geceleyin, en değerli eşyalarımızla dolu, gıcırdayan bir at arabasıyla kaçtık.

yıllar hafızamda kara bir leke gibi; her şey bulanık ve boş hissettiriyor. Veba sadece kurbanları değil, tüm şehirleri tüketir. Ticareti durdurur, kiliseleri çürütür, sevişmeyi yasaklar, çocuk yetiştirmeyi ölümle dansa çevirir. En çok da zamanı çalar. Revirlerde yatarak geçirilen günler gri bir girdap içinde geçer. Veba zamanı farklıdır; uzar ve üzerine gelir. İtiraf etmeliyim ki hastalık kaçınılmaz bir şekilde şehrin kapılarını yumruklayana dek kasabadan kasabaya koşturup, bir yerlere huzursuz bir şekilde sığınarak geçirdiğimiz on yılların çok azını hatırlıyorum.

Lâkin er geç veba kendini yok etti. Şehirlerde daha uzun süre kalabildik ve tüm kurbanlarımın kanında hastalığın tiksindirici tadını almam sona erdi. Nihayet yeni bir ev seçme, bir yere yerleşme ve küçük kan ve altın imparatorluğumuzu bir kez daha kurma zamanı gelmişti.

Zeki gözün Viyana'ya ilişti ve böylece Viyana'ya gittik.

iyana, taşralı zihnim için bir renk ve ses cümbüşüydü ve bize karşı genel olarak Romanya'dan daha nazikti. Net hatırladığım birkaç tarihten biri olan 1452'nin parlak yeniliğinde birlikte yükseldik. Şehir, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun Avusturyalı imparatorunu kutluyor ve önemli bir iş merkezi olarak siyasi ve ticari hünerinden keyif alıyordu.

Nereden geldiğini tam olarak hiçbir zaman bilmediğim ya da izini süremediğim altınla kent meydanındaki güzel konaklardan birini satın aldın, içini paranın satın alabileceği tüm modern ve konforlu şeylerle doldurdun. Şehirde aniden ne zaman istersem parmak uçlarımda biten terziler, hizmetçiler, kuyumcular ve kasaplarla sarmalanmıştım. Elbise ölçülerimi almak veya incelikle işlenmiş mobilyalar teslim etmek için eve çağrılıyor ve geldikleri gibi hızla ayrılıyorlardı. Ancak kapı çalındığında kalbimin çırpınması hiç durmadı.

Senin arkadaşlığına o kadar alışmıştım ki, insanların arasında yürümenin beni ne kadar heyecanlandırdığını unutmuştum ve Viyana beni hayata döndürmüştü. Bunu aynamda görebiliyordum; gözlerimde yeni bir parıltı, ölü yanaklarımda bir canlılığın hayaleti vardı. Yeniden âşık olmak gibiydi, sadece ölümün efendisine âşık olmak yerine bu sefer evimin dışında kaynayan ve bağıran yaşam kitlesine âşık olmuştum. Erken kalkmaya alıştım, böylece pencerelerden içeri süzülen yakıcı ışıktan güvenli bir uzaklıktaki yatağa tüneyebiliyor ve şehir halkının akşam yemeği için aceleyle eve gidişini izleyebiliyordum.

Sen sokaklarda bağrışan çocuklardan, her saat kasaba meydanında birbirlerine seslenen çamaşırcı kadınlardan etkilenmezdin. Gözün sadece üniversitedeydi ve mürekkep lekeli parmaklarının arasında tuttuğun defterinle uzun saatler boyunca amfilerde dolaşırdın. Ne üzerinde çalıştığından hâlâ emin değilim: haritalar mı, abaküsler mi ya da temiz bir kafayla değerlendirebilesin diye kanları çekilmiş cesetler mi? Her halükârda olabildiğince çok akşam dersine yetişmek için gün batımından

sonra sıvışır ve kaşlarını çatmana neden olan derin düşüncelerle geri dönerdin.

O günlerde birlikte avlanırdık, uzun figürün beni dar sokaklarda bir gölge kadar yakından takip ederdi. Tüm şehir avlanma alanımızdı ve Viyana'nın en karanlık köşelerinde bolca yemek vardı. Sen gözleri parlayan güzel kadınları ya da öğrencilerin içki gruplarında, zekânla etkilediğin genç erkekleri tercih ederdin. Lâkin ben intikam susuzluğumu asla aşamadım ve sadece toplumun en kötü üyelerini avladım. Hepsi de dilenci çocuklara tükürürken ya da çalışan bir kızın kolunu morartacak kadar sertçe tutarken yakaladığım erkeklerdi. Suçlulara ve saldırganlara özel bir sadizm sergiliyordum. Kendi içimde ben Tanrı'nın sevgili yargı meleğiydim, gerçekten hak edenlere karşı ilahi gazabın kılıcını kınından çıkarmaya gelmiştim.

Sen her zamanki alaycı tavrınla benim yüce niyetlerimle alay ettin. "Biz adaletin belirleyicileri değiliz, Constanta," dedin ben bir istismarcının cesedini çöplüğe bıraktıktan sonra. Şehirde rüşvet alması ve canını sıkan karısını saçından tutup evin içinde sürüklemesiyle bilinen bir yargıçtı. "Bu saçma mücadelenden ne zaman vazgeçeceksin?"

"Artık ondan korkmak zorunda kalmayan bir kadın için saçma olmadığına eminim," dedim uzattığın mendili alıp ağzımı silerken.

"Geçimini sağlamak için kocasının geliri olmadan beş parasız kalmayacak mı?"

Muhalif olma havandaydın ve ben bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Ve öldüğü için artık yoksullukla tehdit edilmeyecek olan fakirler için de saçma değil."

"Yoksullar her zaman aranızdadır;* İsa'nız böyle söylemiyor muydu?" dedin alayla.

İrkildim. Senin beklenmedik sert bir sözün, herhangi bir adamdan gelen bir tokat kadar sarsıcıydı ve son zamanlarda

* Matta İncili Cüz 26, Ayet 11. (ç.n.)

öfken giderek daha fazla artıyordu. Viyana beni canlandırdığı kadar seni de asabileştirmişti. Seni tam olarak benim canlanmış olmamın, birdenbire hayatımda senin varlığın dışında pek çok neşe kaynağının ortaya çıkmasının asabileştirdiğini çok sonra fark ettim.

"Neden istediğim kişiyle beslenemiyorum? Sen pekâlâ yapıyorsun. Pek çok genç beyni, gençlik vaadiyle öl..."

"Beni yargılıyor musun?" diye sordun, ölüm sessizliği oluştu. Birdenbire çok yakınımdaydın, beni genellikle güvende hissettiren bir şekilde üzerimde yükseldin ama o an tamamen farklı bir etki yaratmıştın.

Bir adım geri sendeledim, baldırım çürük lahanayla doldurulmuş bir sandığa çarptı.

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır," dedim boğazım sıkışırken. Bu, bir kadının değil, korkmuş bir kızın sesiydi.

"Güzel." Bana uzandın ve birden gözlerin yine nazik, sesin yine hilekâr ve tatlı oldu. "Bu kadar sert bakma sevgilim. Hadi yeni eğlenceler arayalım. Şehre gezici oyun gelmiş; gidip görmek ister misin?"

Yüzümde huzursuz ama yine de mutlu bir gülümseme belirdi. Viyana'ya taşındığımızdan beri doymak bilmez bir tiyatro tutkusuna kapılmıştım ve kendimizi hangi kalabalığın içinde bulursak bulalım her zaman moralite oyunlarını* seyretmek için çabalıyordum. Fakat senin "sıradan" eğlencelere sabrın kalmamıştı ve her zaman Atina'nın düşüşünden sonra insanların dramatik sanatlara olan yeteneklerini kaybettikleri konusunda şikâyet ediyordun. Ateş ışığıyla aydınlatılan rengârenk bir gezici oyun, bana göre tam olarak iyi geçirilmiş bir gece demekti ama senin için uygun olduğundan bile şüpheliydim.

"Evet, çok isterim."

Cömertçe gülümsedin, kolunu etrafıma sararak beni kurbanımdan uzaklaştırıp ateş şovları ve fal baktırmalarla dolu bir geceye götürdün. Oyuncuların zarafeti ve yeteneği beni

* Karakterlerin iyilik, kötülük, istek, aşk, açgözlülük gibi kavramları temsil ettiği ahlak oyunları. (ç.n.)

büyülemişti ama arada sırada sana gergin bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Yanıp sönen ateşlerin ışığında kendin gibi görünmediğin anlar oldu. Gözlerinde bir karanlık ve ağzında daha önce fark etmediğim ya da belki de fark etmek istemediğim bir gerginlik vardı.

Hafızamda, Viyana'yla kaplı o parlak noktada başka gölgeler de vardı. O zamanlar, insanların arkadaşlığını hor görüşünün ne kadar yoğun olduğunu fark etmemiştim. Kollarımın kenarlarına ve elbiselerimin korselerine girift desenler dikmek için konağa gelen bir nakışçı vardı. Parlak gözleri olan genç bir kadındı, beni sahiplendiğin yaşıma yakındı. Hanne'nın neşeli bir gülüşü, koyu renk teni ve her zaman karmaşa hâlinde olan kıvırcık bukleleri vardı. Zeki ve sevimliydi, ayrıca küçük dikişlerden koca bir manzara çıkarabiliyordu.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık ve onu eve giderek daha sık davet etmeye, her seferinde son dakikada süslemesini istediğim bir yastık ya da kombinezon bulmaya başladım. O çalışırken hikâyeler, sırlar ve bolca kahkaha paylaştık. O zamana kadar ölümlü yemeklerine olan iştahımı kaybetmeye başlamış olsam da ona peynir ve elma tabakları hazırlamak için elimden geleni yapardım. Bana bir şans verilseydi, onu sevebilirdim diye düşünüyorum.

Bir gün o gittikten sonra net bir şekilde, "O kimdi?" diye sordun. Salon penceresinden onun gidişini izliyor, yeşil pelerininin ayaklarının etrafında dönmesine hayranlıkla bakıyordum.

Daldığım hülyadan çıkarılarak, "Hanne mı?" diye sordum. Adını ve mesleğini bildiğine emindim. Onun her ziyaretinde evdeydin, bodrumdaki laboratuvarından çıkmaz ya da üst kattaki odamızda kitap okurdun.

"Peki, Hanne senin için ne ifade ediyor?" dedin adını bir lanetmiş gibi söyleyerek.

İrkilerek sırtımı sandalyemin ince ucuna yasladım.

"O benim... nakışçım? Arkadaşım, o..."

Odada hızla ilerleyerek, "Zayıf bir insan kıza utanç verici bir şekilde âşık oldun," diye çıkıştın. Onun papatyalar ve bir bülbülle kapladığı yastığı alıp küçümseyerek baktın. "Değersiz süslerin seyyar satıcısı."

Yastığı yanımdaki kanepeye, gereğinden biraz daha sert fırlattın.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum. Kalbim boğazımda hopluyor, nefeslerim hızlı ve sığ çıkıyordu. Dansımızda çok önemli bir dönüşü kaçırmış gibi hissettim.

"Kaçıp onunla kulübesinde basit bir hayat yaşamak istiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır! Lordum –asla öyle bir şey yapmam– seni seviyorum! Kalbim sana ve sadece sana ait."

"Nefesini boşa yorma," dedin, öfken bitkinliğe dönüştü. Omuzların çöktü, çatık kaşların yumuşayıp acıklı bir hâl aldı. Sanki yarı unutulmuş bir trajediyi hatırlamışsın gibi birdenbire çok üzgün göründün.

Çekingen bir tavırla sandalyemden kalkıp odada ilerledim.

"Seni asla bırakmam aşkım. İkinci hayatımın hiçbir anında." Gözlerin yaralıydı, şüphe doluydu ama uzanıp elimi nazikçe göğsüne bastırmama izin verdin. "Yemin ederim."

Başınla onayladın ve ağzından çıkıp sana ihanet etmekle tehdit eden kelimeleri yuttun. Ama neyin ihanetiydi bu? Acı dolu bir yalnızlık içinde taşıdığın geçmişinde gizli bir kalp kırıklığı mı vardı?

"Bir şey mi oldu?" diye sordum sessizce. Birdenbire kendimi işe yaramaz hissettim, sanki içinde benim nazik aşkımın bile ulaşamayacağı derin bir acı var gibiydi. İyileştirmeyi bırak görmeme bile izin vermeyeceğin yaralar.

İçini çekip elini yanağıma koydun, beni o değer biçen gözlerinle inceledin. Sonra kararını vermiş gibi eğilip alnımı öptün.

"Önemli bir şey değil, Constanta. Öfkemi bağışla."

Bununla birlikte, beni kafam karışmış bir şekilde yalnız bırakarak uzaklara daldın.

Bu olayın ardından iki günlüğüne ayrıldın. Nereye gittiğini hâlâ bilmiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadın, hiçbir açıklama yapmadın, bir akşam ben daha yeni uyanmışken şapkanı alıp evden sıvıştın. Omuzlarını kamburlaştırmış karanlık siluetini şehir meydanında uzaklaşırken gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Ne zaman döneceğine dair hiçbir işaret vermedin ve sadece hava almak veya bir iş için dışarı çıkmadığın anlaşılınca paniğim başladı. Beni bulduğundan beri bir gün bile sensiz kalmamıştım ve sarsıcı bir korkuyla fark ettim ki sen yanımda yokken kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ölmüş müydün, bir çöplükte başın kesik bir hâlde miydin? Bizim gibi şeyleri neyin öldürebileceğini tam olarak bilmiyordum ama kafa kesilmesinin bunu başarabileceğine dair bir teorin vardı.

Yanlış bir şey mi yapmıştım? Hanne ile cilveleşerek, şehre ve cazibesine merak duyarak senin beni tamamen terk etmeni mi hak etmiştim? Tırnaklarımı kanatırcasına kemirerek ve amaçsızca odadan odaya dolaşarak her patavatsızlığımı düşündüm. Şehir beni çağırıyordu ve çaresizce yalnız olmamayı istiyordum ama ya geri gelip beni gitmiş bulursan? Yanlışlığımı kanıtlayan o gizemli testlerinin birinden daha kalmış mı olurdum? Kapıyı çalan esnafı kovdum, hatta bir daha hiç konuşmadığım kıymetli Hanne'cığımı bile. Onunla konuşmamın sana ihanet etmek olacağını hissettim.

İki gün boyunca yanıp tutuştum. Sanki sistemimden olan bir afyonu dışarı atıyormuşum gibi soğuk terler döktüm. Acı, kavurucu parmaklarla vücudumda gezinirken yatağımızda kıvrandım, çarşaflar solgun tenime yapıştı. Tanrı'ya göğü yarması ve beni için için yanmamı durdurmaya yetecek kadar yağmurla yıkaması için dua ettim ama hastalıklı ateşimle birlikte yapayalnız kaldım.

Ardından, ikinci günün geç bir akşam vaktinde evimize vardın. Kapı eşiğinde durdun. Ceketinin omuzlarına kristal yağ-

mur damlaları konmuş, zalim ağzın soğuktan kızarmıştı ve her zamankinden daha mükemmel görünüyordun.

Ayaklarına kapandım ve içim bomboş kalana kadar ağladım. Uzun saçlarım ayakkabılarını bir matem peçesi gibi örttü. Ben titremeye başlayana kadar beni kaldırmadın, sonra beni kollarının arasına alıp pelerinine sardın. Saçımı düzelttin ve beni bir bebek gibi sallayarak susturdun.

"Sorun yok, benim mücevherim, benim Constanta'm. Buradayım."

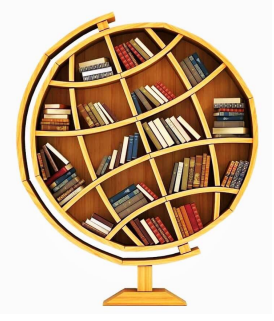
Sana can simidi gibi sıkıca tutundum ve beni bir oyuncak bebek gibi kucaklayıp nazikçe yatak odamıza taşımana izin verdim.

Bana ormanda yanan bir ateş gibi görünürdün. Baştan çıkarıcı, dumanlı karanlığın beni kendine çekerdi. O karanlık bende hâlâ güvenlik, sonbahar ve yuva anılarını harekete geçiriyordu. Sana herhangi bir erkeğe dokunduğum gibi, hevesli varlığımı belli etmeye ve aramızda bir yakınlık duygusu oluşturmaya çalışarak dokunurdum. Lâkin bu bir aleve tutunmak gibiydi. Senin yanan kalbinin içine hiç giremedim ve boş, kavrulmuş parmaklarla kalakaldım.

Ne zaman ayrı kalsak kokunu saçlarıma ve kıyafetlerime hapsederdin. Tadını rüzgârda hissederek ürperirdim ve içim sızlardı. Gittiğin süre boyunca, sen bana dönene kadar senden başka hiçbir şey düşünemezdim.

Sis görüşümü bulandırıyor olsa bile senden yayılan sıcaklığı kovalayarak sayısız yaşam geçirmekten mutluydum.

Zaman zaman hâlâ duman kokusuna uyanıyorum.

Eski düşmanım savaş, 1500'lerin başında şehre gelene kadar Viyana evimiz oldu. Kanuni Sultan Süleyman, şehri ele geçirmek için görkemli Osmanlı askerlerini gönderdi.

Parlak renkli çadırlar, sonbaharın soğuk yağmurlarından rahatsız olmadan aylarca şehri kuşattı. Viyana, Macarlar ve Avusturyalılar arasında bölünen, büyümeyi hedeflemiş her hükümdar için cezbedici bir mücevher ve çok değerli bir pazarlık kozuydu. Görünüşe göre bir gecede şehrimizin dışında yüz binlerce asker belirmiş ve teslim olma pazarlığı yapmak için elçiler göndermişlerdi.

Şehirdeki enerji korkunçtu. Türklerin şehrin altını kazdığına dair söylentiler dolaşıyor ve geceleri kalın savunma duvarlarını sarsan patlamalar duyabiliyorduk.

Dini duyguların coşması kiliseleri dolup taşırdı ve akşamları dua etmek için şapele girdiğimde insanların kıyametin geldiğine dair fısıldaştıklarını sık sık duyar oldum. Dindarlığım arada sırada vuku bulan, yarı vahşi bir şeydi; bazen dişlerini göstererek Tanrı'ya saldırır, diğer zamanlarda O'nun sevgi dolu takdirine bir kedi yavrusu gibi yanaşırdı ama dua etmek beni her zaman sakinleştirirdi. İster kendi kendimle konuşayım ister daha büyük bir şeyle, bu bana huzur veriyordu.

Hepimizin bildiği dünya sona yaklaşıyor gibiydi.

Sen Osmanlılardan, onların silahlarından, ecnebi yollarından korkmazdın. Onların taktiksel becerilerine, ustalıkla işlenmiş zırhlarına hayranlık duyar ve geleneklerinden kapalı kapılar ardında, İsveçliler ya da Fransızlar hakkında konuşur gibi övgüyle söz ederdin. Bir kültürden, bir diğerinden daha fazla korkmayacak kadar uzun yaşamıştın ve var olduğunu tahmin bile edemeyeceğim kadar çok imparatorluğun yıkıldığını görmüştün. Savaş ve keder olağan şeylerdi, ardından gelen kaçınılmaz yeniden yapılanma ve kültürel gelişme de öyle.

Bir keresinde dalgın bir şekilde, "Viyana yenilirse, belki de kendini yeniden inşa eder," dedin. İçeri sızan ordu yaklaşır-

ken korkmuş vatandaşların aceleyle kaçışını pencerelerimizin ardından izliyorduk. "Belki bir sanat çiçeği ya da konumuna yakışır bir ticaret merkezi olur."

Böyle bir yeniden inşanın gerektireceği insan kaybıyla ilgilenmiyor gibiydin.

Şehrin içindeki ve dışındaki ticaret yollarının Osmanlılar tarafından kapatılmasıyla, Viyana'nın sofraları giderek azaldı ama sen ve ben her gece ziyafet çektik. Sokaklara kaos hakimdi ve insanlar kendi endişeleriyle o kadar meşguldüler ki, biri kaybolduğunda bunu görmezden gelmeye istekliydiler. Sokaklarda huzursuz ve kavga etme içgüdüleri yüzünden yaralanmış bir şekilde dolaşan daha fazla genç insan vardı. Sen onları memnuniyetle karşıladın, hatta ölümcül ısırığından önce bazılarını eğlenmek için yatağımıza getirdin.

Şehrin huzursuzluğu sayesinde şişmanlayıp mutlu olduk ve sen sessizce paranı Viyana'daki girişimlerinden çekmeye ve altın yatırımlarını nakde çevirmeye başladın. Bir başka taşınma daha yaklaşıyordu. Fazla zaman kalmamıştı.

Benim cinayetlerim daha cüretkâr, daha ayrım gözetmeyen bir hâl aldı. Çılgın atmosfer izlerimi kapatıyor ve normalde ortadan kaybolmaları kapsamlı bir şekilde soruşturulacak olan adamlara erişmeme izin veriyordu. Yargıçların, huzurun koruyucularının, zengin tüccarların, yozlaşmışların... hepsinin peşine düştüm. Kendi kızına tecavüz eden, sonra da senin bana verdiğin bir aylık harçlık kadar parayı kızının yatağının ucuna bırakan bir adamın gırtlağını kopardım. Bir harp zenginin işini, savaştaki her iki tarafa da büyük bir mutlulukla sattığı kılıçlardan biriyle bitirdim, sonra da demirhanesinde bileğinden kanını nazikçe yudumladım. Çocukken, babamın dizinde oturup demirci ateşinin ışığında basit yemeklerimin tadını çıkardığım zamanlar gibiydi.

Bu artık bir kan davası değildi; bir arındırmaydı, şehrin karanlık köşelerine musallat olan alçak herifleri temizlemek için son çaremdi. Viyana'yı onların ellerine bırakmayacaktım. Sen

her geceki yasadışı infazlarımı hor görsen de benim kalbim kararlıydı. Tanrı canavarlığımı insanların iyiliği için kullanmamı istemiyorsa, başka neden senin ellerine düşmeme izin vermişti ki?

Akşam karanlığında uzun yürüyüşlere çıkıp gece çökene dek şehrin ışıklarıyla büyülenerek ve ahaliyi izleyerek sevgili şehrime veda etmeye başladım. Her kaldırım taşına, her köprüye, her kasap oğlanına ve çiçekçi kıza âşıktım. Viyana bana harika bir şehir hayatının mükemmel bir özeti gibi geliyordu ve onun yıkılabileceğini düşünmek beni ürpertiyordu.

Her iki durumda da sen ve ben bunu görmek için orada olmayacaktık.

Sadece birkaç kişinin bildiği bir yeraltı tünelinden gece karanlığında kaçtık. Mücevherlerinin dikildiği elbisemle, gümüş ve altını saklayan gizli ceplerle koştum. Konaktaki her şeyi terk ettik: güzel elbiselerimi ve ayakkabılarımı; Hanne'ın sevgiyle işlediği yastıkları; bodrumdaki bilimsel alet edevatlarını. Yeni evimizi eskisinden daha iyi kuracağımızı söyledin bana.

Kamplarının sınırlarında devriye gezen bir grup Osmanlı askeri tarafından, şehre bir mil kala durdurulduk. Mızraklarını savurdular ama kısa sürede onların icabına baktık. Cesetlerini yerde bir yığın hâlinde bıraktık. Kıyafetlerinden kan sızıyordu, birinin göğsüne bir mızrak saplanmıştı.

Ağır elbisemle sana yetişmeye çalışırken nefes nefese, "Nereye gidiyoruz?" dedim. Artan doğaüstü gücüme rağmen ağırlığın altında çökebilirmişim gibi geliyordu. Aysız bir gece vardı ve senin gece görüşüne kendiminkinden daha çok güveniyordum.

"Bekleyen bir fayton var. İşin içindeki herkese ödeme yaptım."

Beni bileğimden çektin, çok yavaşladığımda beni neredeyse sürüklüyordun. Yabani otların arasından güçlükle ilerledik, Viyana'nın duvarlarını döven patlamaların uzaktan gelen sesi bizi ilerlemeye zorladı.

"Peki ya sonra?"

"İspanya. İş arkadaşlarımdan biri bizi bekliyor."

Ayaklarımın altındaki zemini sallayacak kadar yüksek bir patlama sesi daha geldiğinde nefesim kesildi ve ileri atıldım. Hastalık, zaman ve basit bir bıçak yarası bizim gibi yaratıkları öldüremezdi ama paramparça olmanın da öldüremeyeceğinden emin değildim.

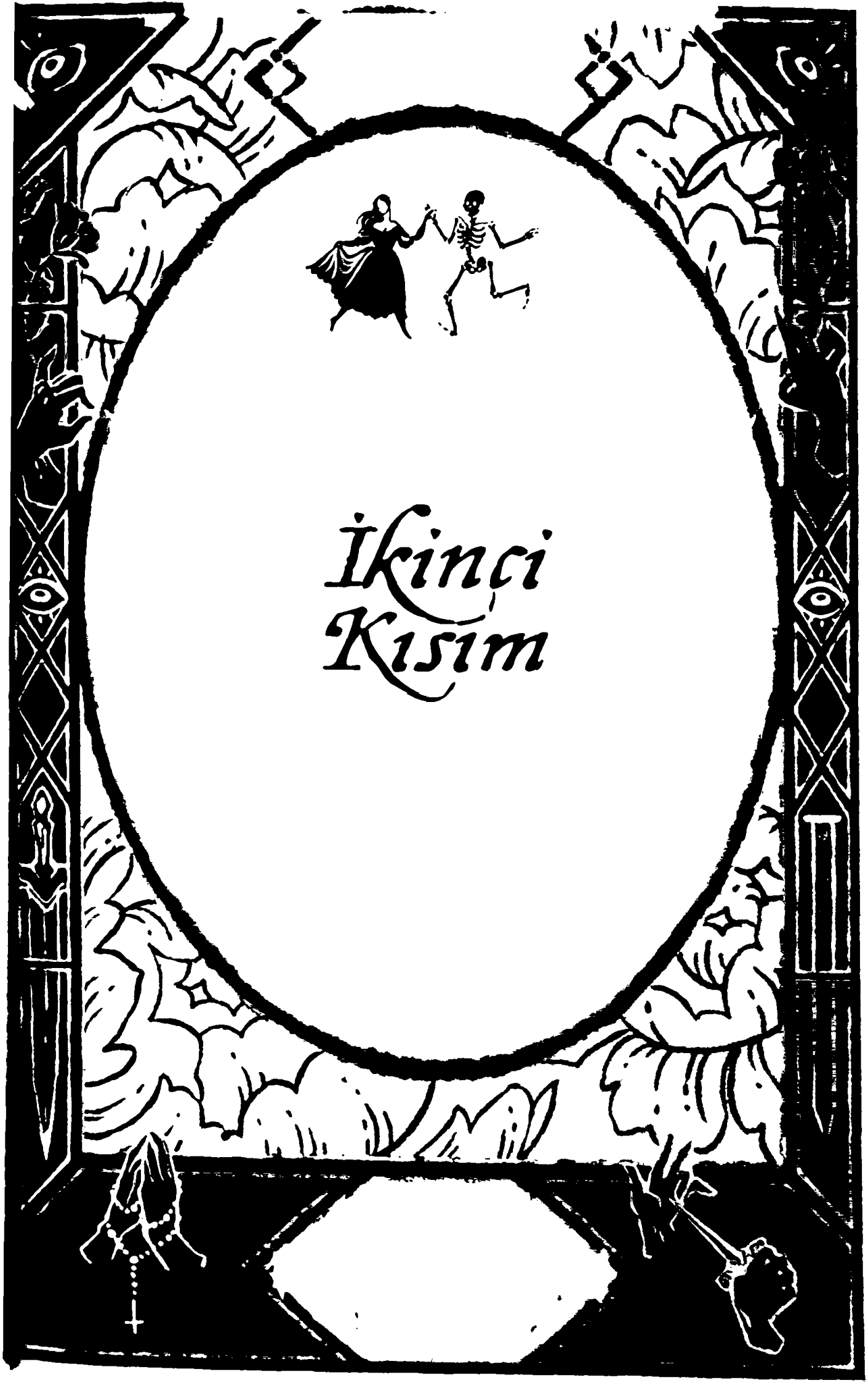
İki siyah at ve yüzleri görünmeyen başlıklı adamların yanında dediğin gibi bir fayton bekliyordu. Adamlar, sadakatleri bir iki haftalığına satın alınabilecek türden kaba insanlardı, büyük ihtimalle eşkıyaydılar.

Arabanın kapısını benim için açtın ve eldivenli elini uzattın.

"Leydim," dedin.

İçeri girmeme yardım etmene izin verdim ve kendimi faytonun yan tarafına yasladım, yüzüm pencereden birkaç santim uzaktaydı. Sallanarak yolda ilerlerken, şehrin arkamızda küçülüp yok oluşunu izledim.

Bu kadar uzak bir mesafeden, dış duvar boyunca yanan sadık meşaleler, Viyana'nın yanıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

İkinci Kısım

Faytonla günlerce seyahat ettik, güneşin olduğu vakitler uyukladık ve zamanımızı sessiz sohbetlerle ya da tek başımıza yaptığımız aktivitelerle geçirdik. İspanya sınırına yaklaştıkça ajandana sıkıştırdığın notlara ve mektuplara tekrar tekrar bakarak daha da içine kapandın. İspanya'da tam olarak kiminle buluşacağımızı sormak istedim ama nazik aksiliklerinin biriyle veya daha da kötüsü, öngörülemeyen kızgınlığının alevlenmesiyle karşılaşabilirdim. O zamana kadar planların hakkında soru sormamamın daha iyi olacağını öğrenmiştim, çünkü zaten benim söz hakkım yoktu. Senden herhangi bir talepte bulunmadan her şeyi ve herkesi inceleyen, sessiz ve güzel eşin olarak at sürmek daha iyiydi.

Pek çok yazışma arkadaşından biri olan, acımasız siyaset felsefesiyle seni hayran bırakan, tanınmış bir İspanyol asilzadesiyle birkaç gece geçireceğimizi biliyordum.

Mektupları yeniden okurken hem bana hem de kendine, "Modern bir Machiavelli* gibi," diye mırıldanmıştın.

Lâkin asla *o kadını* beklememiştim.

* Niccolò di Bernardo dei Machiavelli, devlet adamı, askeri stratejist, şair ve oyun yazarı, Floransalı düşünür ve İtalyan Rönesans hareketinin en önemli figürlerindendir. (ç.n.)

Magdalena, seni geldiğin anda karşılamakta ısrar etmişti ve iki yanında çalışanlarıyla birlikte malikânesinin önünde bizi bekliyordu. Siyah buklelerinden bir bonbonun çevrelediği keskin elmacıkkemikli zarif yüzü ve yumuşak, ince dudaklarıyla şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadınlardan biriydi. Açık kahverengi tenindeki yanaklarını koyu bir renk belirginleştirmişti. Onun konumundaki biri için uygunsuz olmasına rağmen kırmızı bir allıktı muhtemelen. Üzerinde kızıl ipekle süslenmiş siyah, saten bir elbise vardı. Seni görünce koyu renk gözleri ikiz hançerler gibi parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kadın her şeyiyle, sarsıcı bir şekilde muhteşemdi. Kalbimin kaburgalarımdan aşağı yuvarlanıp yere çarptığını hissettim.

Sana, "Ne bu böyle?" diye fısıldadım, aniden korkmuştum.

Bileğimi dudaklarına götürüp hızla atan nabzımın üzerine bir öpücük kondurmana yetecek kadar gözlerini ondan ayırdın.

"Bir hediye, eğer istersen. İstemezsen de sosyetede birkaç günlük bir kafa dağıtma. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Constanta?"

"Başka bir kadın," dedim, boğazım ihanetle sıkıştı. "Başka bir kadını kenarda tutuyordun."

"Saçmalama. Seninle tanışmak için can atan değerli bir arkadaşımla mektuplaşıyordum sadece. Seni asla bir kenara atmam, Constanta."

"Ama bizi süs eşyaları gibi toplar mısın?"

Yüzünü buruşturarak manşetlerini düzelttin ve şapkana uzandın. Dışarıda hizmetçiler arabamızdaki yükleri ustalıkla indiriyorlardı. Sosyetenin dikkatli incelemelerine maruz kalmadan önce birlikte sadece birkaç dakikamız vardı. Nezaket gereği Tanrı bilir ne kadar süre konuşamayacaktık. Belki de tüm misafirlik boyunca.

"Daha önce kaçamaklarımdan hiç şikâyetçi olmamıştın, ben de seninkilerden olmadım."

"Biz birlikte avlanırız," diye düzelttim seni. "Âşıklarımız bir olur ya da tek başımıza eğlenmek için birkaç saatliğine yatak arkadaşları buluruz. Hiçbiri aşk ilişkisi değildi."

"Ve bu da değil. Magdalena ile aramda uygunsuz hiçbir şey olmadı ve açıkçası şüphe duymana şaşırdım. Paranoyakça konuşuyorsun, Constanta. Dinlenmeye ihtiyacın var. Bırak ev sahibemiz seni en iyi şekilde ağırlasın ve onun hakkında daha sonra bir karar ver."

Tanıdık ses tonun karşısında kaskatı kesilerek onun senin için ne kadar süredir "Magdalena" olduğunu, kadının strateji, politika ve kanla dolu mektuplarını okurken kendi kendine onun adını içtenlikle mırıldanıp mırıldanmadığını merak ettim. Bu kadın hakkında, sert ve acımasız bir yönetici olduğu yönündeki ünü ve yerel eyaletlerin kontrolü ile yönetimine ilişkin görüşünü takdir etmesi dışında hiçbir şey bilmiyordum. Onunla nasıl iletişim kurduğunu bile bilmiyordum. Bu, hayatındaki kıskançlıkla koruduğun birçok detaydan biriydi, bana yersizce basit bir soru sormayı bile yasaklamıştın.

Daha nazik bir tavırla şakağımı öperken, "Bunu sonra tartışırız," dedin. "Hizmetçiler için bir gülümseme takın ve ev sahibemize karşı kibar olmak için elinden gelenin en iyisini yap. Seni şaşırtabilir."

Tartışmama izin verilmedi, çünkü kapılar açılıyor ve hilalin ince ışığı içeri sızıyordu. Varışımızı mükemmel bir şekilde zamanlamıştın, tam da güneş ufukta kaybolurken.

Sertçe yutkundum ve sen arabadan inmeme yardım ederken elini tuttum. Kol kola Magdalena'ya doğru yürürken, sahip olduğunu bilmediği evlatlık bir kardeşle tanıştırılan ayrıcalıklı bir çocukmuş gibi hissettim. Kızgındım ve aklım düşüncelerle doluydu. Bu kadınla ne zamandır bu kadar samimi konuşuyordun ve senin hakkında, bizim hakkımızda ne biliyordu? Arkadaş mı olacaktık yoksa olası bir kurban mıydı? "İstersen bir hediye" derken kastettiğin bu muydu?

Magdalena önümde, eteğinin hışırtısını hissedebileceğim

kadar yakınımda alçak bir reverans yaparak düşünceler yağmurumu durdurdu. Bana gülümsüyordu, gözbebekleri büyümüştü ve keyifliydi ama gözleri sürekli sana kayıyordu.

"Leydim Constanta," dedi tok ve ahenkli bir sesle. "Sizin hakkınızda çok şey duydum. Sizinle tanışmak benim için bir zevk."

Karşılığında resmi bir şekilde başımı eğdim. Sen artık eski soylu unvanını taşımıyor olmana rağmen ikimizi de eşitmişiz gibi selamlıyordu. Tam olarak kim olduğuna inanmıştı?

"O zevk bana ait, ekselansları. Lâkin korkarım ben sizin hakkınızda pek bir şey duymadım."

Sana buzun üzerindeki zehri anımsatan bir bakış attığımda bana gergince gülümsedin. Bu bana daha sonra bir azara mal olurdu ama başkalarının yanında bana sesini yükseltmezdin.

Magdalena sana dönerek, "Lordum..." dedi. Sesi kısılmıştı. Tabii ki kısılmıştı. İlk bakışta ne gördüğünü çok iyi biliyordum: güçlü, otoriter bir burnun ve savaş ilanı verir gibi görünen bir ağzın üzerinde karga karası gözler. Seni korkunç görünmekten alıkoyan tek şey gözlerindeki, yıllardır gördüğümden daha fazla mevcut olan eğlenceli ışıltıydı. Magdalena kararsız bir şekilde nefes alırken boğazının dibindeki boşluk dalgalandı, sonra gözlerini indirdi ve mükemmel bir reverans yaptı.

Bu kadar mükemmel görünmesi beni harap etti. Onu arabanın arkasına çekip kanını kurutmak istedim.

"Hizmetçileri yönlendireceğim," diye mırıldandım. Eteklerimi topladım ve Magdalena'nın çalışanlarının sandıklarını ve bohçalarını kendi aralarında bölüştükleri faytona doğru yürüdüm. En azından Magdalena'nın evinde bu lükse sahip olduğumu bildiğim için onlara emir verir gibi davrandım ve ikinize dönüp bakmamak için elimden geleni yaptım. Ancak başarısız oldum.

Omzumun üzerinden tam zamanında baktım ve Magdalena'nın eldivenli elini dudaklarına götürüp parmak boğumlarına yavaşça bir öpücük kondurduğunu gördüm. Magdalena'nın

elini onun göğsüne yaklaştırdın ve benim ya da herhangi bir personelin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledin. Magdalena'nın dudakları hafif bir şaşkınlıkla aralanırken gözleri parladı.

İkinizin arasında oluşan her ne ise onun arasına sürünerek orada yaşamak istedim. Bu benim de evim, diye bağırmak istedim. Senin yatağında bir hakkım vardı ve ne kadar güzel olursa olsun başka birini içine davet etmek konusunda bana danışılmamıştı.

Hizmetçiler yere bakan gözlerle etrafta koşuşturuyor, bir arı kovanı kadar verimli çalışıyorlardı. Onları yönetmek için fazla zaman harcamak zorunda kalmadım ve çok geçmeden kendimi tekrar senin yanında, Magdalena'nın parlak gözlerine bakarken buldum. Kollarındaki yırtmaçlardan görünen kumaş ve boğazındaki sert fırfır ölüm kadar beyazdı.

"Saygıdeğer misafirlerim malikâneyi bir turlamalı," dedi ve canlı bir şekilde ellerini çırptı. "Sonra dans ve yemek var."

Hizmetçiler bir balık sürüsü gibi dağıldı, bir o yana bir bu yana koşturup kapıları açarak hazırlık yaptılar. Hiç bu kadar verimli çalışan bir ev görmemiştim. Sen bir kaşını etkilenmiş gibi kaldırarak Magdalena'ya baktın ve o da çekingen bir şekilde sırıttı.

İkiniz arasında arttığını hissettiğim yakınlığa çoktan içerlemiş bir hâldeydim. Senin mi tüm ilgini istiyordum yoksa Magdalena'nınkini mi bilmiyordum. Baş döndürücü, karanlık bir kıskançlık ve istek girdabına hızla kapılıyordum. Bir bardak suya ve oturup dünyanın dönmeyi bırakmasını bekleyebileceğim sessiz bir odaya ihtiyacım vardı. Fakat zaman yoktu. Koluna takılarak sürüklendim, Magdalena da senin diğer yanında, keskin dişli bir teriyer gibi ilerliyordu.

Ağır ahşap kapılar ardına kadar açılıp bizi içeri alırken, "Ev beş kuşaktır aileme ait," dedi. "Buraya sahip çıkmak benim sorumluluğum ve benim için bir zevk."

Güzel halıları ve gri renk, güçlü taş duvarları incelerken sesindeki gurur tınısını duyabiliyordum ama sözlerinde, neredeyse acı gibi gelen garip bir üzüntü de vardı. Belki de o zevk bir çeşit bedelle geliyordu.

Evin içinde yürürken hizmetçiler gözlerini yere ya da ellerindeki katlanmış çarşaflara sabitleyerek dolaşıyorlardı.

Sesin rahatça duyulmasına rağmen Magdalena'ya doğru eğilerek, "Onları çok iyi eğitmişsiniz," dedin.

Resmen kendinden memnun olmuş gibi ışıldadı.

"Akranlarımın çoğu gibi onlar da herhangi bir erkeğe bağlı olmayan bir kadından emir almaya alışkın değillerdi ama çalışkanlık ve baskı tüm kötü alışkanlıkları yok eder."

İkiniz, muhtemelen mektuplarınızdan birindeki bir şeyi hatırlayarak özel bir gülümsemeyi paylaştınız.

Onu atalarının evinin ahşap kubbeleri ve taş koridorlarında takip ederken, "Zulmün etkili bir araç olduğunu bulmuşsunuz," dedim kaygısızca. Magdalena omzunun üzerinden bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Ben metanetliyimdir leydim ve baskının gücünü bilirim. İnsanlar bana zalim diyor çünkü bir kadını becerikli olarak düşünmektense zalim olarak düşünmek daha kolay. Eminim bunu siz de anlayabiliyorsunuzdur?"

Zekiydi, bu yüzden gülümsemek istedim ama bu hainçe hareketi bastırdım. İstediği kadar zeki ve güzel olsun. Belki de uygunsuz bir şekilde zaten kocamın bu kadar hoşuna gitmişken, bir de bana kendini beğendirmesine izin vermemeliydim.

Uygunsuz. Sözcüğün abesliği dikkatimi çekti ve neredeyse yüksek sesle gülecektim. Hayatımızda uygunsuz olmayan bir şey var mıydı ki? Yaşamak için öldürüyorduk, yalan söylüyor, aldatıyor ve sevgili yapıyorduk, kasabadan kasabaya hayaletler gibi geziyor, ayrılmadan önce halkın parasını ve kanını tüketiyorduk. Daha bir ay önce, sokaktaki iki genç adamı evimize götürdük ve evlilik yatağımızda kanlarını kurutmadan önce onlarla eğlendik. Ölümlü yiyecekleri yeme ve güneşli havalarda

dışarıda yürüyüş yapma yeteneğimden vazgeçtiğim an *uygun* olan şeylerden de vazgeçmiştim.

O zaman neden ona her baktığında kalbim sızlıyordu?

Akşam yemeğinden önce biraz baş başa kalabilmemiz için dua ettim. Kavga etmek ya da yeniden bağ kurmak için, bilemiyordum. Sana sadece rol yapmadan, başkaları olmadan ihtiyacım vardı. Ama dileğim gerçekleşmeyecekti.

Akşam yemeği için giyinmek üzere ayrıldık ve farklı odalara götürüldük. Viyana sokaklarında daha rahat bir tarz vardı, fakat şimdi İspanyol tarzı giyinmiştim; belinde mücevherleri ve boğazında bir fırfır olan koyu renkli kumaşlar vardı üzerimde. İş gösteriş yapmaya gelince soyluların acımasız olduğunu ve görgü kurallarını ciddiye almayanlarla alay etmekten veya onları aforoz etmekten çekinmediklerini söylemiştin bana. En iyi tavrımı sergilemeliydim, bana sosyete hakkında öğrettiğin her şeyi hatırlamalı ve hatırlamadığım zamanlarda çenemi kapalı tutmalıydım.

Ve böylece, nefes alacak bir an bile bulamadan, bir sırmalı kumaşa sarınmış bir şekilde canavarın midesine götürüldüm.

Balo salonu üst tabakadan yirmi otuz kişiyle doluydu. Onların, akranları olduğunu söylemişti. Bir dörtlü müzisyen grubu çalgı çalarken, ipek ve kadifeler içinde, dövülmüş altın kadehlerinden yudumlar alarak balo salonunda dolaşıyorlardı. Bazılarının sadece şenlikler için bile seyahat ettiğinden şüpheleniyordum.

Magdalena seni ne zamandır bekliyordu? Viyana kuşatmasından beri mi? Ayrıca, neden seni bu kadar çok etkilemek istiyordu?

Seni kalabalığın arasında buldum, siyah yeleğin ve altın işlemeli ceketinin içinde yakışıklı ve aşılmaz görünüyordun. Aniden bitkin hissederek kolundaki yerimi aldım. Gece yeni başlamıştı ama ben kıvrılıp uyumak istiyordum.

Parmak eklemlerini yanağıma bastırarak, "Harika görünüyorsun," dedin sanki hiçbir sorun yokmuş, Magdalena yokmuş

gibi. Bir an için, saf ilginin kavurucu ağırlığı altında dünyadaki tek insan benmişim gibi hissettim.

Yalnızken bana hâlâ öyle baksaydın, seni bir başkasıyla paylaşmak belki de korkunç ve haince bir düşünce olmazdı.

Magdalena, dönüşler ve reveranslar dizisinden oluşan, resmi ve taşraya özgü bir dansı yönetiyordu. Partnerlerinin arasına dalarak karmaşık bir dizi dokunuşla onların ellerine ve omuzlarına hafifçe dokundu. Kara gözleri arada bir sana kayıyordu.

"Benimle dans et," dedin, beni çoktan piste çıkarmıştın. İtiraz etmedim. Garip sularda yüzen bir balık gibi ağzım açık bir şekilde etrafa bakmak yerine yapacak bir şeyim olduğu için mutluydum. Elini hafifçe tuttum ve beni dansın ilk adımlarında yönlendirmene izin verdim ve etrafımda dönen elit insanları izleyerek duruşumu hızla düzelttim. Müzisyenler hızlandıkça dünya daha hızlı hareket eden, etekler ve tüylü şapkalardan oluşan bir girdaba dönüştü.

İspanya'nın çiçek gibi güzellikleriyle çevrili olsak bile Magdalena'nın güzelliği bambaşkaydı. Sığ sularda hızla ilerleyen bir köpekbalığı gibi kalabalığı yarıp geçiyor, kahkahalarla dişlerini gösteriyordu. Hiçbir dans adımını kaçırmıyor ve bir partnerle hiç uzun süre kalmıyordu. Yanağının yumuşak kıvrımından çenesinin keskin çizgisine kadar her santimi bana eziyet ediyordu.

"Onu istiyor musun?" diye sordun, kelimeler neredeyse kalabalığın girdabına kapılıyordu.

"Ne?"

Tekrar bir araya geldik, elin benimkini bir mengene gibi kavradı. Salonun altın ışığında gözlerin alev alevdi. Gözlerindeki o ateşi sadece bir şeyle ziyafet çekmenin eşiğindeyken görmüştüm. Sadece beklenti ve istek vardı. "Magdalena'yı kendin için istiyor musun? Gündüzleri yoldaşın olması, geceleri yatağını ısıtması için?" Kıskançlık boğazıma bir yılan kadar hızlı bir şekilde dolandı. Lâkin içine karışmış, karanlık ve tatlı bir duygu daha vardı. Arzu.

"İstiyor musun?" diye sordum, sen beni döndürürken eteğim bileklerime dolanıyordu. Bütün dünya dönüyor, kendi ekseni etrafında eğiliyordu.

"Bizimkisi yalnız bir varoluş. Bir arkadaşının olması senin için iyi olur. Bir kız kardeşinin. Sevgili edinmeni asla yasaklamadım, Constanta. Bunu unutma."

Bunu bir armağan gibi, kendi özgürlüğümü nazikçe hatırlatır gibi söylemiştin. Fakat senin çifte anlamını duymuştum: *bunu benden esirgeme.*

Ağzımı açtım ama kelimeler bocaladı. Ne istediğimi bilmiyordum. Şarap, dans ve Magdalena'nın kara gözlerinin parıltısıyla çılgına dönen kalbim iki yöne ayrılmıştı.

Sana cevap verme şansım hiç olmadı. Dansın kuralı gereği ayrıldık. Sen Magdalena'ya geçip onun kendi gölgesi kadar yakınına girerken, ben başka bir adamın kollarına atılarak gönderildim. Sana bakarken yüzünden yayılan ışığı kimse inkâr edemezdi, kutsal bir figürün üzerindeki altın hale gibi ortadaydı. Yanakları coşkulu danstan dolayı pembeye dönmüştü, bu da derisinin hemen altında akan sıcak kanın kışkırtıcı bir kanıtıydı.

Ben de onu bu kadar çok isterken, seni onu istediğin için nasıl suçlayabilirdim ki lordum?

Partnerim bana baş döndürücü daireler çizdirirken onun omzunun üzerinden bakmak için kendimi zorladım. Benden daha yaşlı ve yakışıklı bir adamdı, kahverengi tenindeki sağlıklı bronzluk bana kanının tadının olgun yaz kayısıları ve uzun bir seyahatin tozu gibi olacağını söylüyordu. Ona pek dikkat edemiyordum ve yüzündeki minnettar gülümsemeyi zar zor fark ettim.

Tek gördüğüm sen ve Magdalena'ydı, küçük bir insan cümbüşüne kapılan iki sevimli şeytan. Elin onun sırtının kıvrımına çok iyi oturmuştu. Zarif, eğimli boynu sanki ne olduğunu çoktan biliyormuş ve seninle dalga geçiyormuş gibi hayranlık uyandırıcıydı.

Ağzını onun kulağının yanına indirdin, konuşurken dudakların kulak memesine değiyordu. Özel ve önemli bir şey söylüyor gibiydin. Magdalena seni daha da yakınına çekerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Ona ne söylüyordun? Sırrımızı mı? Yoksa şehvetli bir teklif mi?

Dansın zorlu adımlarında ayaklarım sendeledi ve partnerimin sıkı çemberini kırdım. Benim gönlümü almaya çalıştı. İspanyolcasının tonu, utanılacak bir şey olmadığı ve tekrar denememiz gerektiği konusunda ısrarcı olduğunu anlatıyordu. Ama onu başımdan savıp dans pistinde birkaç sendeleyici adım attım. Çiftler, uçuşan egzotik kuşlar gibi hızla yanımdan geçtiklerinde midem kasıldı. Kendi bedenimden çıkıp üzerinde süzülüyor, kendimi bir gösteri gibi izliyormuş gibi hissettim.

Sonra koluma hafifçe dokunuldu ve döndüğümde Magdalena'yı gördüm. Bana o alaycı gülümsemeyle gülümsüyordu, özenle toplanmış saçları gevşemişti. Göğsünde bir çiçek vardı ve saç çizgisinde hafif bir ter parlıyordu. Şişmiş gözbebekleri ve kızarmış dudaklarıyla, sersemletici bir rüyadan yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Ekselansları," diye soludum, kalbim aniden ağzımda atmaya başlamıştı sanki. "Beni affedin. Bu dansın adımlarını bilmiyorum."

Utanmaz bir dikkatle hareket eden Magdalena, çenemi avucunun içine aldı ve beni tam dudaklarımdan öptü. Bir arkadaşın öpücüğünün dudaklarımın kenarına değen hafif teması gibi değildi, mana ve sıcaklık dolu bir öpücüktü. Başım sanki bir bardak şarabın tamamını başıma dikmişim gibi dönüyor, çılgına dönmüş odanın tamamı ortadan kayboluyordu. Öpücük sadece bir an sürdü ama o geri çekildiğinde ben tamamen sarhoş bir hâle gelmiştim.

"Öyleyse sana öğreteyim," dedi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Yönetmek ister misin? Yoksa ben mi yapayım?"

Saçma sapan bir şekilde kekeledim ve gözlerimi çılgınca odanın içinde gezdirdim.

Magdalena başını geriye atıp güldü, tavşanın dehşetinden zevk alan güzel bir kurt gibiydi.

"Ben yapayım öyleyse. Nefes almak kadar kolay. Önce bir ayağını, sonra diğerini atacaksın. Ve fazla düşünme." Birlikte salon boyunca, akıcı ve yapışık bir şekilde hareket ettik. Konuklarından herhangi biri öpücüğü gördüyse bile hoşnutsuzluklarını iyi sakladılar ve kendilerini yelpazelerinin arkasından dedikodu yapmaya zorladılar. Kimse şok içinde bakmamış veya duraklamamıştı, sadece dans etmeye ve içmeye devam etmişler ve gözleri kibarca başka tarafa çevrilmişti. O hâlde hizmetkârları kadar iyi eğitimli konukları vardı. Bu, Magdalena'dan gördükleri en skandal davranış olmamalıydı.

"İyi ve zevkli hiçbir şeyi asla fazla düşünmemelisin," diye devam etti Magdalena, biz dönerken yanağı neredeyse benimkine değiyordu. Nefesindeki şarap, kuşüzümü kadar tatlıydı. Onu damarlarından tatmak istediğim kadar dudaklarından da tatmak istedim. "Bu hayatta hiçbir zevki kendimizden esirgememeliyiz."

Bu sözleri neredeyse sen söylüyor gibiydin. Ona sen mi öğüt vermiştin? Merak ettim. Fakat hayır, yeterli zaman olmamıştı. Belki de o gerçekten de sana benzeyen bir ruhtu. Müzik bitene kadar birlikte süzüldük ve sonra sarfettiğimiz enerjiden dolayı nefes nefese kalmış bir şekilde kıkırdayarak kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkışlamak için ellerimizi kaldırdık. Müzisyenler alınlarındaki teri silerek selam verdiler.

Magdalena kolunu benimkine doladı ve temkinli adımlarla beni yönlendirirken manalı bir şekilde kulağıma doğru eğildi.

"Bu akşam yemekte benimle oturmalısın. Seni yakınımda tutmalıyım, Constanta. Birbirimizin en iyi arkadaşları olalım istiyorum."

Sen uzun ahşap masada bizi bekliyordun, çoktan Magdalena'nın sandalyesinin soluna oturmuştun ve bir bardak *grenache** ile şov yapıyordun. Herhangi bir yudumunun dudaklarından

* Bir çeşit kırmızı şarap. (ç. n.)

gerçekten geçtiğinden şüpheliydim. Ben o zamanlar yiyecek ve içeceklerden hâlâ birazcık tat alabiliyordum, çünkü ölümsüz hayat onların tatlarını henüz kanla yok etmemişti.

Magdalena bana iki kadeh dolusu şarap koydu. Karga gibi bakan gözleri her hareketimi izliyor, bardağı dudaklarıma götürürken beni takip ediyordu ve sen de ikimizi deneylerinden biriymişiz gibi gözlemliyordun. Elbette hoşnutsuz görünmeye çalışıyordun. Fakat bir şey ilgini çektiğinde gözlerinde beliren o parıltıyı yakalamıştım.

"*Polbo á feira*'yı* dene," dedi Magdalena. "Bu bir köylü yemeğidir ama ben çok severim ve kimse benim aşçılarım kadar iyi yapamaz. Ahtapotu kesmeden önce birkaç kez kaynar suya daldırmak gerekir; eti tatlı tutmanın sırrı budur."

Bir lokma almam için çatalını uzattığında ona ağzımı açtım. Et yumuşaktı, bol miktarda kırmızı pul biber eklenmişti ve zeytinyağıyla kayganlaşmıştı.

Magdalena gülümsedi, kedi yavrusunu biberonla besleyen bir çocuğun memnuniyetiyle beni izliyordu.

Magdalena, seni de elle beslemeye hazırlanarak, "Yer misin?" diye sordu.

"Seyahat ettiğimde hiç iştahım olmaz," dedin ve çatalı elinden alıp tekrar tabağına koydun. Magdalena'nın bileğini başparmağın ile işaretparmağın arasında tuttun ve küçük parmağındaki yağı sinsice emdin. Magdalena senin keskin dişlerinin parıltısını görse bile bunu belli etmedi.

"Sormam ayıp olmazsa," diye söze başladın ve daha yakınına eğilerek ekledin, "senin kadar güzel biri nasıl oluyor da henüz evli değil? Eminim senin konumundaki bir kadından bu bekleniyordur. Baban kaybolduğundan beri..."

Magdalena'nın yüzüne saf bir keyif yayıldı ve sesini oyuncu bir fısıltıya indirdi.

* Ahtapot, patates ve tatlı kırmızı pul biber baharatının bakır kazanlarda pişirilmesiyle yapılan geleneksel bir Galiçya yemeğidir. (ç.n.)

"Sanırım asla evlenmeyeceğim, lordum. Sadece sevgili yapacağım ve hiçbir erkeğin beni evlilik yeminiyle zincirlemesine izin vermeyeceğim."

"Ah, ama eminim ki senin servetin, bir parça elde etmeyi uman her türden küçük kuşu cezbeder. Bir tekne dolusu talibin olmalı."

"Öyle," dedi gülerek. "Ve hepsiyle eğleniyorum. Aşk şiirlerini ve ilanlarını dinliyor, hediyelerini kabul ediyorum ve onlara özel bir görüşme hakkı tanıyorum ama bu daha fazla ileri gitmiyor. Onlar bunu bilmiyor tabii. Zavallı çocuklar, bir şansları olduğuna içtenlikle inanıyorlar."

Tasvip edercesine hmm dedin, kara gözlerin ateş ışığı gibi parlıyordu.

"Eğer umutları varsa, uslu durmaya devam ederler ve senin küçük şımarıklıkların ile eksantrikliklerine müsamaha gösterirler. Çok zekice, Magdalena."

"Buradaki adamların üçte biri benimle yatıp evlenmek istiyor, bir diğer üçte biri beni hor görüyor ama onların yasak ilişkilerinin, işledikleri cinayetlerin ve kabahatlerinin kayıtlarını dikkatle topladığım için benim aleyhimde konuşmuyorlar. Kalan üçte biri de yapmacık bir şekilde yüzüme gülüp bana yaltaklanıyor, çünkü gerçek gücün nerede olduğunu biliyorlar ve onun için kendilerini sevdirmek istiyorlar."

"Peki ya kadınlar?"

"Ah," dedi, sesi neredeyse mırıltı gibiydi. Seninle göz temasını kesti ve bana sırıttı. "Kadınlar tamamen farklı bir mesele."

Parmakları masanın altındaki bacağıma sürtündü, eşit ölçüde hem cesur hem de çekingendi. Elini ellerimin arasına aldım ama onu başımdan savmak mı yoksa daha yakına çekmek mi istediğime karar veremedim.

Parmaklarını sıktıktan sonra elini bıraktım, o da elini kendi kucağına çekti. Fakat birbirimize o kadar yakın oturmuştuk ki neredeyse birbirimize değiyorduk ve vücudundan yayılan canlı sıcaklığı hissedebiliyordum. Kanı müstehcen ve karşı konula-

maz bir miskle karıştırılmış güçlü bir baharat ve sağlam bir şarap kadar tatlı kokuyordu.

Onu senden uzaklaştırıp karanlık bir koridora çekmek, boğazındaki dantel fırfırı çözmek ve ağzımı boynunun solgun eğiminde gezdirmek istedim. Ona hayat veren kanın ağzıma fışkırdığını hissetmek, karmaşık kokusunu tamamen içime çekmek istedim.

Lâkin bunun yerine boğazım kurumuş bir halde yutkundum ve "Babanın ortadan kaybolmasına üzüldüm," dedim.

Magdalena bir kahkaha patlattı. İçki içmekten ve dans etmekten kızarmış, eğlenmekten omuzları gevşemişti.

"Ben üzülmedim! Onu görevini bırakmaya ben zorladım, Constanta. Kocan bahsetmedi mi?"

Nasıl bir tımarhaneye düştüğümü merak ederken kibarca başımı iki yana salladım. Magdalena kolunu benimkine dolayıp beni kendine çekti. Onun boştaki elini senin hafifçe tuttuğunu, başparmağını bileğindeki hassas kemiklerin üzerinde gezdirdiğini fark ettim.

"Babam," diye söze başladı Magdalena, dudakları neredeyse kulağıma değecekti, "bir zorbaydı. Halkın korktuğu, tüm stratejilerinde inatçı ve aile serveti konusunda güvenilmez biriydi. Hayatımı onun gölgesinde geçirdim, kontrolü ondan almaya ya da en azından onu diplomatik sorumlulukları konusunda bana güvenilebileceğine ikna etmeye çalıştım. Politika yeteneğimi görmedi. Ama ben parmaklıklar ardında bir dünyayı kabul etmem, Constanta. Her zaman özgürlüğüme sahip olmalıyım. Bu yüzden dedikodularla, rüşvetlerle ve dikkatle ifşa edilen sırlarla yeteneğimi konuşturdum ve sonra bir bakmışsın ki babam halkın gözünden kaçarak, ıssız bir av kulübesinde gut hastalığından ölüyor."

"Onu sürgüne mi gönderdin?"

"O sessizce... ortadan kayboldu diyelim. Pek iz bırakmadı. İtibarı mahvolduğu için artık burada ona göre bir hayat yoktu. Benim de hayatım gerçekten o zaman başladı."

"Bir mucize," dedin, bakışların onun dudaklarının kıvrımını, çenesinin çizgisini yiyip bitiriyordu. "Bir dahi."

Ona neden bu kadar abayı yaktığını artık anlıyordum. Senin kadar kurnaz ve bir Transilvanya kışı kadar soğuktu. Eksantrik davranışlarının ve kıkırdamalarının altında çelikten yapılmış, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak bir kız vardı.

Senin hayatta kalanlara karşı bir zaafın vardı. Veya aynaya benzeyenlere.

Onun elini tuttun ve bileğinin iç kısmındaki nabzının üzerine ağzı açık bir öpücük kondurdun. Soylular izliyordu; insanlar seni görebilirdi. Lâkin sen umursamadın.

"Peki benim Leydi Machiavelli'm, özgürlüğün için neyi feda edersin? Sana toplumun prangalarından tamamen kurtulma sözünü verebilecek gücüm olsa, bana ne verirdin? Sınırsız, rahatsız edecek kuralların olmadığı bir hayat için?"

Magdalena bir an bile tereddüt etmeden, "Her şeyi," dedi.

"Yarın seni tüm bunlardan uzaklaştırabilseydim, izin verir miydin?"

"Evet."

Onun teninin üzerinden gülümsedin.

"Güzel."

Akşam yemeğinin geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Magdalena bana ne uzattıysa onu yedim ve o, parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken senin sıcak ve sakin sesini dinledim. Sen kadehinden ona küçük yudumlar verirken, ben de onun boynunun dibindeki çözülmüş buklelere nazikçe dokundum; ayak bileği masanın altında benimkine sürtünürken senin kulağına müstehcen sözler fısıldadı. Giderek daha fazla iç içe olduk, aramızdaki hava samimi ve sıcaktı, bu yüzden şunu söylemen hiç de şaşırtıcı olmadı:

"Geç oluyor. Ekselansları yakında odasına çekilecek mi?"

"Sanırım çekileceğim," dedi nefes nefese, senin amacını hemen yakalamıştı.

"Odalarınıza kadar size eşlik etmeme izin verin," dedin ve

ayağa kalkıp onun için sandalyesini çektin. Magdalena kirpiklerinin arasından bana kara gözlerle baktı. Erkeklerin uğrunda tüm şehirleri yerle bir edeceği bir bakıştı.

"Leydi Constanta da bize katılacak mı?" diye sordu.

Peçetemi kucağımda sıkıca sıktım ve sesimi düz tutmaya çalıştım. İkinizle de yatmaya davet ediliyordum ve ben gelsem de gelmesem de bu gece ikiniz birbirinizle eğlenecektiniz.

"Belki daha sonra. Önce biraz gece havası almak istiyorum."

"Elbette," dedin cömertçe, sanki kendine zaman kazanmak yerine bana biraz müsamaha gösteriyormuşsun gibiydi. Eğilip alnımı öptün, elin Magdalena'nın belinde geziniyordu. "Bana izin veriyorsun, değil mi?"

O kadar sessizce söyledin ki, Magdalena'nın duyduğundan bile şüpheliydim. Sessizce başımla onayladım. Verecek başka bir cevap yoktu, hiç olmamıştı.

"Güzel," dedin ve Magdalena ile karanlık koridorda gözden kayboldun.

Sonrasında akşam yemeğinde fazla kalmadım ama senin yatak odana gitmeden önce koridorlarda biraz dolaştım. Orada, Magdalena'yla birlikte, muhtemelen uygunsuz bir pozisyonda beni bekleyeceğinden emindim.

Tanrım, neye izin vermiştin ben?

Bana bir şey yapılıyormuş gibi geliyordu ama ben de kabul etmiştim, değil mi? Bir yanım bunu istiyordu. Onu istiyordu. Bu kadar dehşete kapılmamalıydım.

Küçük bir sonsuzluk boyunca kendi duygularımı deşifre etmeye çalışarak ve rüzgârlı koridorlarda daireler çizerek yürüdüm. Ama eninde sonunda yatak odasına gitmem gerektiğini biliyordum. Ne bulacağıma dair bir endişe ve hiç de azımsanmayacak bir beklenti, içimi düğüm düğüm ediyordu. Kalbimi çeliğe sardım ve yatak odanın karanlığına sessizce girerken midemde çırpınan şeyleri susturmaya çalıştım.

Magdalena çarşafların üzerine yayılmıştı, siyah kumaş parlak tenini ortaya çıkarıyordu. Senin ellerinden biri onun narin

ayak bileğini tutmuş, omzunun üzerinde tutuyordu, diğeri ise kıçını morluklar bırakacak kadar sıkıca kavramıştı. Bu görüntü hafızama kazındı.

Onu bizim yatağımızda beceriyordun.

Hayır. Senin yatağındı.

Ben sadece her gece uslu durmama bağlı olarak misafir oluyordum.

Ve Magdalena senin için çok iyi hareket ediyordu. Sen onun içine girerken belini kavislendiriyor ve uzun tırnaklarını sırtına geçiriyordu. Bir güvercinin ötüşü gibi yükselip alçalan, yumuşak, hevesli sesler çıkarıyordu. Güzel, mükemmel Magdalena, al al olmuş yanakları ve meme uçları ile senin için bir kralın fahişesi gibiydi.

Odaya adım attım ve sanki olağan dışı bir şey yokmuş gibi sessizce saçımı çözmeye başladım. Ne de olsa senin odan, benim odamdı. Hiçbir şey, Magdalena'nın nefes nefese kalmış ağzının oluşturduğu kaygan halka bile benim orada olmaktan utanmamı sağlayamazdı.

Onun boğazını, boynuyla omzunun hassas birleşim yerini öptün ve sonra konuştun. Dudakların hâlâ onun tenindeyken, aletin hâlâ onun içindeyken.

"Constanta, orada derin düşüncelere daldığını hissedebiliyorum."

Magdalena hafifçe irkildi, sanki ben hayaletimsi bir görüntüymüşüm gibi gözleri bana dikildi. Görünüşe göre girdiğimi duyamayacak kadar kaptırmıştı kendini.

Ona doğru gülümseyerek gözlerimin vücudunun hatlarında dolaşmasına izin verdim ve sonunda yüzünde durdum. Onun her santimini öğrenecektim. Benden hiçbir şey saklayamayacaktı. Ne çıplaklığını ne sırlarını ne de senin için tasarladığı şeyleri.

Bana, "Yatağa gelecek misin?" diye sordun, onun içine girip çıkmaktan nefesin kesilmişti. Yavaş ve kontrollüydün. Başlangıçta böyle olmayı severdin. Magdalena ürperdi ve küçük

bir inlemeyi bastırmak için dudağını ısırdı. Âşığının karısının önünde inlemenin uygun olmayacağını düşünmüş olmalıydı.

Zümrütleri kulaklarımdan çıkarıp makyaj masasına bırakırken onun kıvranmasını izledim. Bakmamak zordu. Cinsel zevklerle dolup taşan bir bereket simgesi gibiydi. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu ama buz maskemi korudum.

"Efendisinin sofrasına dilenmeye davet edilen bir köpek gibi kendi yatağıma mı davet ediliyorum?" dedim soğukkanlılıkla.

İşte o zaman bana baktın, kara gözlerinde şehvet, kızgınlık ve daha az belirgin başka bir duygu gelip geçiyordu. Hayranlıktı belki de. Bana bunu o kadar nadiren gösterirdin ki, nasıl tanıyacağımı bilemiyordum.

Heceleri kilise sıralarının altından sana uzatılan edepsiz bir notu okur gibi çıkararak, "Constanta," dedin. "Mücevherim, karım."

"Daha iyi," dedim ağır dış elbisemi çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarken. Ensemdeki düğmeleri gevşettim ve bağcıkları senin çevik parmakların çözsün diye sırtımda bıraktım. Artık ellerim titriyordu, kalbim hızlı ve sıcak bir şekilde boğazımda atıyordu.

Magdalena'nın çenesini bana doğru eğip pembe yanaklarını, ipeksi siyah saçlarını gösterdin. Midemde yavaş yavaş çözülen arzu göğsüme ulaşarak onu acı verici bir şekilde sıkıştırdı.

"Yeni gelinimizin ne kadar güzel olduğuna bak," dedin kulak memesini ısırarak. "Gel ve kardeşini öp. Aranızda bir husumet olmadığını ona göster."

Her zaman istekli olan Magdalena kolunu bana doğru uzattı. O güzel parmaklar kıvrılarak beni daha yakına çağırdı.

"Lütfen," dedi, sesi patlamaya hazır bir meyve kadar tatlıydı.

Sana kızgındım. Sadece formalite gereği, bunun her adımında benim rızam varmış gibi yapmıştın. Bu her zaman senin ikimiz için yaptığın bir şey olacaktı; biz hep burada, bu yatakta son bulacaktık.

Fakat aynı zamanda istekten çılgına dönmüştüm ve başından beri haklı olduğuna kısmen ikna olmuştum. Hakikaten benim çıkarlarımı gözettiğine inanmak her zaman çok daha kolaydı. Duygusuzca yutkundum ve odayı geçip yatağa geldim. Onu öpmek için eğilirken elimi senin sırtının kıvrımında gezdirdim.

Ağzı sıcak ve istekliydi; dudaklarıma doğru o yumuşak seslerden birini çıkardığında ürperdim. Beni nazikçe yatağa çekti ve senin kalçaların onun nefesini kesmeden önce dudakları yeniden o kelimeyi söyler gibi hareket etti. *Lütfen.*

"Sen," dedim, senin bağcıklarımı çözmene izin verirken onu daha hızlı öptüm. "Bir işkencesin."

rzu hepimizi aptallaştırır. Fakat sen bunu çoktan biliyordun, değil mi?

Magdalena öpücüğümün içine doğru iç çektiğinde onun için öldüreceğimi, onun için öleceğimi, her şeyi yeniden ve sonra birkaç kez daha yapacağımı anlamıştım. Hiçbir kadını, hatta Hanne'ı bile böyle istememiş, harap olmanın eşiğine böylesine gelmemiştim. Bu bana seni seviş şeklimi hatırlattı ve böylece iliklerime kadar sarsıldım. Böyle bir şevki, böyle bir duyguyu bir vücut taşıyamaz, diye düşündüm. Beni ikiye bölebilirdi.

O hâlâ sana sarılıyken senin dudakların benimkilerle uğraştı. Elimi onun karnının pürüzsüz düzleminde gezdirdim, sonra daha da aşağı indirdim.

"İznin var mı?" diye sordum nefes nefese.

Magdalena başıyla onayladı ve ardından parmaklarımı etrafında gezdirdiğimde nefis bir ses çıkardı. Bizim ustaca hareketlerimizin altında kıvrandı ve miyavlar gibi inledi, sırayla benim ve senin adını haykırdı.

Sonra, doruğa ulaştığı anda, dişlerini onun boynuna geçirdin.

Şiddetle sarsılıp bağırdı ama seni sıkıca tuttu. Sanki acıyı ve değişimi hoş karşılıyor, reddetmiyor gibiydi. Başım dönüyordu, zevkten ve bana doğru gelen sıcak kan kokusundan sersemlemiştim. Bu çok hızlı oluyordu, buna hazır değildim, hayatımı sonsuza dek senin eşlerinden biriyle paylaşmaya hazır değildim, ben...

Kanlı dudaklarla beni sertçe öptün ve ben kendimi kaybettim. Başımı Magdalena'nın boğazındaki nabız gibi atan yaraya doğru yönlendirdin ve o, ellerini saçlarıma dolayıp adımı mırıldanırken ben tenindeki o tatlı kırmızı sıvıyı emdim. Hiç bu kadar mükemmel bir şefkat, bu kadar mutlak bir coşku tatmamıştım.

Bu beni korkuttu.

Onun şarabını yudum yudum paylaştık, onu içmek, onu öpmek ve birbirimizi öpmek arasında gidip geliyorduk. Ka-

ranlıkta ağızlarınız arasındaki farkı zar zor ayırt edebiliyordum, üçümüz işte bu kadar yakındık.

Sen bileğindeki damarı açtığında Magdalena itaatkâr bir şekilde senin için ağzını açtı ve henüz bizden olmayan birinden görmeyi beklemediğim kararlı bir vahşilikle kanını içti. Kalbindeki çelik tekrar gösterdi kendini. Korkutucu olduğu kadar çetindi de. Dünyanın kurbanı olmayacaktı, bu çok açıktı.

Kanım seninki kadar güçlü değildi ve sahip olduğumuz güçleri sunacak kadar olgunlaştı mı bilmiyordum ama yine de onun için bir damarımı açtım.

Geceyi birbirimizden beslenerek ve sevişerek, Magdalena'nın vücudunu dolduran ve gittikçe artan hassasiyetlerinden sonuna kadar yararlanarak geçirdik. Hizmetçilerden hiçbiri bizi rahatsız etmedi ve akşam yemeğindeki misafirlerden hiçbiri bizi aramaya gelmedi.

Sonuçta iyi eğitilmişlerdi. Ve Magdalena parmaklarını bileklerime dolayıp göğsümü sıcak öpücüklerle donatırken, yüzündeki o muzip gülümsemeyle bana abla derken, acaba ben de mi eğitiliyorum diye merak etmekten kendimi alamadım.

Ertesi gece, arabamıza Magdalena'nın güzel elbiselerini de yükleyerek oradan ayrıldık. Çok geçmeden döneceğine söz vererek malikâneyi en yüksek rütbeli hizmetkârlarından birinin gözetimine bıraktı. Bizim kadar uzun yaşayanlar için o 'çok geçmeden'in 'çok sonra' olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Ama gençti, iyimserdi. Belki de seninle birlikte olmanın önceki yaşamını tamamen yok etmek anlamına geldiğine inanmıyordu.

Zamanla öğrenecekti.

Kendini beğenmiş ve huysuzdu, birlikte batan güneşin sarı ışığına doğru yola çıkarken *üstelik rakibim* diye hatırlattım kendime. En kötü özelliklerini görmeye ve arabada yan yana seyahat ediyor olsak bile onu kol mesafesinde tutmaya kararlıydım. Ancak aynı zamanda zeki ve güzeldi, kim olduğundan ve dünyadan ne istediğinden çok emindi. Araba bir tümseğin üzerinden her geçtiğinde eldivenli elimi ellerinin arasına alır, seyahat çantasından bana küçük pekmez lokmaları verir ve yanaklarımı gıdıklayan dağınık bukleleriyle üzerimde uyuklardı. Bizi oyalamak için kelime oyunları icat eder ve her akşam dudaklarımın kenarına küçük bir öpücük kondurarak beni uyandırırdı.

Aklım kalbimin aptalca entrikalarına öfkelense de ona hızla âşık oldum.

İçinde, görmezden gelmenin zor, direnmenin ise çok daha zor olduğu, kontrol edilemeyen bir ateş vardı ve birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, ona olan hayranlığım o kadar artıyordu. Fransa sınırındaki bir taverna odasında, şafağa tehlikeli bir şekilde yakın bir vakitte uyanık yatarken kendimi onun uyuyuşunu izlerken yakaladığımda bu oyunu kaybettiğimi anlamıştım. Kirpiklerinin her bir kıpırtısı beni büyülemişti ve sanki onun portresini yapmakla görevlendirilmişim gibi yüzünün kıvrımlarını ezberlemiştim. Sen uyanıp beni kendine çektikten ve beni tekrar uykuya daldırdıktan sonra bile rüyalarımda tek gördüğüm onun yüzüydü.

O andan sonra benim için pek umut yoktu.

Ona olan hislerimin sana olan aşkımı bastırması şöyle dursun, sen odaya her girdiğinde kalbimi saran bağlılık daha da körüklenir oldu. İkinizi şehrin sokaklarında kol kola yürürken, vitrinlere bakıp gülerken görmek içimi bastırılamaz bir zevkle doldururdu. Bize *küçük tilkilerim* derdin ve bizim kuzey yıldızımız olmuştun, geceleri bize rehberlik ederdin. Magdalena ateşin başında bizimle en son dedikoduları paylaşırken benim de kalbim seninkiyle birlikte kanat çırpardı ve ikimiz de onun kıtalardaki siyasi gelişmeler hakkındaki düşüncelerini dinlemekten heyecan duyardık.

Magdalena, kaldığımız her yerde mektupları onu bulan ve sonsuz gibi görünen bir muhbirler, rakipler, arkadaşlar ve felsefi fikir tartışma partnerlerinden oluşan bir ağa sahipti. Onu dış dünyayla çok fazla yazışmaması ve sırrımızı tehlikeye atmaması konusunda uyardın ama o ilk yıllarda alışkanlıklarını hoş gördün. Ne de olsa her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiği tüm Avrupa şehirlerini kapsayan bu büyük tur sizin balayınızdı. Ona biraz müsamaha gösterilmeliydi. Yeni bir gelin olarak bu onun hakkıydı.

Lâkin çok sonra, yeniliği eskiyince, mektuplarını saklamaya ve yaşlanan arkadaşlarına cevap vermekten caydırmaya başladın.

Onlarca yıl Lyon ve Milano'yu gezdik, yöresel özelliklerinin keyfini çıkardık ve sonunda Magdalena'nın isteği üzerine Venedik'te bir kış geçirdik. Sen Venedik'ten, renk cümbüşünden ve insan yığınından rahatsız oldun ama ben orayı sevdim. Canlılığı bana çok fazla Viyana'mı hatırlatmıştı. Magdalena ve ben meydanlarda dolaşıp aceleci tüccarları izlemekten hiç yorulmazdık. Kanalın ince kıyısı boyunca kol kola yürürdük, Magdalena tüm şehir yetkilileri ve eşleri hakkında dedikodu yaparken ben dinlerdim. Ailelerini, siyasetteki konumlarını, hangilerinin rüşvet aldığını bilirdi ve hepsi hakkında kendi fikirleri vardı. Diplomasi konusundaki zekâsına hayrandım.

Keşke Büyük Venedik Konseyi bir yabancıya ve bir kadına kulak verseydi, o zaman emirlerinde güçlü bir silah olurdu.

Sen şehirde geçirdiğimiz ilk kış boyunca asabiydin, gürültüden, rutubetten ve araştırmanı yapabileceğin sessiz bir yer olmamasından şikâyet ederdin. O zamanlar senin bilime olan düşkünlüğünü, insan hayvanını sınıflandırma ve parçalara ayırma saplantını çözmeye başlamıştım. Bütün vampirler zevk peşinde koşarak, sade bir hayat yaşayarak ya da mayıs sinekleri kadar kısa ömürlü âşıklarla sonsuz bir hayatın monotonluğundan kurtulmanın bir yolunu buluyordu. Sen ellerini ve zihnini hipotezlerinle, insanın ve vampirin durumuna dair hiç bitmeyen araştırmanla meşgul ederdin. Belki de birini diğerine dönüştüren süreci çözen ilk kişi olmaya kararlıydın. Ya da belki de sadece dikkatini başka yöne çekmeye ihtiyacın vardı. Neyden diye sormama gerek yok, lordum. Ölümsüz yaşamın kaçınılmaz bir ağırlığı olduğunu biliyordum.

Magdalena bir gece, "Hadi dışarı çıkalım," diye bağırarak kollarını boynuna doladı. Masanın üzerine eğilmiş, dünyanın diğer ucundan gelmiş bitki ve hayvan örneklerine bakıyordun. İlgini nasıl çekiyorlardı, hâlâ hiçbir fikrim yok.

Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme sundun.

"Meşgulüm ufaklık."

Magdalena, muhteşem surat asmalarından birini takındı. İyi zamanlanmış bir surat asması muhtemelen Truva'nın duvarlarını yıkabilirdi.

"Ama bu gece opera var! Gideceğimize söz vermiştin."

"Ve gidebilirsin. Ablanı al ve bana biraz huzur ver. Eğer anlamadıysan aşkım, şu an tüm dikkatim başka bir şeyin üzerinde."

Magdalena, sızlandı ama ben çok mutluydum. Şehri tek başımıza dolaşmamıza izin veriyordun. Magdalena ve ben, sen bizi gölgelerin arasına çekmeden, yoldan geçenlere ters ters bakmadan sohbet edebilir, yağmurdan kayganlaşmış sokak-

larda acele etmeden dolaşabilirdik. Venedik, geçtiğimiz hafta boyunca Karnaval'ın etkisi altındaydı, şenlikler sokaklara taşmıştı. Kapımızın dışındaki dünya tam bir ses ve renk cümbüşüydü, Venedik en yoğun ve en sevimli hâlindeydi.

Heyecanımı sesime yansıtmamaya çalışarak, "Pelerinimi alayım," dedim. Son dakikada fikrini değiştirip her zamanki gibi gözetime ihtiyacımız olduğuna karar vermeni istemiyordum.

Sonunda araştırman galip geldi ve şafağın ilk ışıklarından önce dönmeye söz verdiğimiz sürece Magdalena ile benim, kendi başımıza gezmemize izin verdin. Özgürlüğümüzü her zaman küçük şartlarla sınırlayan bu ataerkil kurallara çok düşkündün.

Magdalena ve ben en güzel elbiselerimizi giyip, ipek ve kurdelelerin hışırtısı içinde gecenin karanlığına doğru yola çıktık. Ayaklarımız parke taşlarında ıslak izler bırakıyordu.

Opera binasına varana dek kıkırdadık, sadece ikimiz özgürce dışarıda olabildiğimiz için çok mutluyduk. Magdalena eldivenli parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek beni ara sokaklardan ve köprülerden aşağı sürükledi ve kalbim göğsümde mutlu bir davul gibi atmaya başladı. Bu gece, yıldızlarla dolu geniş gökyüzü özellikle bizim için parlıyor gibiydi. O ve ben ilk kez baş başaydık, tüm dünya ayaklarımızın altındaydı. İstediğimiz her şeyi yapabilirdik. Fas'a giden bir tekneye binebilir, lordlardan birinin karnaval partisinde kendimizi prenses olarak tanıtabilir ya da kimsenin bizi bulamayacağı en karanlık ara sokakta genç ve güzel birinin kanını birlikte kurutabilirdik. Sırf ihtimaller bile bizi kendimizden geçirmişti.

Lâkin Magdalena tam bir tiyatro tutkunu olduğu ve ben de henüz başımızı seninle belaya sokacak herhangi bir şey yapabilecek kadar cesur olmadığım için planlarımızdan sapmadık. Biraz yaramazlık tamamdı ama doğrudan itaatsizlik bambaşka bir şeydi. Eve döndüğümüzde öfkenin güzel akşamımızı mahvetmesini istemiyordum.

Bu yüzden, Magdalena tüylü şapkaları ve kabarık elbiseleri içindeki maskeli particilere aç gözlerle bakmasına rağmen, onu cümbüşün kalbinden uzaklaştırıp hedefimize doğru çektim.

Bu akşamki opera, daha önce hiç görmediğimiz bir operaydı. Bölgede çok popüler olan komedilerin yerini almaya başlamıştı ve yeni, daha ciddi bir tarzı vardı. Operanın itibarı ve etkisi giderek büyüyor, tüm Avrupa'ya yayılıyordu ve besteciler deneysel tarzlarıyla büyük beğeni topluyordu. Magdalena ile o kadar çok operaya gitmiştim ki isimlerini hatırlayamıyordum bile ama bunu hatırlıyordum. Judith'in İncil'deki hikâyesinin bir uyarlamasıydı. Senin alaylarına rağmen dinlenmek ve düşünmek adına hâlâ İncil'i okuyan benim için yeterince tanıdık bir hikâyeydi ama vaazları hiçbir zaman pek umursamamış olan Magdalena için nispeten yeniydi.

Magdalena yelpazesinin arkasından, "Kadının savaşmasına izin vermeliydiler," diye fısıldadı bana. Sevimli Judith sahnede İsrail toplumundaki konumundan yakınıyordu ve kardeşleriyle birlikte işgalci kalabalığa karşı savaşmayı arzuluyordu. Acı çeken halkının içinde bulunduğu kötü durumdan etkilenerek Asurlulardan intikam almaya yemin etti. "Yönetim bende olsaydı, onun savaşmasına izin verirdim."

Buna gülümsedim. Bir şeyi kafasına koyduğunda ve gerçek bir asilzade gibi iradesini beyan ettiğinde Magdalena'ya gülümsememek elde değildi.

"İntikamını alıyor," dedim. "İzlemeye devam et."

Judith, Asurluların lideri Holofernes'i evine aldığında Magdalena opera locamızın karanlığında uzanıp elimi tuttu. Holofernes onun kucağına yatmış, bir kadının kollarında emniyetteyken, Judith ona tatlı tatlı şarkı söylüyordu. Sonra, Holofernes sarhoş bir uykuya daldığında, Judith hizmetçisinden kendisine bir kılıç getirmesini istedi.

Magdalena keskin bir nefes aldı ve boğazı dalgalandı. Ona biraz daha yaklaştım. Aldığı zevkin her zerresinin tadını çıkarmak istiyordum. Onun gözlerinden, hikâyeyi yeniden ilk kez

deneyimleyebiliyordum. Judith muzaffer aryasını söyler ve kılıcını sallarken kalbim boğazımda atıyordu. Kılıç Holofernes'in boynuna inerek bolca sahne kanı fışkırttı, o kadar tatmin ediciydi ki ağzım sulandı. Magdalena koltuğunda hafifçe sarsıldı ve ellerini hızlıca birbirine vurdu, ben de güldüm ve yanağımı onunkine dayadım. Sevinci şimşek gibi içimden geçti ve göğsümde bir ateş yaktı.

İki kadın Holofernes'in kıvranan vücudunu tutup başını kesmeyi tamamlarken, "Yanındaki o kadın kim?" diye fısıldadı.

"Hizmetçisi sanırım."

Karanlıkta kadifemsi ve yumuşak bir sesle, "Belki onlar da bizim gibidirler," dedi. Hâlâ birbirimize yapışıktık, dudakları kulağımda, gözleri sahnedeydi.

"Peki, biz neyiz, Magdalena?" diye sordum. Soru düşünüp taşınmadan ağzımdan çıkıvermişti. Üçümüz yıllardır birlikteydik ama Magdalena ile benim aramdaki sevginin hâlâ bir adı yoktu. Ona sevgilim ya da arkadaşım demek bir şekilde eksik görünüyordu.

Yüzünü benimkine çevirdi ve burnuyla burnumu dürttü.

"Sakın bana rakip olduğumuzu düşündüğünü söyleme, sevgili Constanta. O'ndan her ikimize de yetecek kadar olduğunu şimdiye kadar fark etmedin mi?"

"Ben O'nu düşünmüyorum," dedim, dürüstlüğüm beni şaşırttı. Kafam hep seninle dolu olurdu: seninle birlikteyken her konuşmayı gölgede bırakırdın ve senden ayrıyken de seni özlemekten delirirdim. Fakat şimdi tüm dikkatim Magdalena'daydı. "Bizden, senden ve benden bahsediyorum. Bir kez olsun birbirimize karşı dürüst olalım."

Ciddiyet, Magdalena'nın güçlü yönlerinden biri değildi ama ben yaradılış gereği sürekli ciddiydim ve bu, aramızda bir sürtüşmeye neden olurdu. Yatağıma canı istediği gibi girip çıkmaktan, benimle bir gün acımasızca dalga geçip, ertesi gün kollarını boynuma dolayarak bana canım demekten hoşlanıyordu ve hareketlerindeki tezatlığı asla görmüyordu. Oysa

ben aşkı çok daha ciddiye alıyordum. Aşk bir kızlık çağı oyunu değildi. Ateşte dövülmüş ve giyilmesi ağır bir demir boyunduruktu. Sanırım, Magdalena'nın beni kendi tarzıyla bile olsa gerçekten sevip sevmediğini kesin olarak bilmek istiyordum.

Magdalena uzun bir süre bana baktı ve sonra boştaki elinin eldivenini telaşsız bir şekilde çıkarmaya başladı. Beni bırakmamak için bunu dişleriyle yapıyordu. Gri ipek kucağına yerleştiğinde bileğini ağzıma götürdü. Locanın karanlık anonimliğinde güvende hissederek güzel kokulu teninin altında bitkin bir şekilde atan nabzını öptüm.

"Kalbimin yarısı sensin, Constanta," dedi, uzun siyasi tavsiye mektuplarını yazarken olduğu kadar ciddi bir ifade vardı gözlerinde. "Münakaşalarımız oluyor ama bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Magdalena başparmağını ağzına götürdü ve yüzeyde bir kan kabarcığı çıkartacak kadar keskin bir şekilde ısırdı. Elini bana uzattı. Tadına bakmam için davet edercesine ağzıma doğru değil, sanki bir anlaşma için el sıkışmaya davet eden bir tüccar gibi göğsümün önüne uzattı. Onu hemen anladım.

Dudaklarımı kendi başparmağımın etrafına sarıp aynı yarayı açtım. Magdalena parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve başparmaklarımız üst üste geldi.

"Kardeş olalım," dedi. "Hakikaten. Ne kadar denerlerse denesinler, kimsenin ayıramayacağı türden bir bağımız olsun. Dünyanın farklı uçlarında olsak bile, senin damarlarında biraz benim kanımdan, bende de biraz da seninkinden olacak."

Başparmaklarımızı birbirine bastırdık ve Magdalena beni sertçe öptü, kanlarımız karışırken dudakları benimkileri yaraladı. Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Yeniden insandan vampire dönüşüyormuş gibi hissettim; güçlü bir aşk ile yeniden yaratılıyordum.

Öpüşmemizi keserek, "Karnaval'ı seninle kutlamak istiyorum," diye soludum.

"Bu akşam mı?" dedi Magdalena. Gözleri büyümüştü ve parlıyordu, beklenmedik hevesim hoşuna gitmişti.

"Bu akşam. Seninle birlikte şehri görmek istiyorum ve ilk Karnavalımızı seninle birlikte hatırlamak istiyorum."

"Peki ya..."

"Onu boş ver. Geri döndüğümüzde ben her şeyi hallederim. Yolumuzu kaybettiğimiz için geciktiğimizi söyleriz. Buradan şimdi sıvışırsak, eve dönmeden önce şehrin tadını saatlerce çıkarabiliriz."

"Sen ciddisin," dedi yüzünde bir gülümseme belirirken.

"Ciddiyim. Ayrıca, operanın en iyi kısmını çoktan izledin."

Eşyalarımızı topladık ve geceye adım atıp meşale ışıklarını izleyerek ve eğlence düşkünlerinin şarkılarını dinleyerek şehrin büyük meydanlarından birine doğru yola çıktık. Eteklerimizi toplayıp genç kızlar gibi diğer parti müdavimlerinin peşinden koşmadan önce, o zamanlar kadınlar arasında çok popüler olan ürkütücü *volto* maskelerinden iki tane almak için bir satıcıya uğradık. Kışlık pelerinlerimizle, kalabalığın içindeki herhangi bir kişiden ayırt edilemezdik.

Ateş yutma gösterilerini ve akrobatları nefesimizi tutarak izledik, gösterişli kostümler içindeki Venedikli hanımlara aval aval baktık ve korkunç maskeli adamlar üzerimizden atlayınca eğlenceli çığlıklar attık. Bu kadar güzelliği hiç bir arada görmemiştim. O akşama ait anılarım mutlu bir bulanıklık gibiyken, Magdalena'nın elinin elimde oluşunun anısı kristal berraklığındaydı. Nihayet partiden uzaklaşıp, maskelerimizi ve peçelerimizi şenlikleri uzaktan, hevesle izleyen iki genç kıza verdikten sonra eve doğru koşmaya başladığımızda, bir masal kitabındaki dans eden prensesler kadar yorgunduk.

Eve döndüğümüzde sen ayrıldığımız zamanki gibi araştırmalarına dalmış bir hâldeydin, senin dikkatli gözlerinin uzağında yaşadığımız gizli zevkten bihaberdin. Formalite gereği birkaç öpücük ve nazik sözlerin ardından hesaplar ve hipotez-

ler dünyana geri dönerek Magdalena ile beni yatağa süzülmemiz için yalnız bıraktın.

Venedik'teki odalar küçüktü ve üçümüz, biz kızların nadiren sahip olduğu kuş tüyü bir yatağı paylaşıyorduk. Magdalena'nın tamamen bana ait olması, boşa harcamayı niyetli olmadığım özel bir zevkti.

Onun her santimini kutsal bir emanetmiş gibi öptüm, kutsal bir kâsenin sarılı olduğu bezi çözerken gösterebileceğim hassas özenle elbisesini çıkardım. Ben bacaklarının arasındaki gizli yere ağzımla taparken, o ise adımı bir dua gibi fısıldadı. Parmakları saçlarıma dolandı ve ben onu doruk noktasına yaklaştırdıkça kıkırdadı. Kendi bedenim ise arzuyla titriyordu. Magdalena bu şekilde; başı geriye yatmış, kaşları hiçbir endişeyle çatılmamış hâldeyken çok güzeldi. O anın sonsuza dek sürmesini istemiştim: sadece o ve ben, küçük, mükemmel bir sonsuzluk zevkine hapsolduğumuz anın.

Onunla yatmak beni çok canlı hissettiriyordu. Bana çoktan ölmüş olduğumu unutturmaya neredeyse yetiyordu.

Belki de o tamamen canlı olduğu için ona çekilmiştim. Senin ısırığın bile yanaklarındaki o parlak rengi, gözlerindeki o ışıltıyı henüz çalamamıştı. Ona bakmayı kendime bakmaktan daha çok seviyordum çünkü aynada kendimi tanımak giderek zorlaşıyordu. Uzun kızıl saçlarım canlılık yanılsamasıyla parlıyordu ama dokunulduğunda, güneş ışığında bile her zaman soğuktu ve cildim çoğu kadının elde etmek için beyaz pudra ile boyamak zorunda kaldığı bir solgunluktaydı. Gözlerim karanlık ve donuktu, kadından çok bir hayvanın gözleriydi ve sık sık yoldan geçenleri ürkütürdüm çünkü kendime göz kırpmayı hatırlatmayı unuturdum. Sonunda yansımamın bile kaybolup kaybolmayacağını, bir aynanın soğuk, kırılmamış yüzeyinden başka bir şey görüp görmeyeceğimi merak ettim.

Kusursuz, sarsılmaz bir heykeldim, acı verecek kadar güzeldim ama faniliğin bahşettiği küçük lütuflardan hiçbiri yoktu. Her geçen gün sana daha çok benziyordum.

Artık güneşin en ince ışınları bile bana acı veriyordu ve şafağın ya da alacakaranlığın hafif ışığında Magdalena ile eğlenemiyordum. Ekmek ve şarap giderek daha az doyuruyordu, ancak bazen sırf hâlâ bir şeyler tadabiliyor muyum diye ayin için kiliseye gidiyordum. Açlık amansızdı, seyahatler ve senin insan doğasına dair en yeni teorinle ilgili sohbetlerin arasındaki sessiz anlarda tek yoldaşımdı. Boşluğu doldurmak için sürekli oyalandım: iğne oyasıyla, viyolayla, tespihle. Hiçbir şey beni doymuş hissettirmedi.

Bu yüzden ben de Magdalena'yı, onun dünyaya olan tüm hevesli şaşkınlığını, tüm acımasız küçük ilklerini dolaylı olarak yaşadım. Birlikte avlandık, kötü adamların boyunlarını kırdık ve güzel kızlarla erkekleri öpücükler ve aşk ısırıkları için odamıza çektik. Magdalena ve ben bu narin genç çiçekleri, hâlâ nabzı atan damarlarından küçük, ölçülü yudumlar alarak zevk ve acının sınırına getirdik. Sanırım bunu, tamamen çılgın bir kana susamışlığa kapılmadan birinden beslenip beslenemeye-

ceğimizi görmek istemiştik ve beslendiğimiz herkesin ölmesini adil bulmuyorduk. Kendimizi adil görerek bayılan sevgililerimizi şımarttık ve onları öpücük ve zar zor fark edilen diş izleriyle kaplı bir şekilde evlerine gönderdik.

Tabii er ya da geç sen bunu öğrendin.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordun, bir çocuk dudakları öpücüklerden şişmiş ve boynunda kurumuş kanla ama hâlâ çok canlı bir şekilde tökezleyerek evimizden çıkıyordu. "Siz ikiniz benim arkamdan iş çevirip yeni bir aile mi kurmaya çalışıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandım.

Magdalena, parmaklarını senin koluna dolayarak, "Hayır, hayır aşkım!" diye yakındı. Seni en yakın sandalyeye yönlendirdi. "Asla öyle bir şey yapmayız."

"İsteseniz de yapamazsınız zaten. Yeterince olgun değilsiniz; kanınız yeterince güçlü değil. Bu Constanta'nın mı işi?" diye sordun, oysa ben doğru düzgün bir laf etmemiştim bile. "Ahlak anlayışıyla senin aklına girdi."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye haykırdım.

"Bu senin adalet takıntınla ilgili, değil mi?" dedin kara gözlerinde şimşekler çakarken. "O gençleri masum sanıyorsun ve bu yüzden yaşamalarına izin veriyorsun. Duy beni Constanta: Bu sefil Dünya'da hiç kimse masum değildir. Ne sen ne ben ne de o çocuklar."

Gözlerimden istemsiz yaşlar aktığında kendime kızdım. Senin yanında ağlamaktan nefret ediyordum. Sana benim üzerimde daha fazla güç veriyormuş gibi hissediyordum, sanki kalbin gözyaşlarımı yakalamayı bekleyen boş bir gözyaşı deposuydu.

"Sevgilim, lütfen" dedim.

Magdalena'ya şükürler olsun, sen beni tamamen yıkmadan önce araya girdi. Eteklerini toplayarak ayaklarının dibine yerleşti ve başını dizine koydu. Cilveli bir pişmanlığın resmi gi-

biydi ama onu, bunun en azından bir kısmının rol olduğunu bilecek kadar iyi tanımaya başlamıştım.

İkimiz de seninle başa çıkmak için hileler geliştirmiştik: benimki görünmezlikti, onunki ise tatlılık.

Magdalena, "Sadece bir deneydi," dedi düşünürcesine. "Yaşamalarına izin verirsek ne olacağını, hayatta kalıp kalamayacaklarını merak ettik. Sen her zaman insanların ve vampirlerin doğasını incelemekten bahsediyorsun. Biz de sadece birkaç deneği doğaya saldık."

Bakışların tenimi yakar, herhangi bir itaatsizlik belirtisi ararken parmaklarını saçlarının arasından geçirdin. Bize genelde değerli ve az bulunan altın yığınlarıymışız gibi bakardın. Fakat şimdi bana kitaplarından birine baktığın gibi bakıyordun. Sanki beni bir kenara atmadan önce tüm yararlı bilgilerimi tüketiyormuşsun gibi.

"Nasıl da çalışkan," diye mırıldandın. Sesin hâlâ şüpheliydi ama onun cevabını kabul etmeye istekli görünüyordun. Şimdilik.

Kendi adıma, onu sevdiğin için sana gönül koymamaya çalıştım. Yeni bir gelin aramaya çıkmamıştın. Sadece âşık olmuştun, tıpkı Magdalena ile beni tanıştırdığında benim ona âşık olduğum gibi. Bunun için seni suçlayamazdım, değil mi? Magdalena'nın ülkeden ülkeye dolaşma tutkusu ve kaprislerinin peşinde koşarken bizim ilişkimizin arasına giren sessiz entrikaları düşünmemeye çalıştım. Ona benim bilgim ve rızam olmadan ne kadar zamandır mektuplar yazdığın, hayatımızı anlattığın ve onu kendi tarafına çektiğin gibi yaygaracı düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Sana karşı cömert olmaya çalıştım aşkım... ama şüphe tohumları bir kez ekildi mi derin ve inatçı kökler salıyordu. Çok geçmeden, seninle ve Magdalena ile paylaştığımız hayatın sevincine rağmen, senin tamamen dürüst olmadığın şüphesi içimi kemirmeye başladı. Şüpheleniyordum ve daha da tehlikelisi; merak ediyordum.

Doğrudan sana sormak söz konusu bile olamazdı ve Magdalena'yı da bilgi almak için kışkırtmak istemiyordum.

Arkandan iş çevirip davranışlarınla ilgili sorular sorduğumu öğrenirsen çok kızardın ve o ilk günlerde üçümüzün sahip olduğu mutlu aile hayatını bozmak istemiyordum. Belki de lordum, ben tam bir korkaktım.

Beni bağışlamalısın. O kadar çok sınırımı aştın ve bana kendi mahremiyetimden o kadar az şey bıraktın ki, senin mahremiyetinden biraz olsun mahrum kalmam bana haksızlık gibi görünüyordu.

Danimarka kırsalında, kiralık bir evde kalıyorduk. Evin arkasında atölyen için yeniden tasarlanmış bir ahır vardı. Orada kendi yatak odanda geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdin. Mektuplarını aramaya çıkmadan önce Magdalena ile birlikte ava çıkmanı bekledim. İkiniz birlikte avlanmayı, bunun heyecanını ve sporu severdiniz. O günlerde beni yanlış yönlendirilmiş adalet duygumla baş başa bırakır, başka bir nedenle öldürmeye yönlendirmekten vazgeçerdin.

Toprakta ayak izi, tozda parmak izi bırakmamaya dikkat ederek sessizce ahıra girdim. Burası bilimsel araç-gereçleri, barometreleri, elde taşınan dürbünleri ve hesap makinelerini yığdığın yerdi. Hepsi tezgâhlarına özenle dizilmişti. Ayrıca kurbanlardan toplanmış ve elde yıkanmış insan kemikleri de vardı ve nasıl ele geçirdiğini bilmediğim bütün bir kafatası, bir çift pens ve karalanmış notların yanına yerleştirilmişti.

Tüyler ürpertici çalışmanın kanıtlarını görmezden geldim ve daha değerli bir şeyi aramaya koyuldum: yazı malzemelerini ve manevi değeri olan mektupları sakladığın basit bir ahşap puro kutusu. Bu kutunun içini hiç tamamen görmemiştim ama senin ona değer verdiğini biliyordum çünkü yanına yaklaşmam yasaktı.

Kâğıtların altına bakıp tahta sandıkları karıştırmak için masaların altına eğilirken, düşüncesizliğimin ağırlığıyla kalbim deli gibi atıyordu. O kutuya dokunmak, senin iyi niyetinden aforoz edilmeye değer bir günahtı, bundan emindim. Ama zaten atölyene tek başıma girmem de kesinlikle yasaktı. Af dilediğim dualarıma eklenecek bir günahtan daha ne olurdu ki?

Puro kutusunu masanın ortasında, öylece bırakılmış hâlde buldum. Sana itaatsizlik edecek güce sahip olduğumu bir kez bile düşünmedin, değil mi? Benim irademin seninkinden güçlü olabileceği ihtimali aklının ucundan bile geçmedi.

Kapağı çok ama çok dikkatlice açtım. Kararlılığımın ödülü senin sert, aşırı ciddi elinden geçmiş bir tomar mektup oldu. Magdalena'ya yazılanları bulmak için sayfaları karıştırdım. Sadece onunla ne kadar süredir iletişim hâlinde olduğunu öğrenmek istiyordum, yemin ederim. Sadece gözümün önünde ona yıllardır kur yapıp yapmadığını veya ona olan hayranlığının iddia ettiğin kadar yeni olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Mektuplarını buldum aşkım. Hatta çok daha fazlasını buldum.

İlk başta kafam karıştı. Senin gibi şimşek hızında okuyamıyordum ama okumayı kendi kendime, burada yüzyıllar önce-

sine, hatta tanışmamızın da öncesine dayanan yazışmalar olduğunu anlayacak kadar öğrenmiştim. Bazıları garip alfabelerle, senin konuştuğun ama benim bilmediğim dillerde yazılmıştı ama birkaç tanesini çözebildim.

Bunlar aşk mektuplarıydı. Zaman ve mekân boyunca uzanan, yabancılara yazılmış mektuplar. Kocam dediğin yabancılara. Sevgilim. *Karım.*

Dünyaya keder saçan kutudan, sanki Pandora'nın ta kendisiymiş gibi uzaklaştım. Mektuplar ellerimden dökülüp masaya düştü. İmkânsız. Başka eşlerin olduğundan hiç bahsetmemiştin. Ben senin ilkindim, senin Constanta'ndım. Taç için her şeyimi feda etmiştim ve karşılığında sen beni kraliçeliğe yükseltmiştin. Ben senin gözünde eşsizdim. Magdalena'yı dünyamıza getirdikten sonra bile senin için özeldim. Ben her şeyi başlatan aşktım.

Değil miydim?

Dünyayı dolaşarak geçirdiğin uzun yıllar boyunca sevgililerinin olmasını, insanların arkadaşlığını aramanı beklemiyor değildim. Ancak senin gerçekten yalnız olduğunu, yanında aynı güce, aynı tatlı lanete sahip bir denginin olmadığını düşünmüştüm. Lâkin sen bu insanları, en az yarım düzinesini dönüştürmüştün ve delilleri elindeydi. Onları uzaktan ayartmış ve sonra ilk buluşmalar ve ilk baştan çıkarmalar boyunca onları hazırlamıştın. O ölümcül ısırığı almana izin verirlerse onlara dünyaları vereceğine söz vermiştin. Hatta onları seninle birlikte olmaya ikna ederken aynı şeyleri söylemiştin.

Bir hediye.

Kuralların olmadığı, sınırsız bir hayat.

Seçim senin.

Onları özellikle seçmiştin: şairler, bilim adamları ve prensesler... Hepsi de yakın zamanda yaşadıkları bir travmayla harap olmuştu. Listende yangından kurtulanlar, acımasız evliliklerin kurbanları, açlıktan ölmek üzere olan sanatçılar ve yaralı askerler vardı. Hepsi bir şekilde özel, hepsi savunmasızdı.

Onları düşünmek, onları pislikten çıkarıp ölümsüz, rahat bir yaşama götürmek için geldiğini söylediğin zamanki donuk bakışlı yüzlerini hayal etmek midemi bulandırdı. Bir de küçük deneylerinin kayıtlarını titizce tuttuğun gibi hepsinin kaydını tutmuştun.

Aceleyle mektupları topladım, doğru sıralarını ve düzenlerini hatırlamak için elimden gelenin en iyisini yaparak onları bulduğum yere geri koydum. Sonra ahırın kapısının arkamdan kapanmasına izin vererek hızla eve geri döndüm.

Korkunç gerçek, bir dalga gibi kabarıp beni yutmakla tehdit ediyordu ve onun gücüyle neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Ben senin ilkin değildim. Birlikte geçirdiğimiz yaşam boyunca benden sırlar saklamıştın.

Sertçe yutkundum ve kendimi bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya zorladım.

Mahremiyet hakkın vardı. Beni üzen bir şey öğrenmek istemiyorsam, onu ihlal etmemeliydim.

Fakat ne kadar denersem deneyeyim, yalanlarına bahane bulamadım.

Onlar hakkında seninle yüzleşmeye de cesaret edemezdim. En azından hemen.

Bir kez kaçmaya çalıştım. Bu düşünce beni şu an bile utandırıyor. Keşke senden defalarca kaçtığımı, kendimi cesurca özgürlüğe doğru fırlattığımı söyleyebilseydim. Ama bu bir yalan olurdu. Sadece bir kez kaçacak kadar cesurdum ve bu kaçış o kadar fevri bir hevesle yapılmıştı ki, önceden planladığım söylenemezdi.

Aysız gökyüzünden yağmurun yağdığı kasvetli bir İngiliz yaz gecesiydi. Kırsalda yirminci yılımızdaydık ve ikiniz hâlâ o balayı parıltısını, birbirinize baktığınızda gözlerinizdeki o ışıltıyı taşıyordunuz. Çoğu zaman o bakış içimi ısıtırdı ama o gece kalbim soğuktu.

Dairemizde yanan ateşin ışığında ona bakışını izledim. Magdalena sana hünerli çizimlerinden birini göstermek için başını seninkine yaklaştırmıştı ve senin de elin onun dizindeydi. Kanım damarlarımı kavurdu. O akşamın erken saatlerinde, sana üniversiteden mektuplar getiren postacı oğlanla bakıştığımız için ikimize de bağırmıştın ama şimdi yine yavrularına bakan bir tavuk kadar tatlıydın. Magdalena'nın senin için övünmesini izlemek midemi bulandırdı. Kaprisli hâllerin karanlık bir hâl aldığında sana yalakalık yapma konusunda her zaman daha iyiydi ve bu yüzden ne söylersen söyle, onu daha çok seviyor olmalıydın. Biraz daha düşünseydim, seni de Magdalena'yı da çok sevdiğimi fark ederdim, yani senin ikimizi de aynı şekilde sevmen son derece makuldü ama ben sağlıklı düşünemiyordum. Mutsuzluk ve kıskançlıktan deliriyordum ve küçük Londra dairesinin sınırları birdenbire bunaltıcı gelmişti.

Havaya ihtiyacım vardı. Kapımızın dışındaki yıldızların ışığına ve vahşi insan kalabalığına ihtiyacım vardı. Tekrar kendime ait olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sen onu öperken kapıdan dışarı, karanlığa ve yağmura fırladım. Kafamda bir bone bile yoktu. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece birlikte kurduğumuz hayattan, gaddarlık ve şefkat döngüsünden uzaklaşmak istiyordum. Bacaklarım beni alışkanlıktan Thames nehrinin kenarında güzel-

ce yükselen Aziz Saviour kilisesinin kapılarına taşıdı. Geceleri sık sık buraya gelir ve dua eder, düşünür, cezbedici insanların günah çıkarmalarını izlerdim. Benim bol miktarda sahip olduğum sonsuzluktan kendi küçük payları için dua ederlerdi.

Yine de o gece, bir kez daha ölümlü bir kız olmak ve bedenimin, güzelliğim gibi hızlıca solup gitmesi için her şeyimi verirdim. Son derece kısa bir yaşam, köpek gibi peşinden koşan sonsuz bir yaşamdan daha iyi görünüyordu.

Katedralin karanlığına çekildim, saçlarımdan sular damlıyor ve eteğimin ucu mermer zemine çamur taşıyordu. Genç kızken bana kiliselerin Tanrı'nın meskeni olduğu öğretilmişti. Köydeki şapelimizin çatlak duvarlarındaki her küçük girintide ve mihrapta O'nu arardım. Rahip bana Tanrı'nın her şeyde, kutsal ekmekte, yeni doğan bebeklerin ağlamasında ve hatta benim içimde olduğunu söylemişti. Bunu söylediğini duymak kendimi yeni yağmış kar kadar temiz hissettirmişti. Ama kendimi temiz hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

İsa peygamber gibi ben de şiddetle ve dünyanın günahlarıyla yakından tanışmıştım ama saf bir şekilde kurtulamamıştım. Şiddet artık benim için kutsal geliyordu. Belki de senin kanını ilk tattığım gece bir şeylerimi kaybetmiştim ve içimde Tanrı'nın yaşadığı yer artık boştu. Bütün gecelerin o gecesinde öyle bir şey olmadığını umuyordum. Damarlarımda ilahi güce ihtiyacım vardı. Senin benimle ilgili zor kazandığım onayının ötesinde bir değer duygusuna ihtiyacım vardı.

Yakındaki ibadet tahtasına diz çöküp başımı eğdim ve titrek bir nefes aldım. Gittikçe daha az dua ediyordum ve Babamız'ın sözleri ağzımda eğreti duruyordu. Yine de devam ettim, parmaklarım birbirine o kadar sıkı bağlandı ki eklem yerlerim bembeyaz oldu.

"Lütfen, Tanrım," diye yalvardım, en ufak fısıltım bile mağaramsı katedralde yankılandı. "Beni güçlü yap. Zayıf olmaktan çok yoruldum."

Ne kadar süre o şekilde eğilip bir dizi dua ettiğimi bilmiyordum. Karanlık, tanıdık bir arkadaş gibi etrafımı sardı, gözyaşlarımı örttü ve yüzümü yanımdan geçip giden diğer birkaç tövbekârdan gizledi. Onlar mumlarını yakarken sessizce dua ettim. Kilisenin gölgeli köşesinden, annesinin kucağındaki bir çocuk kadar memnundum.

Tüm vaazlar Tanrı'yı, iblisleri ve hastalıkları kovmak için doğuda yükselen muzaffer, yakıcı ışıkla bir tutuyordu. Ama gündüzün Yaratıcısının gecede de yaşayıp yaşamadığını, hepimize karanlıkta rehberlik edip etmediğini merak ediyordum. Belki de geceyi ebedi yuvam yaptığımda terk edilmemiştim. Bu düşünce vücuduma sıcak bir ürperti gönderdi ve o anda, Tanrı'nın varlığını hissettiklerinde gözyaşlarına boğulan mutasavvıfların coşkusunu anladım.

"Constanta," dedi arkamdan bir ses. İrkilerek düşlerimden sıyrıldım. Bir an nerede ve kim olduğumu bilemedim.

Fakat konuşan Tanrı değildi.

Sendin.

Uzun pelerininle arkamda duruyordun, şapkan ellerinin arasındaydı. Yüzündeki ifade olmasaydı, mahcup sanılabilirdin. Her zamanki gibi kibirli ama kendimi fark etmek için eğittiğim, dizginlenmiş öfkeni anlatan işaretlerle dolu bir ifadeydi. Dudakların sıkıca birbirine kenetlenmişti ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu.

"Bir saattir seni arıyorum," dedin, ses tonun o kadar sakindi ki içim ürperdi. Sanırım seni hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Ne yapacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu ve çok korkmuştum.

Güzel, demek istedim. Kelimeyi ayaklarının dibine tükürmek ve yüzünden geçecek şoku izlemek istedim. Sana ömür boyu sürecek bir rahatsızlık vermek, bir dahaki sefere bizi taşınmaya zorladığında ayak diremek, sokağa çıkma yasakları uygulamaya çalıştığında tekmeler ve çığlıklar atmak istedim. Bana veya Magdalena'ya yaptığın her kaba ve kontrolcü şeyle

ilgili suçlamalarla katedrali doldurmak ve hepsi için hesap vermeni sağlamak istedim.

Lâkin bunun yerine söyleyebildiğim tek şey şuydu:

"Üzgünüm."

Sessizce bana elini uzattın. Titreyen bacaklarımın üzerine kalkıp sana doğru birkaç çekingen adım attım. O anda, sonrasında ne olacağını tahmin edemiyordum. Beni öpebilir ya da boğazımı kesebilirdin ve ikisi de aynı derecede mantıklı olurdu.

Yine de sana doğru yürüdüm. Yavaş ve itaatkâr adımlar. Diğer tarafa koşmam gerekirken sana doğru yürüdüm.

Elin boynumdan yukarı kaydı ve parmakların saçlarımın arasından geçti. Saçlarımı yavaşça, acı verici bir şekilde sıktın ve sana bakabileyim diye başımı geriye eğdin. Gözlerin kapkaranlıktı ve merhametten yoksundu.

"Artık kaçmak yok, değil mi?" dedin, sesin ipeksi ve kısıktı.

"Artık kaçmak yok," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Başka ne yapabilirdim ki? Ben sana aittim. Senin dikkatli bakışlarının menzilinin dışında benim için hiçbir dünya yoktu, geçmiş ve gelecek yoktu. Sadece kanın damarlarımda dolaşırken beni bir kedi yavrusu gibi ensemden tuttuğun şu an vardı.

Beni öptün. Cezalandırıcı bir şekilde, dudaklarım yaralanana, ciğerlerimde neredeyse hiç hava kalmayana dek. Aşkının gücü beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyordu. Ben bir kadın değildim; ben sadece bir duacıydım, senin karanlık mihrabına rastlayan ve ona sonsuza dek tapınmaya mahkûm olan bir yolcuydum.

Kaçacak kadar güçlü olduğumu sanırken ne düşündüğümü bilmiyordum.

Yıllar geçti ve Magdalena ile balayımız, etrafımızdaki dünya değiştikçe sıradan bir hâle geldi. Pascal, Newton ve Descartes teorilerini ileri sürüp seni mest ettiler ve buhar makinesi, tarım ve ticarette devrim yarattı. Avrupa'nın gücü, vahşetiyle birlikte kat kat arttı: şehirler büyüdü ve kirlendi, emperyal genişleme daha yaygın, korselerim daha sıkı ve daha ayrıntılı hâle geldi.

On sekizinci yüzyıla geldiğimizde Avrupa'nın o kadar büyük bir bölümünü kat etmiştik ki, savaş nedeniyle yerle bir olan topraklarımız kadar, güzel şehir meydanları ve başkent kuşatmaları görmüştük. Dünya kendi ekseni etrafında dönüyor, hep başladığı yere geri dönüyordu ama biz değişmiyorduk. Avrupa'dan çıkan en büyük filozoflar, ilkel karanlıktan yüksek medeniyete doğru ilerleyen aydınlanmış bir çağda olduğumuzu ilan etmişlerdi ama ben onlara inanmakta güçlük çekiyordum. Emperyal güçlerin sürekli savaş çığırtkanlığı yapması ve insanoğlunun acımasızca yakalanıp kaçırılması, bana göre herhangi bir aydınlanma iddiasında kara bir lekeydi.

Yaralı uzuvları üzerinde topallayarak imparatorluklara aç bir kurt gibi çekilen insan adlı hayvanın döngüsel yükselişi ve düşüşü seni büyüledi. Magdalena ise herhangi bir yüzyılın en büyük beyinleriyle yazışmaya, krallar, soylu kadınlar ve saray filozoflarıyla mektuplaşmaya devam etti. Zekâsı benzersizdi ve siyasi konularda tavsiye vermesinin teşvik edilmesini arzuluyordu. Fermanlar ve taç giyme törenleri onun için satranç taşlarını oynatmak gibiydi ve bir devlet başkanının, diğerinin antlaşmasına nasıl tepki vereceğini tahmin etme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Bu ilişkilerde bir amaç duygusu buluyor gibiydi ve bazen bir gün içinde o kadar çok mektup yazardı ki, o odalarımızda volta atarak düşüncelerini bana söylerken ben de onun yerine yazardım.

Ancak bu aydınlardan herhangi biriyle tanışmasına asla izin verilmedi. Sen ona yaklaşmaya çalışan herkesten şüpheleniyordun. Magdalena ve ben kıskançlığın konusunda gizlice hemfi-

kirdik. Elbette bunu senin önünde asla söyleyemez, karamsar ruh hâllerinden birini uyandırma riskine girmek istemezdik. Magdalena o zamana kadar onları pek çok kez yaşamış, neden tek başına avlanmasına izin verilmesi gerektiğini tartışmaya çalışırken seni inciten veya suçlayan bir şey söyleyerek işlek bir sokağın köşesinde senin tarafından yalnız bırakılmıştı. Onu sevdiğin, onu korumak istediğin ve onsuz olmaya dayanamadığın için öyle davrandığın konusunda ısrar ederek onu her zaman elinin altında tuttun.

Asırlardır bu şekilde sevilmiş biri olarak, yanı başında olan birine göz kulak olmanın, düşüncelerine ve hareketlerine yön vermenin bu şekilde çok daha kolay olduğunu öğrenmiştim.

Sen bunu, bu sessiz şiddeti bir sanata dönüştürmüştün. Aklımıza o kadar çok girmiştin ki, nazik önerilerin sık sık kendi düşüncelerimiz gibi gelirdi.

Ve Magdalena uzun bir süre, ölümsüz gözlerimizi açıp kapayıncaya dek kırışıp ölecek büyük beyinlerle yazışmaya devam etmenin hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Yazmayı ve mektup kabul etmeyi yavaş yavaş bıraktı. Taşınmaya devam ettik, hiçbir yerde doğamızın yerel halk tarafından keşfedilmesine yetecek kadar uzun süre kalmadık ama Magdalena'nın maceracı kaprislerini ülkeden ülkeye takip etmeyi bıraktık. Artık senin gönlün nereyi isterse oraya seyahat ediyorduk. Tıpkı Magdalena ailemize katılmadan önce olduğu gibi. Böylece Magdalena, zavallı, güzel Magdalena solmaya başladı.

Bu, yorgunlukla başladı. Sadece gün boyunca değil, gecenin büyük bir bölümünde uyumasına neden olan, iliklerine kadar işleyen uzun yorgunluk nöbetleriyle.

Melankolisi aşikârdı, üzerinden ölümün yapışkan ve tatlı kokusu gibi yayılıyordu. Çok geçmeden en sevdiği eğlencelere, hatta avlanmaya olan ilgisini bile kaybetti. Geceleri onu beslenmeye ikna etmek için elinden tutup kapıdan dışarı çekmek zorunda kaldım. Bir keresinde sırf onun beslenmesi için tıpkı bir çocuğu besler gibi dudaklarına kristal bir bardakta hızla so-

ğuyan kan tuttuğunu görmüştüm. Ona kulağıma son derece yumuşak ve samimi gelen Yunanca dilinde bir şeyler mırıldanmış ve onu yataktan kalkmaya teşvik etmeye çalışmıştın.

Kötü günlerde karanlıkta yanında uzanır, siyah buklelerini düzeltir ve büyükannemin bana söylediği şarkılardan bir kuple mırıldanırdım. Bazen bana gülümser ya da ağlardı. Diğer zamanlarda, sanki ben orada değilmişim gibi sadece arkama bakardı. En zoru o anlardı.

Bir akşam, özellikle o kötü günlerden birinde, sessizce, "Sorun ne, hayatım?" diye sordum. İki gün önce mutluluktan havalara uçuyordu; senin şakalarına kıkırdıyor, aynada kendine hayran hayran bakıyor ve gece avını bulmak için sokakta güzel bir panter gibi dolaşıyordu. Işıl ışıl parlayan, neredeyse hiç uykuya ihtiyaç duymayan ve zar zor bir araya getirip cümle oluşturabildiği fikirlerle dolu biriydi. Şimdiyse kendi saçlarını fırçalamak bile ona zor geliyordu.

"Artık yaşamak ilgini çekmiyormuş gibi davranıyorsun," diye fısıldadım, sesim çatladı.

Magdalena bana boş gözlerle baktı.

"Yaşamak istiyorum," diye fısıldadı. Muhtemelen yandaki odadan duymandan çok korkuyorduk. "Ama dünyada yaşamak istiyorum, dışında değil. Günler gelip geçiyor ama asla değişmiyor Constanta... Yoruldum."

Magdalena'nın, evliliğimizde zamanla dördüncü bir kişi gibi görünen melankolisi ile yaşamayı öğrenmek için elimizden geleni yaptık. Günlerce, bazen yıllarca her zamanki enerjik benliğinde olurdu ama melankoli her zaman geri döner ve onu bir düğünü bozan davetsiz bir eski sevgili gibi çağırırdı.

Sen sık sık taşınmanın onun perişan zihnini tetiklediğini fark ettin, bu yüzden on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Berlin'e yerleştik. Yeni kurulan Alman İmparatorluğu açmakta olan bir çiçek gibiydi, fabrikalar ve tiyatrolarla doldurulmuş başkente Kayser* başkanlık ediyordu. Genişleyen şehir merke-

* Almanca "imparator" kelimesine karşılık gelen ifadedir. (ç.n.)

zi, senin dikkatini birkaç on yıl boyunca çekecek kadar büyüktü, büyük bir insan denizinde birlikte hareket eden zenginler ve yoksullarla, suçlular ve olağanüstü zeki zihinlerle doluydu. Pençelerini her gece şehrin savunmasız kısmına geçirebilirdin ve Magdalena, zihnini karanlık işgal etmeye başladığında Alman operaları, Paris revüleri ve Rus baleleri ile kafasını dağıtabilirdi. Bu kısa bir süre işe yaradı. Fakat mükemmel bir gündelik hayat bile onun gerçek özgürlük arzusunu yatıştırmaya yetmedi. Her şeyden önce, geleneklere ve hatta sevdiği insanlara zincirlenmemiş bir hayat istiyordu. Böylece ışığı bir kez daha sönmeye başladı.

Bir keresinde Magdalena günlerce uyudu, sadece suyu ve yiyecekleri reddetmek ve sızlanarak karanlıkta yalnız kalmak istediğini söylemek için kısa ataklarla uyandı. Ancak üçüncü gün yataktan kalktı ve kan istedi. Onun için en güzel hizmetçileri katlederek evimizin sevgili neşesine sundun. Sonunda yanaklarına tekrar renk geldi ve uzuvlarından bir kez daha güç aktı. Günler önce yıkımın eşiğinde değilmiş gibi, o ışıklar saçan gülümsemesiyle bize geri döndü.

Ancak senin korkuların dinmedi.

"Bir doktora görünmesi gerekiyor. Psikiyatrist gibi bir şeye. Tedaviye ihtiyacı var, Constanta. Kontrol altına alınmalı. "

Magdalena senin yatağında uyurken sen oturma odasında burnundan soluyarak volta atıyordun. Yorgunluk ona tekrar yaklaşıyordu ve onu tamamen ele geçirdiğinde olacaklardan korkuyordun.

Gözlerimi nakışımın üzerinde tutarak, "O hasta," dedim olabildiğince ılımlı bir şekilde. Onu savunmak istiyordum ama aynı zamanda senin gazabından da kaçınmak istiyordum. Magdalena'yı bizimle yaşaması için getirdikten sonra ruh hâlin bir süreliğine iyiydi ama şimdi gittikçe daha çok sinirleniyordun. "Kontrol altına alınmasına gerek yok; doğru ilaca ihtiyacı var. "

"Peki, neymiş bu ilaç?"

Sana hızlı bir bakış attıktan sonra bakışlarımı Fransız dikişime indirdim.

"Temiz hava. Şehirde kendi başına canlandırıcı bir yürüyüş."

"Perişan olmadığı zamanlarda çok meraklı ve tez canlı. Gözlerimi üzerinden bir an çeksem, başı belaya giriyor; ona güvenilmez."

Korkumu yutarak, "Aynı zamanda, konuşacağı zeki insanlara ihtiyacı var," diye devam ettim. Magdalena'nın uğruna, bunu sormalıydım. Zorundaydım. "Sevgilisi olmayan bir arkadaşa."

"Kafasına yabancı fikirler koyarak onu türümüze düşman edecek yabancılara ne diye ihtiyacı var ki? Yanında biz varız, gücü var, dünya altın tepside önüne sunulmuş. Minnettar olmalı. "

Sesinden ince bir tehdit seziliyordu ve kanım bu sesle dondu. Aklım bulduğum mektuplara kaydı. Dünyadan ve senin hafızandan birkaç hatıra dışında öylece silinen eski âşıklarına. Onlardan herhangi biri Magdalena gibi hasta mıydı? Artık sana deli divane olmadıkları için ışıklarını kaybetmiş ve günün her saati senin için gülümseyemez mi olmuşlardı?

Kendimi durduramadan, "Diğerlerine de mi böyle oldu?" dedim. Bu konuşma yıllardır aklımın bir köşesinde kanlı bir irin gibi bekliyordu ve şu an gerçekleştiğine inanamıyordum. Ama işte çok fazla engellediğimiz bir argümanın korkunç doruğundaydık. "Senin için yeterince minnettar değiller miydi?"

Aptalca ve pervasız bir anda, bir hiddetle, binlerce küçük şeyin kabarmasıyla yüzeye çıkan sözlerdi. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kaslarım dehşet içinde kasıldı. Tanrım. Ne yapmıştım?

Yavaşça bana döndün, yüzüne eşit derecede şaşkınlık ve öfke kazınmıştı.

"Ne dedin sen?"

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Hünerli dikişimi bozdum ve iğneyi başparmağıma batırdım. O kadar çok korkmuştum ki iğneyi hissetmedim bile.

Kollarını kavuşturarak, "Eşyalarımı mı karıştırdın?" diye sordun. Birdenbire senin ne kadar uzun olduğunu, benim de senin karşında ne kadar küçük olduğumu fark ettim.

Hızla başımı iki yana salladım, nakışım kucağıma düştü.

"N-hayır, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben sadece... Başkaları da olmuştur diye düşündüm. Bizden önce. Çok uzun bir hayat sürmüşsün, lordum."

Bana uzun süre baktın, boyanmış kalay olduğundan şüphelendiğin bir altını inceliyor gibiydin.

Sonunda, "Başkaları da vardı," diye ilan ettin.

Kelimelerin içimden elektrik şoku gibi geçti. Geçmiş aşk ilişkilerinle ilgili gerekli tüm kanıtları görmüştüm ama bunu doğrudan senin ağzından duymak... Beni hasta eden başkalarını sevmen değildi; benden ne kadar süredir, ne kadar şey sakladığındı.

"Onlara ne oldu?" diye sordum, boğazım kurumuştu. Madem bu kadar ileri gelmiştim, geceleri beni rahatsız eden soruyu da sorabilirdim. Sözlerimi geri alamazdım ve şu noktada konuşmadan kaçarsam kendimden sonsuza dek nefret ederdim. "Şimdi neredeler?"

"Kaçtı ya da öldüler," dedin, gözlerin tehlikeli bir şekilde parlıyor. Kolların hâlâ öğretmeninden fırça yiyen bir çocuk gibi göğsünde kenetlenmişti, ancak çenen saldırmaya hazır bir savaşçınınki gibiydi. Aynı anda hem kurbanı ve hem de saldırganı oynayabilmen beni her zaman şaşırtırdı.

"Onları kim öldürdü?" diye sordum, sesim bir fısıltıdan azıcık daha yüksekti. Uzun bir süre boyunca, sadece oturma odasındaki vefakâr Alman saatinin bozduğu bir sessizlik oluştu.

Odayı uzun adımlarla geçtin ve korkunç, katlanılmaz bir an için bana vurabileceğini düşündüm. Ama bunun yerine bir dizinin üzerine çöktün ve yaralı elimi tutup gördüğüm en üzgün ifadenle bana baktın.

"Sen gençsin, aşkın nasıl olduğunu bilmezsin. Aşk şiddettir, sevgilim; dünyanı paramparça eden bir fırtınadır. Çoğu zaman aşk, trajedi ile biter ama bu sefer farklı olacağı umuduyla sevmeye devam ederiz. Bu sefer sevgilimizin bizi anlayacağı

umuduyla. Bizim kucaklamamızdan kaçmayacağı veya bizden soğumayacağı umuduyla. "

Başparmağımı ağzına getirdin ve bir annenin çocuğunun yaralanmış dizini nazikçe bandajlayışı gibi kanı emdin.

"Aşk bizi canavarlaştırır, Constanta ve canavarlığı herkes kaldıramaz. Diğer sevgililerim delirdiler, bana karşı gelip sevgimi reddettiler, insanlarla aptalca ilişkiler kurup hayatımızı tehlikeye attılar ve güvenime ihanet ettiler. Uyutulmaları gerekiyordu aşkım, tıpkı bacağı kırılan bir at gibi. Onlara merhamet gösterdim. Sana yemin ederim. Anlıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım, her parçam ağır geliyordu ve uyuşmuştu. Zar zor nefes alabiliyordum. *Uyutulduklarını* söyledin. Bir hayvan gibi.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına aldın ve kaşlarımın arasındaki endişe çizgisini ovaladın, yüzümü yeniden seni memnun eden bir resme çeviriyordun.

Ardından çenemi tuttun ve o kadar sert sıktın ki gözlerimde gözyaşları birikti.

"Güzel," dedin, sesin aniden karanlık bir hâl almıştı. "Artık odamdan uzak dur."

Konuyla ilgili son sözün buydu. Beni oturma odasında, ağlamanın eşiğinde ve titrerken yalnız bırakıp gittin. Korkutucu bir çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırdım. O an, gerçekten de sana hapsolmuş olduğumu ve kaçmayı umut etmenin gerçekleşmeyecek bir hayalden başka bir şey olmadığını anlamıştım. Eğer kaçarsam, benim peşime düşer ve bana, diğer karı ve kocalarına yaptığını yapardın. Bu düşünceyle titredim, hıçkırıklar beni göğsümü yırtmakla tehdit ediyordu.

Demir bağlarla sana zincirlenmiştim. Biricik Magdalena'm da öyle. Onu senin öfkenle lanetlemeden uzaklaşmamın bir yolu yoktu, bu yüzden kalmaya karar verdim. İzleyecek, dinleyecek ve gelecekte Magdalena ve benim birlikte özgürce nefes alabileceğimiz mükemmel anı bekleyecektim.

Bundan hemen sonra, sanki Magdalena'nın devam eden hastalığı tüm şehri mahvetmiş gibi bizi Berlin'den çıkarmaya karar verdin. Sen evin uygun bir şekilde toplanmasını emrederken o, divanda solgun ve bitkin bir şekilde oturup pencereden dışarı bakıyordu. Sen somurtur, Magdalena baygın bakar ve yabancı adamlar resimlerimi duvardan indirirken kendimi güçsüz hissederek ellerimi ovuşturdum. İkinize de nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Yapabildiğim en iyi şey sessizce Magdalena'nın yatağına girip neredeyse koma hâlindeki vücudunu her gün bir saat kadar sarılmak ve sen sabah haberlerini okurken seninle oturup ilginç manşetleri yüksek sesle okumanı dinlemekti. İkinizin de yüzü gülmezdi. Böylece, kendi kendimle yetinmeyi, Magdalena'nın her karanlık ruh hâlini üzerime alıp düzeltmeye çalışmamayı öğrendim. Tuttuğun doktor onun bir hastalığı olduğunu söylemişti. Hâlsizlik ve can sıkıntısıyla sonuçlanan kadınsı bir histeri.

Belki de bundan daha basit olduğunu düşünmüştüm. Güneş ışığından mahrum bırakılan çiçeklerin solup öldüğü gibi onun da solup gittiğini düşünmüştüm. Magdalena özgürlüğü için yaşardı ve özgürlüğünün elinden alınmasıyla hayat parıltısını kaybederdi.

Sen ona çok sevdiği özgürlüğünü asla veremedin, çünkü özgürce dolaşmasına izin vermek, bizim için tasarladığın hayatlara kesinlikle aykırıydı. Ama onun keyfini bir süreliğine o kadar etkili bir güçle artırmayı başardın ki, seninle bir olmak için vazgeçtiği güneş ışığı ve özgür havayı verdin sanki ona. Saf, dizginlenmemiş bir neşe kaynağıydı.

Sadece, o oğlanı bulmak için Rusya'nın soğuk bölgelerine kadar seyahat etmek zorunda kalacağımızı hiç tahmin etmemiştim.

Üçüncü Kısım

Alexi, bizim günışığımız, yok edicimiz. Prensim, mermer ve altından yapılmış gibiydi. Alexi olmasaydı, birbirimizi gırtlaklasak bile bir yüzyıl daha birlikte durabilirdik. O, dertlerimizin panzehri, acı hayatlarımıza kısa süreliğine serpiştirilmiş bir tatlıydı. Alexi'nin de dahil olmasıyla, ailemiz yeniden gülmeyi öğrendi. En azından kısa bir süre için.

O, bir devrim kadar kaçınılmazdı ve bir o kadar da şiddeti müjdeliyordu.

1919 yılının baş döndürücü ekim ayında, Petrograd'da* yaz mevsimiydi. Çar, daha bir yıl önce Bolşevikler tarafından vurularak öldürülmüştü ve büyük Rus imparatorluğu, tam da yeniden inşa çalışmaları başladığı sırada iç savaşa girmişti. Ulus, sürekli değişen bir kaderle, hızla değişen bir dünyada kendini tanımlama mücadelesi vererek kendi kendisiyle savaşıyordu. Fakat savaş yaralarına ve patlayıcı öfkesine rağmen Rusya senin için hâlâ güzel ve gizemli bir idealdi, ayrıca sevdiğin pek çok felsefe ve edebiyatın kaynağıydı. Egemenlik için savaşan tüm siyasi okulların ve sistemlerin inceliklerini öğrenmek istemiştin. Savaşın, insanlığın ruhunu toplumun yüzeyine çıkardığına inanırdın ve çalışmaların için bunu detaylıca kayda almak isterdin.

Buharları tüten trenden inerken, "Buranın bizim için güvenli olduğundan emin misin?" diye sordum. Petrograd istasyonu gazete satıcılarının ve tüccar kadınların bağırışlarının yankılandığı, kahverengi ve sarıdan oluşan bir sulu boya gibiydi.

Şehrin kokusunu derince içime çektim. Sıcak ekmeğin, yağlı makinelerin ve parke taşlarına bulaşmış taze kanın kokusunu aldım. Burası, kendini kanıtlamanın ya da dağılmanın eşiğindeki bir şehirdi. Karşı konulamaz bir şekilde bu ortama çekilmene şaşmamalıydı.

Yüzümü ellerinin arasına aldın, trenden yükselen buharın

* St. Petersburg. (ç.n.)

içinde siluetin cehennemden çıkan bir şeytan gibi görünüyordu.

"Sen ve ben yüzlerce küçük kıyametin içinden geçtik, çökmekte olan sayısız rejimin külleri arasında zarar görmeden yürüdük. İmparatorlukların yıkımıyla ziyafet çekeriz, Constanta. Onların yıkılışı bizim büyük bayramımızdır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Senin görkemli bir gelişme gördüğün yerde ben sadece savaş, kıtlık ve ıssızlık görüyordum. İnsanlar son yıllarda, vampir olsun ya da olmasın, bir kişiyi paramparça edecek kadar vahşi makineler yapmayı öğrenmişlerdi. Dünyanın gidişatı konusunda daha fazla endişelenmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Magdalena sabahın cılız ışığına gözlerini kısarak trenden çıktı. Güneş tam tepeye çıkmadan uzun bir uyku için bir an önce odalarımıza gitmemiz gerekecekti. Magdalena'nın eldivenli elini öptün.

"Yeni başlangıcına merhaba de, aşkım."

Bizim için kiraladığın odalar şehir merkezine yakın ve avlanmak için idealdi. Keşke onlar hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim ama Rusya'da çok uzun süre kalmadık. Net bir şekilde hatırlayabildiğim tek şey, Magdalena'yla paylaştığımız odayı çevreleyen güzel kartonpiyerler, beyaz alçıya işlenen minik çiçeklerdi.

Hızla soğuk bir kışa dönüşen bir sonbahardı, son yağmurla hırpalanmış altın rengi yapraklar hâlâ yiğitçe ağaçlara tutunuyordu. Yine de zamanımızın çoğunu evin dışında, gece pazarlarına katılarak ve hâlâ devam eden tiyatro gösterilerine giderek geçiriyorduk. Sen şehrin Magdalena ve benim için bir refakatçi olmadan özgürce yürüyemeyeceğimiz kadar tehlikeli olduğunu söyledin, yine de ben, herhangi bir insanın üzerimize bizim hazırlıklı olamayacağımız nasıl bir korku salabileceğini anlayamıyordum. Sen sık sık kahvehaneleri ve meyhaneleri ziyaret ederken, bizi evde kalmaya, Puşkin okumaya, dikiş dikmeye ve musiki yapmaya zorladın. Radikaller ve anayasacılar,

anarşistler ve Aralıkçılar ve Duma* temsilcileriyle ilişkiler kurdun ve onları kendinden geçmiş bir hayranlıkla kataloglad ın. İnsan felsefesinin canlı bir senfonisi ve nasıl bir arzu sergilemek o öyle, dedin. Öylesine çalkantılı bir fikir ve potansiyel demeti ki...

Potansiyel. Bu kelimeyi çok severdin. Bir köpekbalığının kana çekilmesi gibi sen de potansiyele çekilirdin.

Magdalena, senin siyasi bağlantıların yüzünden kıskançlıktan kuduruyordu ve her yeni darbeden, her felsefi ilkeden onu da bilgilendirmen için yalvarıyordu. Onları bir çocuğa şeker verir gibi dağıttın, bilginle ona sataşırken yüzüne sıcak bir gülümseme takındın ve bu arada onun kendi yazışmalarını yasakladın. Bir kadın için çok tehlikeli derdin.

Magdalena ve ben yerimizde duramıyorduk ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Ben yeni bir dilin, keşfedilecek yeni bir kültürün baştan çıkarıcı çağrısına karşı koyamıyordum, Magdalena da temiz hava ve taze fikirler için can atıyordu. Dairede geçirdiğimiz zamandan gizlice "altın kafes" diye bahsederdi. Onu birçok kez sokağa çıkmaktan vazgeçirmem gerekti. Aslında gitmesine izin vermek istemiştim. O, pencereden dışarı sıvışırken arkamı dönmek ya da sen gözden kaybolduğun anda kapıyı ardına dek açmak istemiştim. Özgürlüğü tatmasını, tuzlu deniz havasının saçlarıyla oynayışını hissetmesini, bir sevgili bulmasını ya da karanlık bir tavernada yemek yemesini istemiştim. Hâlâ gençti, hâlâ taze ve canlıydı. Bütün Petrograd'ı dolaşmayı hayal ederse, kara gözlerine geri gelen ışığı söndürmekten korkuyordum.

Lâkin beni asıl esir alan şey, senin öfkenden daha çok korkmamdı. Bu yüzden onu şımarttım, susturdum ve tam da senin hoşuna gittiği gibi, senin benden istemene gerek kalmadan onu bunaltıcı evimize hapsettim.

Bunu biliyor olmalıydın, lordum. Her zaman bilirdin. Birimizin senden uzaklaştığını bir tazı keskinliğiyle hissedebilirdin. İşte o zaman ya demir yumruk ya da kadife eldiven çıkardı.

* Çarlık Rusya'sında yasama meclisine verilen ad. (ç.n.)

Bazen ikisi birden olurdu. Fakat Magdalena'nın melankolisi daha belirgin hâle geldiğinden beri sen hoşgörüyü tercih eder oldun. Magdalena narindi, bana içini dökerken böyle demiştin. Duygusal zayıflıklara ve hayal kurmalara eğilimliydi. Bir süre onu dikkatle idare etmeli, istediği her şeyi ona vermeliydik. Kaçıp ailemizi terk etmesini istemezdim, değil mi? Tek arkadaşımı kaybetmek istemezdim. O zaman, ne pahasına olursa olsun, onu kalmaya ikna etsek iyi olurdu.

Bizi bir sanatçının stüdyosuna götürene kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Kahvehanede hem ilerici siyasetiyle hem de taş, alçı ve yağlı boya ustalığıyla övülen, senin gözdelerinden biriydi.

"Gerçek bir bilgin," dedin Magdalena'nın ceketini giymesine yardım ederken. "Çağının bir dâhisi. Size çalışmalarından bazılarını göstermeliyim. Stüdyodan istediğinizi alabilirsiniz. Hoşunuza giden güzel şeyleri seçin, eve getirelim."

O sıralar senin cömert, hoşgörülü, nezaketini abartılı hissettiren o ruh hâllerinden birinde olduğunu düşünmüştüm. Bir şeyin peşinde olduğunu o zamana dek anlamış olmam gerekirdi.

Sanatçının çatı katı, yalnızca dar bir merdivenle erişilebilen iki yüksek binanın arasına sıkışmıştı. İçerideki hava alçı ve yapay çiçek kokuyor, yürürken Magdalena ile eteklerimize ince bir beyaz toz tabakası bulaşıyordu. Duvarlar boş tuvallerle, yarı yapılmış ahşap çerçevelerle doluydu ve muşambaların üzerinde rastgele kalemler duruyordu. İş üstündeki bir sanatçının bezgin zihnine ve dağınık düşüncelerine girmek gibiydi. Magdalena ve ben durup her büstü, her tabloyu hayranlıkla inceledik ama sen, sanki özel bir şey arıyormuş gibi keskin gözlerle önden ilerledin.

"Çeneni biraz daha kaldır lütfen."

Uzak ama yeterince yakından bir erkek sesi geldi. Sanatçı mıydı yoksa?

"Bana buyurganlığını göster," diye devam etti ve bir boya

fırçasının bir palete hafifçe vurduğunu duydum. "Alexander'ın küstahlığını görmek istiyorum."

Kapının önüne serilen bir yığın kumaştan yanından sese doğru ilerledin. Magdalena ve ben, buruşuk gazetelerin üzerine yığılmış boya kutularından kaçınmak için hafifçe zıplayarak seni takip ettik.

Sanatçı, yırtık pırtık bir önlük giymişti, modeline bakarak tuvalde yarattığı fanteziyle gerçeği karşılaştırıyordu. Söz konusu model, deniz mavisi gözleri, altın sarısı saçları ve dolgun, muzip dudakları olan sevimli bir genç adamdı. Camlardaki dona rağmen üstü çıplaktı, elinde bir sahte meyve tabağı tutuyor ve titrememek için elinden geleni yapıyordu.

"Burası buz gibi olmasaydı daha buyurgan hissederdim," dedi model müzikal bir sesle.

Sana baktım. Modele bakan Magdalena'yı gözlemliyordun. Magdalena'nın yüzünde tek bir mumun saçtığı ışık kadar zayıf ama inkâr edilemez bir arzu titreşti.

Yutkundum ve ellerimi ciddiyetle önümde kavuşturdum. İkinizle de bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra belanın geldiğini hisseder olmuştum.

Sanatçı senin sırtına vurarak, "Ah, dostum, gelmişsin," diye şakıdı. Bu hareket beni şaşırttı. Birinin seninle bu kadar yakın bir şekilde konuştuğunu hayal bile edemezdim ama onun yanında rahat görünüyordun. Belki de cana yakın yoldaş rolü senin yeni kişiliklerinden biriydi. Kime ihtiyacın olursa ona yaklaşmak için bütün kişiliklerini ipeksi vaatlerle örerdin. Bizi bu kadar uzun süre hayatta tutabilmenin, bazen gün ortasında irkilerek uyanmamın ve aynı yatağı kiminle paylaştığımı merak ederek sana bakmamın nedenlerinden biri de buydu.

"Getirdiğin bu sevimli güvercinler de kim?" diye sordu sanatçı, gözlerinde bir parıltıyla Magdalena ve bana bakarken ağarmış sakalını sıvazlıyordu. Bakışı kötü niyetli değildi. Arkadaşçaydı. Seni ve bizi gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. Kahvaltıdan biraz daha değerli gördüğün bir varlığı ikinizin

candan arkadaş olduğunuza ikna etme becerinden biraz endişelenmiş ama yine de etkilenmiştim.

"Karım," dedin ve elini uzatıp beni kendine çektin. "Ve Magdalena. Kendisinin vasisiyim. Annesi geçen bahar Spree nehrinde boğuldu, çok trajikti."

Sana gözlerimi devirme dürtüme karşı koydum ama Magdalena neredeyse başaramıyordu.

Magdalena hakkında hikâyeler uydurmaktan zevk alıyordun, onun senin vesayetin altında olduğunu, kızın, dul yeğenin ya da manastır eğitimindeki kız kardeşin olduğunu iddia ederdin. Ama ben her zaman senin karındım. Bence bizi bu şekilde kategorize etmenin nedeni, benim konumumu Magdalena'nınkinden daha yüksekte göstermekten çok –kapalı kapılar ardında ikimiz de senin karındık– kimsenin benim evli bir kadın olmadığıma inanmamasıydı. Magdalena, benim her zaman hafif bir anne havası yaydığımı söylerdi.

"Elbette dostum," dedi sanatçı kıkırdayarak. "Elbette."

Sana inanıp inanmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunun onun için hiçbir şekilde önemli olmadığını görebiliyordum. Demek gerçek bir çapkındı.

Model, "Donuyorum Gregori," diye yakındı. "Ya sen resim yaparken yakışıklı arkadaşına ve hanımlarına oturmalarını söyle ya da paltomu bana geri ver."

Ressam, "Terbiyene takın, Alexi," diye homurdandı. Fırçasını ve paletini geri alırken sana yan yan baktı. "Bu genç oyuncuların hepsi aynı. Ukalalar. Lütfen oturun"

Uyumsuz birkaç katlanır sandalyeyi işaret etti ve oturduk, Magdalena kolunu benimkine doladı. Kolumu hafifçe sıkarken Alexi görevine devam etti. Sırtını gerdi, boynu zarafetle açılı, neredeyse şeffaf olacak kadar sarı olan kalın kirpikleri gözlerini gölgeledi. Gördüğüm en güzel adamlardan biriydi. Ve on dokuz yaşından büyük olamazdı.

Arzu ve önsezi içimde birbirine dolandı.

Ressam çalışırken sabırlı bir takdirle izledik, sen ara sıra

Magdalena'ya stüdyoda güzel bir heykel parçasını gösterdin, Magdalena da başını sallayarak onayladı. Ancak gözlerin, seni benim kadar iyi tanımayan birinin göremeyeceği küçük hareketlerle Alexi'ye geri dönmeye devam etti. Akşam yemeğindeki küçük şarap yudumları gibi ona kaçamak bakışlar attın ve o da bakışlarının altında renk vermemek için elinden geleni yaptı. Doğal görünmek için başını hoşnutsuz bir şekilde savurarak gözlerini yakaladığında, ikinizin arasındaki elektrik iğne gibi kalbime saplandı.

Tabii ya. Kendi amaçların gölgelerde saklanmadan cömert bir şey yapacağına inanmamalıydım. Dudaklarımı ince, beyaz bir çizgi hâline gelene kadar birbirine bastırdım, göğsümde öfke kıvılcımları yanmaya başladı.

Bize bunu yapmana izin veremezdim. Tekrar olamazdı.

Ayağa kalkarken hafif bir sesle, "Benimle stüdyoda bir tur at, kocacığım," dedim. Sana herhangi bir reddi kabul etmeyeceğimi söyleyen bir bakış attım ve beklentiyle kolumu uzattım. Tek kaşını kaldırdın ama itaat ettin, kollarımızı birbirine dolayarak bana stüdyonun kenarında yavaş bir daire çizdirdin. Modası geçmiş tavırlarımız, cinsiyetler arası eşitlik ve hiyerarşisiz bir toplumla ilgili radikal fikirleri olan Gregori'ye eminim ki garip gelmiştir ama ben yerimi biliyordum. Hangi durumlarda seninle özel olarak konuşmak isteyebileceğimi ve onlardan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımı biliyordum.

Şikâyetimi almak için işitme mesafesinden çıkana kadar bekledim.

"Onu istiyorsun. Modeli. Üzerinden kokusunu alabiliyorum. Tıpkı bir hastalık gibi."

"Sen de istiyorsun," diye karşılık verdin. "Magdalena da öyle. Bu neden bir şeyi değiştirsin ki?"

"Bu benimle ilgiliymiş gibi yapma. Bizimle eve götürmeyi düşündüğün sanat eseri bu mu yani? Bir çocuk bulmuşsun. Savunmasız, zavallı bir çocuk ve ne yaptın? Onu yanına mı çektin? Ona sözler mi verdin?

"Öyle bir şey yapmadım."

"Yalan söylüyorsun." dedim dişlerimi sıkarak. "Tanrım, birlikte geçirdiğimiz hayat boyunca bana kaç yalan söyledin? Artık onları gerçeklerden ayırt edemiyorum."

"Sesini alçalt," diye emrettin, sesin ölümcül derecede kısıktı. "Histerik olmaya başlıyorsun. Bana bak, Constanta, aşkım."

Gözlerinle buluştum. O kadar siyahlardı ki, sanki onların içine düşebilir ve bir daha asla çıkış yolumu bulamazdım.

"Seni aldatmadım," dedin düz bir sesle. "En azından bilerek. Alexi bir kazaydı. Ama sence de o mutluluk saçan biri değil mi?"

Başını Magdalena ile gülüp flört eden modele doğru eğdin. Magdalena ona doğru sürüklenmişti ve model onun kıkırdamasına neden olurken çantasını ellerinde tutuyordu. Gözleri parlıyordu ve yanaklarına renk gelmişti. Yıllardır olduğundan daha canlı görünüyordu ve hepsi zeki bir dili ve yaz kadar sıcak gözleri olan bu altın saçlı çocuk yüzündendi.

"Onu ne kadar neşelendirdiğine bir bak," diye mırıldandın, ağzın kulağıma, yılanın bahçede Havva'ya yakın olduğunu düşündüğüm kadar yakındı. "Yine gülümsüyor. Bunu en son ne zaman gördün?"

Sefil bir şekilde, "Çok uzun zaman önce," diye itiraf ettim.

"Belki hepimiz böyle mutlu olabiliriz," diye bastırdın. "Birlikte."

"O çok küçük," dedim, yiğit bir çabayla son kez mantığın sesi olmaya çalıştım. "Neredeyse bir çocuk. Hayatının geri kalanını ondan çalmış olursun."

"Etrafına bir bak. Ne tür bir hayat bu? Sence en son ne zaman iyi bir yemek yemiştir? Onu bırakırsak açlıktan ölür."

Yüzümü ellerinin arasına aldın. Başparmakların elmacıkkemiklerimin etrafında o kadar şefkatle daireler çiziyordu ki neredeyse ağlayacaktım. Sana karşı dondurmaya karar verdiğim kalbimi nasıl eriteceğini hep biliyordun.

"Ona büyük iyilik etmiş oluruz, Constanta," dedin, sesin yumuşacıktı. "Başka kimsesi yok."

Hayır demeliydim. Ayağımı yere vurmalı, ağlamaya başlamalı ya da buz gibi bir sesle hemen gitmemizi talep etmeliydim. Ama yapmadım. Seni çok fazla seviyordum, lordum. Sana bakirelerin mezara hasret duyduğu gibi, ölümün insan dokunuşu için yanıp tutuştuğu gibi içim gidiyordu: teselli edilemez bir şekilde, amansızca, öpücüğündeki yok oluş için yanıp tutuşurcasına. Sana hayır demeyi bilmiyordum.

Bir de Magdalena vardı, eski hâline o kadar çok benziyordu ki bu, gözlerimi yaşarttı. Ve bu çok zayıf, çok güzel ve çok genç çocuk. Devrimle parçalanmış bir şehirde, her gece eve sağ salim döndüğünden emin olacak bir annesi olmadan yapayalnızdı. Resimler için poz vermenin ne kadar kazandırdığını bilmiyordum ama muhtemelen ekmek almaya zar zor yetiyordu. Bizimle en azından mutlu olma şansı olurdu.

Ya da ezici bir kedere düşerdi. Seni çılgınca araştırmaya iten, Magdalena'yı kara bir bulutta yakalayan, beni hâlâ inandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'nın kollarında ağlamaya iten aynı kedere. Hiçbirimizin buna bağışıklığı yoktu. Bu sadece doğal olmayan yaşamlarımızın bir yan ürünüydü. İnsanlar sonsuza kadar yaşamak için tasarlanmamıştır. Artık bunu biliyordum.

Gel gör ki hâlâ iyimserdim. Hâlâ bir peri masalında yaşadığıma, her gece bir kurt yerine bir prensle yattığıma inanmak istiyordum.

Sana inanmak istiyordum.

"Buna izin vereceğim," diye fısıldadım. "Ama Magdalena ve oğlanın iyiliği için. Senin değil."

Bu sana şimdiye kadar söylediğim en cesurca şeylerden biriydi. Bana terslemeni bekliyordum ama bunun yerine kaşlarını kaldırdın ve başınla onayladın. Sanki benimle ilgili saygı duyulacak yeni bir şeye rastlamış gibiydin.

"Ve sonsuza dek kalabileceğini söylemiyorum," diye devam ettim, titreyen parmaklarımı arkamda kavuşturdum. "Küçük bir erkek kardeşe ya da sağlığına kavuşturmak için bakacağım bir evlada ihtiyacım yok."

O zaman bile yalan söylediğimi biliyordum. Magdalena tezahürat yaparken Alexi'nin yapay elmaları havaya atışını izledim, ince derisinin altında kaburgalarının çizgileri görünüyordu. O an dudaklarına bir bardak et suyu tutarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeyi çok istedim. Ona bir ziyafet hazırlamak, kucağıma uzanmasını ve canı ne istiyorsa onu yemesini söylemek istedim.

Tıpkı senin gibi benim de zayıflığa karşı bir zaafım vardı.

"Elbette," dedin özellikle beni yatıştırırken çıkardığın sesinle. Çok kırılgan sözler verdiğin zamanlardaki sesinle. "Böyle bir şey üzerinde hepimiz hemfikir olmalıyız."

Örtülere sarılmış hâliyle her santimi efsanevi Ganymede* gibi görünen Alexi'ye döndün. Muhtemelen ilk etapta dikkatini çekmesinin nedeni buydu. Estetiği tarafsız bir şekilde takdir ederdin; bu kadar uzun bir hayattan sonra ancak en mükemmel simetriler senin dikkatini çekerdi. Yine de rasyonel zihninde gizlenen romantik bir yönün de vardı ve ister antik bir şehrin manzaralı arka planı, ister modaya uygun bir apartman dairesinin şatafatlı iç mekân dizaynı veya eşlerinin sevimli yüzleri olsun, çalışırken etrafının güzel şeylerle çevrili olmasını severdin. Onları toplamayı ve bir çariçenin aile mücevherlerini sergilemesi gibi bize hava atmayı severdin.

Ressam homurdanıp Alexi'nin boğazının kıvrımını, dudaklarının üzerindeki davetkâr boşluğu resmetmeye çalışırken sen

* Yunan mitolojisinde Zeus'un âşıklarından biri olan yakışıklı bir gençtir. (ç.n.)

Alexi ile hararetli bir sohbet sürdürüyordun. Alexi bakışlarının altında gülümsememek ya da kızarmamak için elinden geleni yaptı ama pek başarılı olamadı. Gözleri neredeyse skandala varan bir cesaretle Magdalena'yla bana doğru kayıyordu. Hiç utanması yoktu.

Onu bakarken yakaladın ve ona gizemli bir şekilde gülümsedin. Bizi izlemesini izlemek sana özel bir zevk veriyor gibiydi.

"Seninle ilgilenecek bir ailenin olmadığını söylediler bana," dedin. "Söylesene, hiç kız kardeşlerinin olmasını istedin mi?"

Alexi gergin bir kahkaha attı ama senin iman üzerine biraz ürperdiğini gördüm. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. İkinizin daha önce kaç kez görüştüğünüzü merak ettim. Dudakların boynunda, elin gömleğinin altındayken ona çoktan karanlık sözler vermiş miydin? Bu düşünceyi elimden geldiğince hızlı bir şekilde kafamdan uzaklaştırdım. Bunu bize yapmazdın. Magdalena ile dersini almıştın; ben paranoyaklaşıyordum.

Onun devam eden sessizliğinde, "Buradan gitmek ister misin?" diye sordun. Bu tonu biliyordum. Bunu daha önce kendi memleketimin çamuru ve kanında, sonra da Magdalena'nın sarayında duymuştum. Çift anlamlı, çok daha ağır bir soruyu örten bir soruydu.

Eğer mümkünse, Alexi daha da kızardı.

"Seninle mi?"

"Bizimle."

Yanımda Magdalena'nın nefesi kesildi ve elimi sımsıkı tutarken kalp atışlarının hızlandığını hissettim. Kendi nefesimin de hızlı ve sığ olduğunu fark ettim. Ne yapıyorduk? Neye izin veriyordum? Ve neden bunu durduramayacak kadar güçsüz hissediyordum?

Alexi yutkundu ve gözlerinde donuk bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

Alexi ile olan yakıcı göz temasını bir anlığına keserek, "Onun için ne kadar ödedin?" diye sordun ressama. "Poz verme ücreti ne kadardı?"

Ressam söyledi. Kesenden o miktarın üç katını çıkardın ve adamın eline sıkıştırdın.

"Senden böylesine ilham verici bir modeli çaldığım için," dedin özür dilercesine.

Alexi'ye eldivenli elini uzattın ve onu, Magdalena ve benim çoktan geçtiğimiz görünmez bir kapıdan geçirdin. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Bir yanım seninle Alexi arasına girmek ve çocuğa eve gitmesini, gördüğü ve duyduğu her şeyi unutmasını söylemek istedi. Fakat başka bir yanım onu sıcak arabamıza bindirmek ve doyuncaya kadar elle beslemek istiyordu.

Alexi kürsüsünden aşağı inerken üzerindeki kumaşın omuzlarından kaymasına izin verdi. Sen fok derisinden yapılma kışlık kabanını çıkarıp onun üzerine örttüğünde çocuk süslü kıyafetin ağırlığı altında sallandı. Magdalena bu oyuna sırıttı ve ödülünü almak için öne çıktı, vizon eşarbını çıkarıp Alexi'nin boynuna astı. En son ben harekete geçtim, kışlık eldivenlerimi çıkardım ve hayatını ya kurtarmak ya da geri dönülmez bir şekilde mahvetmek üzere olduğum çocuğa doğru yürüdüm.

Alexi'nin teni o kadar sıcaktı ki ellerini ellerimin arasına aldığımda parmak uçlarım yandı. Kumaşı nazikçe bileklerinin üzerine çektim, elinin yüzeye çok yakın olan küçük kemiklerini hissettim. Onunla göz göze geldiğimde bana tam bir hürmetle bakıyordu, tıpkı bir çocuğun Meryem Ana heykeline baktığı gibi.

O anda, hiç onarılmamış kalbimi ince bir çatlak delip geçti. Alexi'nin adını andıran bir yara oluştu ve ben bu duyguyu içimde nasıl tutacağımı henüz bilmiyordum. Kalbim genişliyor, çoktan iki büyük aşkla tanımlanmış bir dünyada Alexi için de yer açıyor ve çok tatlı bir şekilde acıtıyordu. Ama bu sana olan takıntımdan ve Magdalena'ya olan tutkumdan farklıydı. Bu bir bakıcının, baktığı çocuklara duyduğu sevgi, baharda açan çiçekler ve hassas bir şefkat gibiydi.

Onu arzulamıyor değildim. O, bakması nefes kesici biriydi ve kanının tatlı kokusu, pişen şeker gibi teninin üzerinde geziniyor, ağzımı sulandırıyordu. Sadece onu koruma isteğim çok daha güçlüydü.

zamanlar onu dünyadan koruduğumu sanıyordum. Savaştan, kıtlıktan ve yoksulluktan koruduğumu sanıyordum. Ancak şimdi biliyorum ki onu çok daha yakın bir tehditten korumak için kendimi hazırlamıştım.

Senden.

Sadece bunu kendime itiraf etmeye henüz hazır değildim.

Kolunu sahiplenici bir tavırla omzuna dolayarak onu kapıdan çıkardın, Magdalena ve ben kollarımız birbirine dolanmış bir şekilde arkadan takip ettik. Araba davetkâr bir şekilde bekliyor, cilalı ceviz ağacı kış havasında yeni karların üzerindeki siyah kan gibi parıldıyordu.

Alexi, yuvarlak gözlerle sana bakarak, "Şimdi mi yapacağız?" diye sordu. "Demiştin ki..."

"Dikkat," diye azarladın ve sokakta kimsenin duymaması için onu kendine doğru çektin. "Dikkatli olabileceğine yemin etmiştin."

"Dikkatliyim! Sadece merak ettim..."

"Evet, şimdi yapacağız, küçük prens."

Araba loş ve sıcaktı, kürklerle doluydu ve bir şişe soğuk şampanya ile donatılmıştı. Alexi daha önce hiç böyle bir yerde seyahat etmemiş gibi ihtiyatla koltuğuna yerleşti. Sen önce Magdalena'nın, sonra da benim elimden tutarak arabaya binmemize yardım ederken mavi gözleri karanlıkta davetkâr bir şekilde parladı. En son sen kendini içeri attın ve şoföre bizi eve götürmesini emrettin.

Kapı kapanır kapanmaz ağzın onunkinin üzerindeydi, kederli bir adamın güçlü bir içki araması gibi onun öpücüğünü arıyordun. Alexi ürperdi ve dudaklarının altında canlandı, bir kolunu senin boynuna dolarken diğeri Magdalena'ya uzandı. Magdalena, Alexi'nin yanına iyice yerleşip burnunu boynuna sürterken ben, senin ayaklarının dibine oturdum. Öpücüğü sonlandırıp Alexi ile Magdalena'yı baş başa bıraktın ve bana dönüp yüzümü ellerinin arasına aldın. Beni derin bir şekilde öptün, genellikle soğuk olan ağzın Alexi'nin tadıyla ısınmıştı. Gösterdiğin ilgi altında kaslarım gevşedi. Alexi, Magdalena'nın öpücüklerini sırıtarak kovaladı, beyaz dişleri arabanın içinde parlıyordu. Saniyeler içinde Magdalena'nın şapkası atılmıştı ve saçları bukleler hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

"Seni seviyorum," dedin ağzımın içine doğru. Tartışmalı bir toprağın sınır çizgilerini korumak için bir barış antlaşması

hazırlıyormuşsun gibi geldi. "Sana yemin ederim." Boğazım ya korkudan ya arzudan ya da Alexi'yi gördüğüm andan beri içime işleyen garip bir önseziden dolayı düğümlenmişti. Temiz havaya ihtiyacım vardı ama araba hem sıcak hem de dardı ve çoktan yolda ilerliyorduk. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Benim için hiçbir zaman gidecek bir yer olmamıştı.

"Alexi," dedin, sesin arzudan boğuk çıkmıştı. Onu kucağına aldın ve çenesini tuttun. Ağır fok ceketi omuzlarından kayıp giderken, tutuşun derisinde çökükler bırakacak kadar sıkıydı.

"Bunu gerçekten istediğinden emin misin?" diye sordun. "İstersen gidebilirsin."

Alexi sana baktı, dudakları Magdalena'nın rujuyla kızarmıştı, gözleri o kadar tanıdık bir bağlılıkla bulutlanmıştı ki kalbime bir hançer saplandı sanki. Bu bakışı biliyordum. Senin tarafından tutulmanın, bir ağa hapsolmuş bir sinek gibi yerinde asılı kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Sana hayır diyemezdi, sen Alexi'yi şehvet ve lüks dünyana çekerken bunu yapamazdı. Ona ilk gülümsediğin anda geri dönülmez noktayı geçmişti.

Bunun ne zaman olabileceğini, ne zamandır bu çocuğu kaçırmayı planladığını düşünmemek için çok uğraştım.

Alexi parmaklarını bileğine doladı ve elini aşağı kaydırarak boynuna getirdi ve şahdamarına hafifçe bastırdı.

"Tek istediğim bu," dedi. "Seninim."

Merakla onun gözlerine baktın, belki de boynunu kırmanın senin için ne kadar kolay olacağını bilip bilmediğini merak ediyordun. Alexi'yi tanıdığım kadarıyla, bildiğinden şüpheliydim.

"Sana ekmek ve yumurta sözü veriyorum," dedin. "Sülün ve uskumru, votka ve nar... Şu andan sonsuza dek. Başkanlar ve balerinler soframızda yemek yiyecek ve bolluktan başka bir şey bilmeyeceksiniz."

Alexi kendi yok oluşuna aç bir hâlde seni tekrar öptü. Sen parmaklarını benimkilere dolayıp beni daha yakınına çektin ve

Magdalena, kara gözleri arzuyla parlarken kendini senin diğer yanına bastırdı.

Onu ilk Magdalena ısırdı, keskin dişleri onun parmak ucuna battı. Alexi bağırmadı bile, sadece diğer elini bana uzattı. Kendini nasıl da özgürce sunuyordu! Gençliğin tüm coşkusu vardı ama yaşlılığın bilgeliği ve tedbirinden yoksundu. Tereddüt beynimin arkasını yaktı ama kanın baş döndürücü kokusu arabayı doldurmaya başlamıştı ve Alexi o kadar sevimli ve o kadar istekliydi ki...

Dişlerimi derisine geçirmeden önce bileğini özür dilercesine öptüm. Kanı fışkıran bir üzüm kadar berrak ve tatlıydı, onu açgözlülükle içerken çenemden aşağı damlıyordu. Kanını kurutabilirdim ama hâlâ daha fazlası için aç olurdum.

Sen onu boğazından tutuyor, Magdalena ve ben ondan içerken yüzündeki kendinden geçme dalgalarını izliyordun. İki güzel kadın arasında çarmıha gerilmiş, genç bir İsa'ya benziyordu, çarmıh da sendin.

Alexi biraz sızlandı ve bir an için acının durması için yalvardığını sandım. Ama sonra daha fazlasını istediğini fark ettim.

Başını geriye yatırdın ve dişlerini şahdamarına, diş etlerine kadar geçirdin. Alexi'nin vücudunu bir ürperti sardı.

Üçümüz birkaç lezzetli dakika daha onunla ziyafet çektik. Sonra sen gözbebeklerin kana susamışlıkla büyümüş ve ağzın kıpkırmızı olmuş bir hâlde geri çekildin. "Yeter. Yeter! Bilincini kaybetmemesi gerekiyor. Yer açın."

Magdalena ve ben yeni açılmış bir damarın sarhoşluğunu üzerimizden attık ve Alexi'yi koltuğa yatırabilmen için kenara çekildik. Altın teni ürkütücü derecede solgundu, nefesi sığ ve sessizdi. Başını nazikçe kucağına çektin ve ben de mendilimle alnındaki soğuk teri sildim, parmaklarımla yavaşlayan nabzını aradım. O ölüyordu, hem de hızla.

Soğuk ve sarsılmaz bir pişmanlık içime yerleşti. Biz ne yapmıştık?

Alexi, adına benzer tutarsız bir şey mırıldandı. Onu sustur-

dun ve dişlerinle bileğinde bir yara açtın, beyaz manşetlerin kana bulandı.

"Konuşmana gerek yok. Sadece iç."

Dudaklarını ayırdığında kanını ağzına damlattın, kanın o kadar yoğun ve koyu renkti ki loş ışıkta neredeyse siyah görünüyordu. Alexi onu kutsal ekmek gibi dilinin üzerine aldı ve itaatkâr bir şekilde yuttu.

Dönüşümü sırasında Magdalena ile ilgilenmiştim ama bu, birinin ölüm döşeğinde oturmak gibi hissettirmişti. Alexi'nin gözlerindeki ışığın kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirdim, fakat sonra yenilenmiş parlaklığıyla geri dönmüş ve Alexi dirseklerinin üzerinde doğrulup senin parmak uçlarından damlayan kano yalamaya başlamıştı.

Muzaffer bir kahkaha attın ve Magdalena sevinçle ellerini çırptı. Ne de olsa yeniden doğuşa, yeni ve bitmeyen bir hayatın karanlık vaftizine tanık oluyorduk. Lâkin ben neşe hissedemiyordum. Az önce genç bir çocuğun pek tanımadığı bir iblis sürüsüne hayatını devretmesini izlemiştim. Ve artık ruhumun derinliklerinde, onun benim sorumluluğumda olduğuna inanıyordum. Onu dünyanın zulmünden, ölümsüzlüğün tahribatından korumam gerekiyordu. Hatta senden bile, lordum.

Göğsümde bir öfke alevlendi. Sana bunu yapmamanı söylemiştim ve amansız işlev bozukluğumuza rağmen bir kez daha büyümüş bir aileydik. Fakat Alexi'nin gözleri hızla açılıp benimkileri bulduğunda, öfkemi çok güçlü bir şefkat bastırdı.

"Tekrar hoş geldin, küçük prens," dedin ve yüzünde bir gülümsemeyle alnındaki terli bukleyi düzelttin. "Nereye gitmek istersin?"

Alexi biraz sayıklarcasına, "Gitmek?" diye sordu. Ölüp geri dirilmek insandan çok şey alıyordu ve kanın bünyeyi bir orman yangını gibi yaktığını iyi biliyordum. Muhtemelen o kadar kafası karışmıştı ki renklerin bile tadını alıyordu.

Magdalena, heyecanına hâkim olamayarak, "Bu bir balayı!" diye bağırdı. Yıllar gibi gelen bir süredir onu bu kadar coşku-

lu görmemiştim ama bu yine de doğru gelmiyordu. Alexi bir çocuktu, asık suratlı küçük bir kızı neşelendirecek kurmalı bir oyuncak bebek değildi.

Öte yandan, belki hepimiz ailedeki yeni kandan faydalanabilirdik.

Evet, onu hemen ailem olarak düşünmüştüm. Sana onu kalbime hemencecik kabul etmeyeceğimi söylememe rağmen. Ama sen her zaman benim umut dolu yalanlarımı görmeyi başarırdın zaten, değil mi?

"Bir şehir seç," dedin. "Bir ülke."

Alexi, ağzındaki kanı silmek için uzattığım mendili alırken, "Herhangi bir yer mi?" diye sordu.

"Avrupa'yı oyun bahçen say."

Alexi'nin bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Kocaman, göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve korkunç bir kesinlik duygusuyla ona çoktan âşık olduğumu fark ettim.

"Paris," dedi.

Paris'te bir süreliğine mutluyduk. Bize şehrin tam ortasında üç katlı bir ev kiraladın. Magdalena ona sevgiyle "bizim katlı pastamız" derdi. Gerçekten de o leziz Fransız pastalarından birine benziyordu, önünde demir bir kapı vardı ve dış duvarlar soluk mavi rengindeydi. Senin esrarengiz amaçların için ayrılan bodrumu saymazsak, her birimiz için bir kat vardı. Seninle ne kadar uzun yaşarsam, senin herhangi bir büyük atılım veya beklenmedik bir keşif anı aramadığından o kadar çok şüphelenmeye başlıyordum. Araştırmanın, ona sırtını döndüğün anda seni yutmaması için doyumsuz merakını meşgul etmekten başka bir amacı yoktu. Hayatının büyük bir bölümünü vampirlerin ve insanların doğasını keşfetmeye adamak ve ikisi arasındaki ayrımları göstermek, türümüze yazılmış narsist bir aşk mektubu gibiydi.

Diğer gelinlerini de bizi incelediğin gibi inceleyip incelemediğini merak etmemeye çalıştım. Ölümlerini de incelemiş miydin?

Alexi, sudan çıkmış balık gibi kendini Paris sokaklarına attı. Bir iş için yirmi dakikalığına ayrılır ve davet edildiği heyecan verici bir performans, siyasi gösteri veya edebiyat salonuyla ilgili haberlerle dolu bir şekilde eve gelirdi. Nasıl bu kadar çabuk arkadaş edindiğini bilmiyordum ama Magdalena'yı kollarına alıp öptüğünde ve onu gizlice sokmak istediği en yeni opera hakkında gevezelik etmeye başladığında hep büyülenirdim. Bu davetlerin belki beşte birini kabul etmesine izin verdin ama yine de gelmeye devam ettiler. Yirmilerdeki Paris yaşayan, nefes alan, sanatçılar, yazarlar ve aşıklarla dolup taşan bir şeydi. Sen ve Alexi her akşam Seine Nehri boyunca yürüyüş yapmak ve sigara içmek için dışarı çıkar ve Magdalena ile bana dinlenmek, dedikodu yapmak veya yatağa hazırlanmak için iki saatlik mahremiyet bırakırdınız.

Yemeklerimizi her akşam birlikte yerdik, pazar ayininden sonra asi çocuklarını yönlendiren bir baba gibi bizi ava çıkarırdın. Sonra bizi kendi hâlimize bırakırdın. Sen ve Magdalena

spor olarak avlanmak için sık sık ortadan kaybolurdunuz ama Alexi ve ben cinayetlerimizin çoğunu yalnız işlemeyi tercih ediyorduk. Ben, avımı günahlarının en karanlık yuvalarına kadar takip etme eğilimindeydim, Alexi de avını önce yatak odasına çekme eğilimindeydi.

Onun yatak odasına davet edilmedim, en azından ilk başta. İlişkimizin doğası öyle değildi. Sana ve Magdalena'ya olan sevgimizden keyif alıyorduk ama bizim aramızdaki sevgi iki sevgilininkinden çok anne oğulunki gibiydi. Tutku, geçmeye cesaret edemediğim bir sınır çizgisiydi. Alexi neşeli ve zayıftı ama ben onu olduğu gibi istiyordum ve birkaç saatlik zevk için aramızdaki şefkati tehlikeye atmaktan korkuyordum.

Kavgalar başladığında belki de bu yüzden onu korumakta başarısız olmuştum.

Alexi, seni benim veya Magdalena'nın yapabileceğinden daha hızlı sinir etti ve balayından kısa bir süre sonra kavgalar başladı. Önce sesinde bir sinirle başladı, sonra en ufak bir anlaşmazlıkta ikiniz arasında tartışmalar patlak verdi. Alexi, senin heyheylerin üzerindeyken benim gibi kendini görünmez yapma ya da Magdalena'nın senin öfkeni yatıştırmak için yaptığı yaltaklanma yeteneklerine sahip değildi. Isırıldığı andan itibaren sana karşılık verip düpedüz meydan okuyordu. Demokratik bir zihniyete sahipti ve nereye taşındığımızdan, günlerimizi nasıl geçireceğimize kadar her şeyde söz sahibi olmak istiyordu. Bana, Magdalena'nın birlikte geçirdiğimiz ilk günlerde geziler planlama konusundaki keskin iştahını ya da gençken ve hâlâ hayatla dolup taşarken kollarımı yeni yerlere ve yeni insanlara açtığım zamanları hatırlatıyordu. Alexi ortaya çıkana ve onun tartışmacı ruhu beni korkutana kadar –daha çok onun adına korkuyordum– Magdalena ve benim sorumluluk sahibi eş rollerimize ne kadar boyun eğdiğimizi fark etmemiştim.

En sinirli olduğun anlarda onu evden çıkarmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ki bu uzaklaştırmalardan sen de memnundun. Alexi'nin enerjisi ve iştahı tükenmezdi, gençli-

ğin coşkusu sonsuza dek ölümsüz bir bedende hapsolmuştu ve senden, senin vermeye istekli olduğundan daha fazla ilgi istiyordu.

Paris'in kalabalık sokaklarından birinde kol kola yürürken, "Acayip hödük olabiliyor," dedi Alexi. Şehir geceleri bile capcanlıydı. Kafeler sokağa ışık ve gülen müşteriler saçıyordu ve hava kahve, tereyağlı hamur işleri ve kızarmış sebzeler kokuyordu. "Ona nasıl yüzlerce yıl katlanabildiğini aklım almıyor."

Alexi'nin beni sokağın ortasındaki büyük bir su birikintisinin etrafından geçirmesine izin verirken, "Onun kötü yanından uzak durmaya çalışarak herhalde," dedim. Garip bir çift gibi görünüyor olmalıydık: Alexi gösterişli ipek yeleği ve havalı bir açıyla eğdiği şapkasıyla genç ve yakışıklı görünüyordu, bense yüksek yakalı ve bahsetmeye değer hiçbir süsü olmayan siyah bir elbise giymiştim. Senin zenginliğin bana her ne kadar güzel kumaşlar ve usta terzilik dünyaları açmış olsa da ben her zaman sade kıyafetleri tercih etmişimdir. Bana bir kız çocuğuyken giydiğim basit elbiseleri hatırlatırlar ve bakışların üzerimde uzun süre kalmasını engellerlerdi. İlgi odağıyken serpilen Magdalena'nın aksine ben, sadeliğin bana sağladığı görünmezliği seviyordum.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu Alexi, kahkahası bir trompet kadar parlaktı. Sıkışık bir kafenin önünde açık havada şarap ve sigara içen güzel bir çifte el salladı ve onlar da onu gelip yanlarına oturmaya ikna etmek için sokağın karşısından adını haykırdılar. Radikal arkadaşlarından biri daha, diye düşündüm. Nin, Miller ya da onların grubundan herhangi biri. Alexi'nin o kadar çok arkadaşı vardı ki bizi tanıştırdığı anda isimleri aklımdan uçup gidiyordu. Bense Alexi'nin gürültülü yuvarlak masa tartışmaları için değil, tek bir sohbet partneriyle uzun yürüyüşler için yaratılmıştım. Umarım beni onlarla tanıştırmazdı.

Alexi yürümeye devam etti ve beni caddede onu büyüleyen tuhaf bir antika dükkânına götürdü. Alexi seni biraz da geç-

mişle bağın yüzünden seviyordu. Her zaman eski savaş hikayelerini ya da senin düşeslerin ve kralların saraylarında görev yaptığın dönemle ilgili hikayelerini duymak isterdi. Her ne kadar modern dünyanın sunduğu her türlü tatlılığı doyumsuz bir şekilde tüketse de geçmişin şimdiki zamandan çok daha romantik olduğu görüşündeydi. Belki de modernliğin zalimliklerini tattığı ve bu kadar çok ani değişim yaşadığı içindi.

Antika dükkânı tozlu ve loştu ama Alexi'nin yüzü sanki Camelot'a giden bir kapı bulmuş gibi içeri adımımızı atar atmaz aydınlandı. Parmaklarını süslerin ve güneş şemsiyelerinin, puro ve şapka kutularının üzerinde gezdirerek geçmiş günlerin hülyasına kapıldı. Kısa süre sonra, sabahki tartışmanız tamamen unutulmuştu ve o, yaşayıp görmeyi dilediği tüm tarihi olaylar hakkında gevezelik etmeye başlamıştı.

Ona pek çok tarihi yaşayacağının kesin olduğunu söyleyecek cesaretim yoktu. Bunu, hayal gücünün umduğu kadar güzide bir deneyim olarak bulacağından şüpheliydim.

Dükkân sahibi arkada belirdi, şahin gibi burnu olan zayıf bir adamdı.

"Aradığın şeyi bulmana yardım edeyim mi genç adam?"

Alexi hoş bir şekilde, "Sadece bakıyoruz," dedi.

"Güzel. Senin ya da annenin yardıma ihtiyacı olursa, zili çalmanız yeterli, hemen yanınızda olurum."

Adam arka odaya girip gözden kayboldu ve Alexi'yi kıkırdar hâlde bıraktı. Kaşlarımı çatıp kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturdum.

Alexi ile dışarı çıkmak birdenbire aptalca göründü. Bize bakan herkesin gördüğü tek şey bir anne ve oğul ya da bir mürebbiye ve aşırı büyümüş vesayeti oluyordu. Güzel, genç erkekleri bana âşık edecek bir yüzüm yoktu, bir refakatçiye benzeyen bir yüzüm vardı.

Alexi yanıma yaklaşırken, "Hadi ama Constance," diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle. Bu onun benim için bulduğu özel takma addı ve bunu söylediğini duymak her zaman kalbimi

ısıtırdı. "Kızma. Herkesin yapabileceği bir hataydı.

"Herkes mi evde kalmış biri gibi göründüğümü düşünür?" diye mırıldandım.

Alexi yakındaki bir ipek eşarbı kaptı ve omuzlarıma dolamadan önce havada salladı. Dokunuşu tenimde ağır ve sıcaktı ve midemde arzu birikti. Paris ve düzenli beslenme, yüz hatlarından sıska ifadeyi kaldırmıştı ve o ana kadar onun ne kadar sağlıklı ve yakışıklı olduğunu fark etmemiştim.

"Herkes anaç olduğunu düşünür," diye itiraf etti. "Baksana, biz kayıp çocuklar için tam bir Wendy Darling'sin*."

Karşılaştırma karşısında gülümsemeden edemedim. Alexi beni oyunu izlemeye götürmüştü ve uzun süredir çocuk olmamama rağmen, sonsuz çocukluğun büyüleyici hikâyesine bir düşkünlüğüm vardı. Bazen, geceyi bir aile olarak karşılayabilmemiz için Magdalena ve Alexi'yi yataktan uyandırmak, çocuklarla uğraşmak gibi geliyordu.

"Bu da onu Peter mı yapıyor?" diye sordum.

"Role uyacak kadar huysuz olduğu kesin."

"Sen daha hiçbir şey görmedin. Harkerlarla olan tüm o fiyaskodan sonra aylarca somurtkandı."

"Harkerler kim?"

"Senin vaktinden önceydi canım; sadece bazı korkunç Viktoryalılar."

Alexi teatral bir gösterişle atkıyı omuzlarımdan kaydırdı.

"Hadi. Sana bunu alıyorum ve sonra kahve içmeye gidiyoruz. Hâlâ kahve içebiliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. Alexi için birkaç yudum alabilirim.

"Güzel," dedi. "Seni tanıştırmam gereken insanlar var."

---

* Peter Pan'ın Neverland'e götürdüğü ilk kızdır. Kayıp çocukların annesi olması için götürmüştür. (ç.n.)

Alexi tehlikeye açtı. Silah taşımayı, geceleri Seine nehrinin ince kıyısı boyunca yürümeyi ve Magdalena ile beni çılgın bir yatak odası oyununa çekmek için kendine derin olmayan kesikler atmayı severdi. Bir keresinde üçümüzü bir arada bulmuştun: biz kızlar Alexi'nin köprücükkemiklerinde biriken kanı kedi yavruları gibi yalarken Alexi yumuşak, zevk dolu sesler çıkarıyordu, kanlı çakı hâlâ elindeydi.

Küçük parmağını onun göğsündeki kanda gezdirip isminin ilk harfini çizdin ve sonra parmağını ağzına götürdün. Bu güne kadar senin kendini dizginlemenin derinliğini ölçememiştim. En ufak bir kan damlası bile beni av durumuna sokmuştu ve Alexi'nin açtığı kesiği neredeyse acı verici bir arzuyla emmiştim. Onu sıkıştırıp boğazını yırtmamak için sahip olduğum öz kontrolün her zerresini harcamam gerekmişti ve eminim Magdalena da aşağı yukarı aynı şeyi hissetmişti. Ama elbette oyunun tatlılığı buradan geliyordu.

Ruhsuz bir şekilde, "Heyecan arayışınız sizi öldürecek," dedin. "Birbirinizden içmemelisiniz."

Magdalena, "Neden?" adiye sızlandı, ağzına kardeşinin kanını bulaşmıştı. Sorgulamasını bitiremedi çünkü ısrarcı bir şekilde onu öpmeye başlamıştım.

"Çünkü etkilerinin ne olduğunu bilmiyorum. Yeterince araştırma yapmadım."

Alexi, "Pekâlâ, o zaman buraya gel ve biraz araştır," dedi ve seni yatağa çekti.

Senin ve Paris şehrinin yarısının da çok iyi bildiği gibi, onun cazibesine karşı koymak zordu. Alexi'nin şehrin dört bir yanından yüzlerce arkadaşı olmalıydı ve hepsine zaman ayırmak için elinden geleni yapıyordu. Sen bu bağlantıları onaylamazdın ve onu evde, elinin altında tutmak için elinden geleni yaptın. İnsanlarla ilişkilerin baştan itibaren ölüme mahkûm olduğu konusunda ısrar ettin. Ya beklenmedik bir şekilde ölerek kalbimizi kırarlardı ya da sonunda gerçek doğamızı keşfeder-

ler ve susturulmaları gerekirdi. Ancak Alexi laftan anlamadı. Aktörler, şairler ve caz müzisyenleriyle arkadaş olmaya ve evin dışında özgürce dolaşmasına izin vermen için seni zorlamaya devam etti.

Alexi bir gece, "Sahneye çıkmayalı uzun zaman oldu," diye yalvardı. Hepimiz tiyatroda geçirdiğimiz bir geceden dönüyor, sıcak yaz havasında eve yürüyerek vakit geçiriyorduk. "Neden seçmelere katılmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü tehlikeli," dedin derin bir iç çekişle. Bu, sen ve Alexi'nin bu konuşmayı ilk yapışınız değildi. "Sonunda insanlar soru sormaya başlar. Yaşlanmadığını fark ederler. Aklını kullan, Alexi."

"O zaman farklı gruplarla seyahat ederek gösteriye çıkarım! Beni hiç rol yaparken görmedin bile; bunda çok iyiydim! Sorumlu davranacağım, söz veriyorum."

Ona hoşgörülü bir şekilde gülümsedin.

"O zaman neden evde bizim için bir monolog* yapmıyorsun? Kendi özel performansımız olabilir; diğer tüm insanlara ihtiyacımız yok. Ayrıca seni onlarla paylaşmak istemiyorum."

Kısık, kandırıcı bir sesle konuşuyordun, onu yatağına çekmeye çalışırken yaptığın gibi. Alexi ikna olmuş görünmüyordu ama yine de başıyla onayladı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ben çarşaflardan bir fon oluştururken, Magdalena makyajıyla yüzünü belirginleştirdi. Alexi ezberinden sahne üzerine sahne canlandırdı; cesur bir aşk ilanı yaptı, ardından bir zorbanın tiradına geçti ve sonra Romeo olarak yerde güzelce öldü. Sen ona tezahüratlar yapıp yakasına güller sıkıştırdın, onun yüzyılda bir görülen yeteneği hakkında şiirsel sözler ettin. Her zaman ilgi odağı olmayı seven Alexi o kadar genişçe sırıttı ki yüzünün bu şekilde kalacağını sandım.

"Gördün mü?" dedin. "Paris'in ayaktakımıyla sahnede ko-

* Tek kişilik oyun. (ç.n.)

şuşturmana gerek yok. Evimiz senin tiyatron olacak ve biz de sadık seyircilerin olacağız."

Alexi'nin gülümsemesi biraz soldu ama yine de onu öpmene izin verdi.

Alexi, senden büsbütün etkilenmişti, efendisinin peşinden koşan bir köpek gibi seni takip ediyordu. Tatlı dilli aşk beyanlarından öfke nöbetlerine kadar seninle ilgili iyi ve kötü her şeye hayrandı. Sana olan sevgisi, bir haritacının denize olan sevgisi gibiydi; tir tir titreten, her şeyi tüketen ve doğrunun ya da yanlışın ulaşamayacağı kadar. Kötü ruh hâllerinden uzaklaşmak şöyle dursun, onları memnuniyetle karşılıyordu.

Alexi her fırsatta seni kışkırtıp kızdırırdı; zıtlaşmaktan zevk alıyor gibiydi ve senin sürekli hatırlattığın kurallarına rağmen canının istediğini yapıyordu. Alexi için hiçbir şey kutsal değildi ve canı ne zaman isterse en tuhaf ve korkunç hareketlerde bulunmaktan mutluydu. Onun maskaralıklarını, yaramaz bir çocukmuş gibi ve muhtemelen zamanla yeni hayatına alışacağını umarak çoğunlukla görmezden geldin. Lâkin tam tersi oldu. Alexi bizimle ne kadar uzun yaşarsa o kadar yerinde duramaz oldu. Sonuç olarak senin en tatlı sözlerin ve en lüks hediyelerin bile onu yatıştıramadı.

Bir gece sen ve ben avdan döndüğümüzde evdeki tüm lambaların yandığını gördük. Kapıda şampanya bardaklarının sesi ve gürültülü kahkahalarla karşılandık, bu sesler o eve çok yabancıydı. Sen girişte donup kaldın, elin hâlâ kapı tokmağındaydı ve bir an için şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde dinledin.

"Alexi," diye hırladın.

Koridorda oturma odasına doğru uzun adımlarla ilerlerken seni hızlı bir şekilde takip ettim. Alexi, elinde bir kadeh şarapla kanepede uzanmış, yedi ya da sekiz oyuncudan oluşan bir ayaktakımının ilgi odağıydı. Gösterişli ama yıpranmış kıyafetlerinden ve hâlâ saç çizgilerinde ve gömlek manşetlerinde bulunan yağlı boya lekelerinden oyuncu olduklarını tahmin etmiştim.

Pişman görünmek şöyle dursun, Alexi seni görünce gülümsedi.

"Hayatım!" diye bağırarak seni çağırdı. "Gel bizimle bir içki iç."

Kendi salonunda, canlı bir partiyi bozmaya gelen Kızıl Ölüm gibi öfkeli bir şekilde dikiliyordun. Alexi'ye insanları eve getirmesi konusunda onay vermiş olmanın imkânı yoktu. Burası bizim sığınağımızdı; hizmetçiler ve yemekler dışında kimse içeri adım atmazdı.

Eldivenlerini, her seferinde bir parmağını yavaşça çekerek çıkardın.

"Alexi," diye tekrarladın ağır ve alçak sesle. İstediğin zaman herhangi bir ismi uyarıya çevirme gibi esrarengiz bir yeteneğin vardı.

Alexi tehdidi görmezden gelerek kolunu kanepede yanında oturan genç bir adamın omuzlarına attı. Oğlan sıskaydı ve henüz uzuvları tam olarak gelişmemişti, Alexi'nin dönüştüğü yaşlardaydı. Magdalena onun diğer tarafında oturuyordu ve oturma odasındaki gürültüden tamamen büyülenmiş görünüyordu. Alexi oyuncuları eve getirdiğinde muhtemelen şaşırmıştı ama bu olaya zerre kızgın görünmüyordu.

Alexi, "Bu iyi oyuncular az önce harika bir şovu yaptılar," diye gevezelik etti. "Dedikleri gibi tamamen modern, avangarttı. İlham vericiydi. Gel, bizimle otur! Constance, sen de canım."

İpucu için sana baktım ama sen dosdoğru Alexi'ye bakıyor, gözlerinle onun üzerinde delikler açıyordun. Sonunda elini sallayarak oturmamı işaret ettin. Sen de boş bir koltuğa doğru yürüdün ve kenarına tünedin, yüzün tehlikeli derecede sakindi. Yüz hatlarını böyleyken, yüzeyin altında neler olup bittiğini asla bilemezdim. Bu beni korkuttu.

"Magdalena, neler oluyor?" diye yandan yandan fısıldadım ona.

Biraz kızardı.

"Onları geri çevirmem gerektiğini biliyorum ama bunca zamandan sonra bir misafirin olması çok güzeldi... Alexi izni olduğunu söyledi."

Bakışlarımı altın prensimizin gülümseyen yüzü ile senin buz gibi yüzü arasında gezdirirken, "Alexi bir yalancı," diye mırıldandım. Bu sefer boyundan büyük bir işe kalkışmıştı, bundan emindim. İkiniz baş başa kaldığınız anda kıyamet kopacaktı.

Fakat ben, eve keyifli bir grubu getirdiği için Alexi'yi ya da onları içeri aldığı için Magdalena'yı suçlayamıyordum. Oturma odasını ışık ve sesle doldurmuşlar, soğuk ve eski evi rahat ve yaşam dolu göstermişlerdi. Bu güzel eski odaların ihtiyacı olan şeyin bir parti olduğuna karar verdim. Bu şekilde takdir edilmeleri gerekiyordu.

Kolsuz bir elbisesi ve kuş tüyü küpeleri olan genç ve güzel bir kadın odanın etrafında dönerek bir şarap şişesinin kalıntılarını uyumsuz bardaklara boşalttı. Görünüşe göre el değmemiş mutfağımızı basmışlar ve orada bulduklarını keyiflerince kullanmışlardı. Elime bir bardak sıkıştırdığında ona zayıfça gülümsedim. Sonra sana doğru ilerledi, bakışlarının ağırlığı altında aniden biraz gerginleşmiş gibi görünüyordu.

Tereddütle, "Şarap içer misin?" diye sordu. "Absentimiz* de var."

Ona iğrenç ve karşı konulamaz bir şekilde gülümsedin. Kadın hafifçe ürperdi ve bir kahkaha attı. Hemen ardından onu elinden kibarca tutup kucağına çektin.

Sıcak kahkahalar odada dalgalandı ve Alexi onaylarcasına ellerini çırptı. Güzel arkadaşı kızardı ve eliyle ağzını kapattı ama gözleri zevkle parlıyordu. Sonuçta yüzündeki o şımarık sırıtışla seni kim reddedebilirdi ki?

Ani neşene hayret ederek şarabımı temkinli bir şekilde kavradım. Ruh hâlinin bir anda değişmesi duyulmamış bir şey değildi. Ancak genelde memnuniyetten hor görmeye doğru giderdi, tersi şekilde değil.

* Çeşitli bitkilerin damıtılarak fermante edilmesiyle elde edilen, alkol oranı yüksek bir içkidir. (ç.n.)

Magdalena bana gülümseyerek, "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Kızın bileğini öptün ve ona bir şeyler mırıldandın. Partinin neşeli gevezeliği arasında seni duymak için daha da yaklaştı, kestane rengi bukleleri yana düşerek güzel kahverengi boğazını ortaya çıkardı. Boynunun ve omzunun birleştiği yeri hafifçe öptüğünde bu, koyu renk kirpiklerinin titreşmesine sebep oldun.

Ardından dudaklarını nazikçe onun tenine bastırdın. Ta ki odanın karşısından bile parlak dişlerini görene dek.

"Yapma..." diye başlayarak ayağa fırladım.

Kızın elini sıktın ve dişlerini boynuna geçirdin. Kız çığlık atıp kaçmaya çalıştığında onu sımsıkı tuttun.

Odada kaos çıktı. Alexi'nin arkadaşları çığlık atarak bardaklarını halının üzerine düşürdü; ayağa fırladılar ve dehşet içinde birbirlerine sarıldılar. Her şey o kadar hızlı oldu ki hiçbirimizin bir cümle kuracak vakti olmadı.

Kızın cesedini kabaca yere attın. Bedeni ahşabın üzerine yığıldı, gözleri cam gibi ve solgundu.

Alexi adını haykırdı. Odadan kaçan vücutların gürültüsü ve koşuşturması yüzünden onu zar zor duyuyordum. Birkaç dakika içinde tüm arkadaşları gitmişti.

Magdalena öfkeyle feryat etti. Ayağa kalkmıştı, yumruk yaptığı elleri iki yanında titriyordu. Ben o zavallı kızın gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlerken donakalmıştım, şarap kadehim ayağımın dibinde paramparça olmuştu.

Magdalena ağlayarak, "Sen ne yaptın!" diye bağırdı.

Gömleğinin manşetiyle ağzındaki kanı silerken, "Odana git, Magdalena," diye çıkıştın. "Sana bakmak istemiyorum. Buna sen neden oldun, sen ve Alexi."

"Nasıl böyle bir şey söyle..."

"Bizi yalnız bırakın," diye tısladın.

Magdalena seninle tartışmak için ağzını açtı ama vahşi bakışın onu susturdu. Odadan çıkıp kapıyı arkasından o kadar

sert çarptı ki yerimden sıçradım. Hâlâ şoktan taş kesilmiş bir şekilde kanepeye çakılıydım.

Alexi kriz geçiriyordu. O kızı ısırdığından beri sana bağırmayı kesmemişti ve şimdi neredeyse boş olan oturma odasının sessizliğinde nihayet ne dediğini anlayabiliyordum.

"Seni piç kurusu! Seni canavar!"

"Hepimiz canavarız, Alexi," diye karşılık verdin ve elini cesede doğru uzattın. "Bunu unutursan böyle olur. Nasıl insanları bu eve getirecek kadar dikkatsiz ve aptal olabildin? Başlarına gelen bu, bunu biliyorsun."

Alexi yüzü kıpkırmızı kesilerek, "Onlar benim arkadaşlarım!" diye bağırdı. Bol beyaz gömleğinin içinde huysuz bir prens gibi görünüyordu ama öfkesi yetişkin bir adamın öfkesiydi. "Neden hiçbirimizin arkadaşı olmasına izin vermiyorsun?"

Başka herhangi bir senaryoda Alexi'yi fırtınalı duygularıyla bırakıp çekip giderdin ama o, kapıya giden yolunda duruyordu. Tecrübelerime dayanarak biliyordum ki Alexi seni zorlamaya devam ederse patlardın. İstemsizce gerildim.

"Onlar arkadaş değiller. Onlar insan. Av hayvanları, geçmiş bir yaşamın hayaletleri. Kendini unutuyorsun, Alexi."

"Hiçbir şeyi unutmuyorum! Hatta bazen burada bir şey hatırlayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Yemeğin tadını, sıcak tenin hissini, kahkaha sesini..."

Kollarımı ona uzatarak, "Alexi," dedim sessizce.

"Onu savunma!" diye bağırdı Alexi. "Tek yaptığın onu savunmak."

Sözleri kalbime eşekarısı iğnesi gibi saplandı ama haklı olduğunu biliyordum. Onca yıl senin kontrolün altında yaşamıştım ve hâlâ bu çılgınlığa bir anlam vermeyi umarak diğerlerine davranışlarını haklı çıkarmaya çalışıyordum.

"Alexi," diye tısladın.

Alexi gazabının tüm gücünü sana yöneltti. "Dünya dışarıda dönmeye devam ederken bir kule odasında harcanıp gitmeyi

kabul etmedim. Bana yaşayacağımı söyledin. Ben *yaşamak* istiyorum."

"Dünyada bize yer yok," diye çıkıştın, gözlerinde karanlık bir ateş yanıyordu. "Bizler doğamız gereği göçebeyiz, kuzuların arasındaki aslanlarız. Yemeklerimizden medet ummayız."

"Kapa çeneni ve beni dinle," diye bağırdı Alexi, gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Birlikte geçirdiğimiz yıllar içinde Alexi'yi sadece birkaç kez ağlarken görmüştüm ve bu görüntü beni korkutmuştu. Onu kollarıma alıp senden saklamayı çok istiyordum ama bu onun savaşıydı. Aylardır bunun için can atıyordu ve ben onu bundan mahrum etmeyecektim. "Arkadaşlara ihtiyacım var. Anlamıyor musun? Tıpkı kana ya da dinlenmeye ihtiyacım olduğu gibi. Onlarsız aklımı kaçırırım."

"Kız kardeşlerin var."

Alexi yüzünüze doğru, "Sadece birbirimiz için var olamayız!" diye bağırdı.

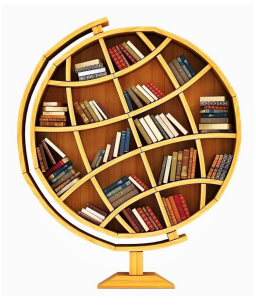
Ona tokat attın.

Sert, kasıtlı bir tokattı ve gücün Alexi'yi neredeyse yere düşürüyordu.

Otokat, beni yüzlerce yıldır içinde yaşadığım bir hülyadan kopardı. Sana atfedeceğim tüm lütufları, iyi niyetin ve kurtarıcı kalbinle ilgili kendime hâlâ söylediğim tüm yalanları yok etti.

Her tartışmamızdan sonra karanlık saatlerde, en azından hiçbirimizi incitmediğin düşüncesiyle kendimi hep teselli etmiştim. Bizi *asla* incitmezdin. Sadece bizim için en iyisini isterdin ve bizi sevdiğin için bize karşı sert davranırdın.

Ama şimdi, senin için özenle hazırlanmış tüm bahanelerim, absentin içine atılan şeker gibi eridi ve yüzyıllar boyunca kaçındığım bir gerçeği ortaya çıkardı.

"Ona vurdun," dedim düşünmeden. Aklımda çığlık atan tek düşünce buydu. "Aman Tanrım! Ona vurdun."

"Gidiyoruz," dedin, sanki gösterdiğin şiddete kendin de şaşırmışsın gibi biraz kararsız görünüyordun. Ne de olsa her zaman kendine hâkim olmanla gurur duyardın. "Eşyalarınızı toplayın. İkiniz de."

Alexi'nin yanına koştum ve onu kollarıma alarak yüzünü göğsüme gömmesine izin verdim.

Alexi yaralı yanağını eliyle tutarak, "Bize öylece gidiyoruz diyemezsin," diye çıkıştı. Savaşma isteği tamamen kaybolmamıştı ama öfkesinin ateşi sönmüştü. "Burada bir hayatımız var."

"Burada yaşadığın hayat onunla birlikte öldü," dedin çenenle halının üzerinde hızla soğuyan cesedi göstererek. "Tanıklar vardı, Alexi. Yarım düzine kadar. Artık ne olduğunu biliyorlar ve tekrar karşına çıktıklarında seni kızgın demirle deşer ya da sana gümüş mermiler yedirirler. Polis yakında gelecek, cesedi ve suçlayacak birini arayacak. Geldiklerinde gerçekten burada olmak istiyor musun?"

"Bunu yapma," dediğimi duydum. Kendimi çok küçük, çok acınası ve işe yaramaz hissettim. Anlamsız bir şiddet eylemiyle bizi dünyaya teşhir etmiştin. Daha da kötüsü, gözümün önünde biricik Alexi'me el kaldırmıştın. Bense burada bir kız çocuğu gibi yalvarıyordum. Tam o anda gırtlağını parçalamalıydım. Bunu deneyemeyecek kadar korktuğum için her gün pişmanlık duyuyorum. "Bizi bir daha yola sürükleme."

Bana neredeyse acıyan bir bakış attın. Bu, midemi bulandırdı.

"Hiçbiriniz bana başka seçenek bırakmadınız," dedin.

Bizim için bulduğun şato en yakın şehirden kilometrelerce uzakta, daha iyi günler görmüş yıkık dökük bir kır eviydi. Sanırım o zamana kadar paramız tükenmeye başlamıştı. Nesilden nesile aktarılan hiçbir sağlam yatırım ve mücevher, zamanın yavaş akışına dayanamazdı. Bu nedenle son yıllarda yaşam tarzlarımız giderek daha az savurgan hâle geldi. Mali durumumuz o ev kadar çürümüş durumdaydı, inatçı bir yavaşlıkla harcanıyordu.

Yuvada yaramazlık yapan çocuklarmışız gibi bizi o büyük eve kapattın. Her kapı kilitliydi, her kepenk kapalıydı, bizi sonsuz bir gecenin yaşandığı bir dünyaya hapsettin. Batıl inançlı köylüleri dışarıda tutmak için olduğunu iddia ederek tüm pencere ve kapılara kilitler koydun ama hepsi dışarıdan kilitleniyor ve anahtarları her zaman yanında taşıyordun.

Magdalena bunalıma girdi ve uzun süreler boyunca odasından çıkmaz oldu, ipek çarşafların altında ruhsuzca yattı ve günlerce beslenmeyi reddetti. Bense gotik bir romandan fırlamış deli bir kadın gibi uykusuz bir şekilde günlerce koridorlarda dolaştım. Alexi kendince sövüp sayıyordu. Bana çok fazla seni anımsatan öfke krizlerine eğilimli hâle gelmişti ki bu, yüreğimi parçalıyordu. En ufak kışkırtmada bağırıyor ya da kilitli kapıya vuruyordu. Öfkesi asla biz kızlara yönelik değildi, her zaman sana ve bulunduğu duruma yönelikti ama yine de onun için üzülüyordum. Onu senin yıpratıcı etkinden uzaklaştırmak, kapıların her zaman açık olduğu ve kimsenin neşe dışında hiçbir şey için sesini yükseltmediği bir yerde kalbini sağlığına kavuşturmak istiyordum. Günler geçtikçe umutlarım daha çok hayal ürünü gibi görünüyordu. Şehrin dışında tamamen yalnızdık, acımasız gözetimine hiç ara vermiyordun ve etrafımızdaki köylüler de güvenilmez dedikoducuydu. Hiçbirinin bize yardım etmeyeceğinden emindim. Bizi şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı olan iblisler olarak görüp, ellerimizi ve ayaklarımızı bağlayarak bölge rahibine sunmayı tercih ederlerdi. Söylentiler küçük köylerde hızla yayılmıştı ve yalnız bakirelerin garip bir şekilde

ortadan kaybolmalarının biz taşındıktan sonra gerçekleştiği yaygın bir bilgiydi.

Köy yemeklerinden rahatsız oluyordum, masumlardan beslenmektense daha fazla. Tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi, açık yürekli ve inançlı köylü kızlarıydılar. Bana intikam almayı kesinlikle yasakladın ve bizi evde uzun süre yalnız bırakarak tüm avlanma işini bizim yerimize sen yaptın. O saatler boyunca kendini uzaklaştırmanın başka bir tür ceza olup olmadığını merak ederdim. Senden kurtulduğumuza sevineceğimizi düşünebilirdin ama biz senin için anne sütünü bırakamayan bebekler gibiydik ve eve gelmeni görmek bizi her zaman ata binip gitmeni görmek kadar rahatlatırdı. Damlayan suyun taşta bir delik açması kadar yavaş bir şekilde bizim ayarlarımızı bozdun. Sana tahammül edemiyorduk ama sensiz de yaşayamıyorduk.

"O bir hastalık gibi," dedi Alexi, Magdalena'nın dantelli yatağında yanımda uzanıyordu. Magdalena iyi günlerinden birindeydi, gecenin çoğunda uyanıktı ve gözleri parlaktı.

"Nasıl yani?" diye sordum, parmaklarım karnımın üzerinde kenetlenmişti.

"Onun yanında olmak, ateşte yanmaya benziyor. İyi olmadığımı biliyorum ama hiçbir şey yapamayacak kadar çılgına dönmüş durumdayım. Bu tür şeylerin ilacı ne?

"Soğukta canlandırıcı bir yürüyüş," diye mırıldandı Magdalena. "Ve sabır. Ateşler yanar ve söner."

"Ama o sönmüyor," dedi Alexi, sesi boğuk bir fısıltıydı. Öfkeli miydi yoksa ağlamak üzere miydi anlayamadım. Her ikisiydi muhtemelen. "Yanmaya devam ediyor. Ve ben başka yöne bakamıyorum."

Hiçbirimizin o kadar cesur olmadığını bilmeme rağmen, "Ona kendin söyle," demeye cüret ettim. "Belki bunu normal karşılar."

Alexi bana solduran bir bakış attı. "Önce sen, sevgili ablacı-

ğım. Geçen hafta ona ne demiştin? Despot mu? Eminim bunu duymak çok hoşuna gider."

Uzun bir süre sessizce yattım, bir planın hain başlangıçlarını kafamda evirip çevirdim. O zamanlar sadece bir şeyin sezgisiydi, puslu ve belirsizdi. Fakat uzun zamandır ilk kez, durumumuz hakkında yapılması gereken bir şey olduğunu düşünmüştüm. Seninle ilgili.

Bu fikri zihnimin karanlık bir köşesine sakladım ve mayalanmasına izin verdim.

Alexi eski alışkanlıklarına geri döndü ve çalmaya başladı. Küçük bibloları veya gümüş eşya parçalarını gizlice cebine alır, belirsiz bir gelecek için odasında saklardı. Tabii ben onu görmemiş gibi yapardım. Özellikle o günlerde sen onu bu kadar sıktığın için, gösterdiği basit isyan hareketi yüzünden ona leke sürmemem gerektiğini düşünüyordum. İki haftada bir ondan bizim için gösteri yapmasını isteyip, onu yeni monologlar ve sahneler öğrenmeye teşvik ettin. Onun aklını başka yöne çekmeyi ve ellerini meşgul etmeyi umduğundan şüpheleniyordum, ancak Alexi gerçek bir seyirci eksikliğine ve bir oyuncu grubunun yoldaşlığının kaybına içerliyordu.

Şikâyet ettiğinde onu öpücüklere veya şaraba boğardın ya da ona öyle gaddarca bağırırdın ki kirişler sallanırdı. Hatta o, biz kızlara sığındığında, kendini Magdelana'nın odasına kilitleyip ipek yastıklarında ağladığında ya da senin canavarca davranışlarını düzeltmem için benden bir şeyler yapmamı istediğinde kıskanıyor gibi görünürdün. Alexi sağlıklı bir şekilde esaretinde kaldığı sürece onu bizimle paylaşmaktan memnundun. Lâkin elinden uzaklaşmaya başladığında onu öyle bir sıktın ki nefes alamaz hâle geldi.

Bir keresinde odanın aralıklı kapısının yanından geçerken hoşnutsuzlukla keskinleşmiş sesine kulak misafiri oldum.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordun. "Alexi, seninle konuşurken yüzüme bak."

Merakıma yenik düşerek ve Alexi için biraz endişelenerek kapıya doğru kaydım ve dikkatle aralıktan baktım. Tanrı korusun eğer ikiniz arasında işler çok kızışırsa, Alexi'yi uzaklaştırmak için bir bahane uydurabilirdim.

Alexi, bir okul çocuğu gibi başını eğmiş, halının üzerindeki püsküllleri tekmeleyerek karşında duruyordu. Sen ona doğru eğilmiştin, gümüş cep saatin elinde sallanıyordu.

"Bunu yastığının altında buldum," diye devam ettin. "Gerçekten mi? Hırsızlık mı yapıyorsun? Senin için yaptığım, sana verdiğim onca şeyden sonra. Neden?"

Alexi anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve sen de huzursuz bir aygır gibi başını salladın.

"Bilmiyor musun? Gerçekten, bilmiyor musun? Bir daha düşün, Alexi."

Sesinde bir tehdit vardı, çünkü Alexi başını kaldırıp konuştu.

"Para karşılığı rehin verecek bir şeyim olsun istedim. Her ihtimale karşı. Son zamanlarda benden çok sıkıldın, bunu anlayabiliyorum. Seni kızdırıyorum ve sen beni çocuksu buluyor, sadece kızlarla birlikte olmayı istiyorsun. Yakında beni kapı dışarı edeceksin, bunu biliyorum."

Bir an ağzın açık bir şekilde ona bakakaldın. Sonra cep saatini masaya koydun ve bıkkın bir şekilde elinle alnına masaj yaptın.

"Alexi, Alexi," dedin, sesin çok yaşlı birininki gibi çıktı. Alexi'nin yüzünü ellerinin arasına alıp bir hayalet gibi uzun ve korkutucu başparmaklarını onun dolgun yanaklarında gezdirdin. "Seni asla başımdan savmayacağım, anladın mı? Seni ben dönüştürdüm ve sen benimsin. Ne cehennem ne açık denizler ne insanların entrikaları ne de canavarlar bunu değiştiremez."

Alexi somurttu ama gözleri biraz yumuşamıştı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve eğer bir gün ayrılırsak, prensim, senin izini benim küçük tavşanımmışsın gibi kıtalar boyunca sürerim, anladın mı?"

"Evet," dedi Alexi sessizce.

"Güzel," diye yanıtladın ve onu tatlı bir şekilde öpüp yatağına doğru çektin. "Artık hırsızlık yok, anlaşıldı mı? Bir şey istiyorsan, sadece iste. Şimdi gel buraya."

"Ama Maggie ve ben iskambil oynayacaktık, ben..."

"Şşş," diye direttin ve onu pahalı kumaşın üzerine ittin. "Çok fazla konuşuyorsun."

Onun bacaklarının arasına diz çökerken becerikli parmakların pantolonunun bağcıklarını buldu. Alexi kaşlarını çattı ve söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açtı ama sonra,

belki de sözlerini dikkate alarak, parmaklarını koyu renk saçlarının arasından geçirdi.

Onu ustaca ağzına aldığında Alexi'nin nefesi kesildi ve gözlerini odanın içinde gezdirdi. Gözleri sersemletici bir anda, müdahale etmem gerekebilir diye hâlâ kapının açık şeridinde bekleyen benim üzerimde durdu.

Ölümsüz hâlimin izin verdiği kadar kızardım, sonra eteklerimi ellerimin arasına aldım ve koridordan aşağıya koştum.

Bir keresinde Alexi'yi duvar kâğıdıyla kaplı koridorun karanlık bir oyuğunda ağlarken buldum. Avucunun içiyle kızarmış gözlerini ovuşturuyordu, sarı bukleleri sanki parmaklarını aralarından geçirmiş gibi darmadağınıktı.

Elimdeki mumun alevini yüzüne yaklaştırarak, "Alexi?" diye fısıldadım.

İrkilip güneş ışığıymış gibi yüzünü alevden uzaklaştırdı ve kendini karanlık köşeye gömdü. Elimi uzatıp omzuna dokundum, gömleğinin altındaki sert kası hissettim.

"Ne oldu Alexi? Bana karşı dürüst olabilirsin. Olabileceğini biliyorsun."

Bana o kadar sefil, o kadar acı bir ifadeyle baktı ki neredeyse onu tanıyamıyordum. Sonra kollarını kavuşturdu ve bir of çekti, her santimi huysuz bir çocuğu andırıyordu.

"Sence ne olmuş olabilir?"

Kederli bir nefes verdim. Elbette. Bu evde başka kim birini böyle ağlatabilirdi ki?

Mumu sehpanın üzerine koydum ve kollarımı boynuna dolayıp onu sımsıkı kucakladım. Alnına düşen saçları geriye doğru düzelttim. Bana ölüm kadar sıkı bir şekilde sarıldı, son hıçkırıkları vücudunu harap ederken omuzları titriyordu.

"Sence biliyor mudur?" diye fısıldadı, yüzü saçlarıma gömüldü. Boynuma değen nefesi sıcaktı. "Ne kadar acımasız olabildiğini, insanların yüreğini parçaladığını bilmiyor olmalı, bilseydi böyle... Bunu bilen hiç kimse tekrar tekrar böyle davranmaya devam etmez, değil mi?"

"Ah, Alexi," diye soludum. Ondan birkaç santim uzaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Başparmağımla kaşlarının arasındaki çizgiyi nazikçe ovuşturdum, sonra yanaklarından akan yaşları öpmeye başladım.

"Alexi, Alexi," diye tekrarladım bir mantra gibi. Kollarımı kavrayıp beni kendine çekti ve yüzünü öpücüklerime çevirdi. Bir an elmacıkkemiğini, onun birkaç santim altındaki gamzesini öpüyordum ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde

bitiverdi. Sıcak, ısrarcı ve gerçekti. Öpücüğüne karşılık verdiğimde göğsüme bir sıcaklık hücum etti. Yüz yıldır hiç bu kadar canlı hissetmediğimi fark ettim. Gerçi son zamanlarda kendimi hiç canlı hissetmiyordum.

Alexi'nin beni girintiye yaslamasına izin verdim ve tatlı, bağışlayıcı karanlığın içinde kaybolduk. Elleri belimde ve elbisemin altında gezinerek eteğimi yukarı kaldırdı. Onu öpücüklere boğdum, uzaklaştığı her an ağzını takip ettim. Kendime asla bunu isteme izni vermemiştim çünkü bunun bir olasılık olmadığını varsaymıştım. Senin karizmandan ve Magdalena'nın neşeli gülümsemesinden beni bu şekilde fark edemeyecek kadar büyülenmiş olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi, Alexi'nin eli popomu kavrarken ve kirli sakalı yanağımı sıyırırken, haince bir umudu ne kadar uzun süredir sakladığımı fark ettim.

Sevişmemiz aceleci ve amatörceydi ve bu yüzden çok daha tatlıydı. Ben parmaklarımı saçlarına dolayıp adını yumuşakça tekrar ederek onu tahrik ederken, Alexi kendini içime bastırıyordu. Nefes nefese kaldık ve girintide birbirimize sarıldık, sanki bunlar dünyadaki son öpücüklerimizmiş gibi birbirimizi öptük. Alexi bana elbisemin altından sahip olurken, hızla ve bir çığlıkla kalçalarımı duvara yaslayarak boşaldım.

Alexi de geldiğinde bana doğru eğildi, ensesindeki bukleler terden gerilmişti. Bu o kadar küçük, insani bir detaydı ki birdenbire ağlamak istedim. Gençti. Alexi, çok gençti. Onu bu hayata getirerek ona ne yapmıştık?

O, burnunu boğazıma sürterken, "Küçük Alexi," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum Constance."

Her nasılsa bu, kulağa bir özür gibi geldi ve gözyaşlarım beni akmakla tehdit etti.

"Biliyorum hayatım."

İkimiz de dağılmıştık ama kıyafetlerimizi düzeltmeyi ve birbirimizin saçlarını biraz düzene sokmayı başardık. Avucuna bir öpücük kondurdum ve koridorlarda dolaşan canavar onu

ensesinden yakalayıp yeniden tartışmaya sürüklemeden önce sığınacak bir yol bulması için dua ederek onu evin kalbine doğru gönderdim.

Dakikalar sonra canavarla koridorda kendim karşılaştım. Sen köşeyi döndüğünde neredeyse seninle çarpışacaktım.

"Alexi'yi gördün mü?" diye sordun, bana bakmıyordun bile. "Histerik davranıyor."

"Ah, ben... Yani, şöyle ki, ah..."

Terslemek için ağzını açtığında gözlerin bana takıldı ama yanaklarımdaki kızarıklık ve bozulmuş elbisemle kendimi ele vermiş olmalıydım. Ya da belki de son derece gelişmiş yırtıcı hislerin onun kokusunu üzerimden alabiliyordu.

"Ah," dedin, sesin küçümsemeyle doluydu. "Seninleydi."

"Lordum," diye başladım nefes nefese. "Niyetim..."

Yoluna devam ederken, bana son bir söz söyleyecek kadar zar zor duraksayarak yanımdan geçtin.

"Sadece bana kızdığı ve Magdalena üç gündür hasta olduğu için seni becerdi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet. Nefesim kesildi, sen koridorda gözden kaybolmuş olsan bile sözlerinin keskin mızrağıyla koşmaya karar verdim. *Ne kadar acımasız olabildiğini biliyor.*

Sana ihanet etme kararımı belirleyen büyük bir tartışma veya net bir zorbalık eylemi olmamıştı. Sadece binlerce gergin gecenin, binlerce düşüncesiz ve ruhumu soyan kelimenin ağırlığı altında zincirlerim kopuvermişti. O yerde aklımı kaybediyormuşum gibi hissetmiştim ve sonunda bu konuda bir şey, herhangi bir şey yapma arzum, sana duyduğum korkuya ağır basmıştı.

Harekete geçme cesaretini bulmadan önce aylarca, belki de yıllarca o evde yaşadık. Magdalena ve Alexi'yi de hemen işin içine soktum. Onları senden korumak için çok uğraşmıştım ama onların yardımı olmadan ilerlemek mümkün değildi.

"Aklını mı kaçırdın?" diye fısıldadı Magdalena. Sen etrafta olmamana rağmen sesini alçaltmıştı. Avlanmaya çıkmıştın. Sen geri dönene kadar kendimize ayıracak bir iki saatimiz vardı.

"En azından biraz merak etmiyor musun?" diye direttim. Üçümüz birçok oturma odasından birinde, ateşi titreyen bir şamdanın etrafına toplanmıştık. Evde elektrik yoktu, bu yüzden ateş ışığıyla yetiniyorduk. "Neler öğrenebileceğimizi?"

"Önerdiğin şey intihar," diye devam etti Magdalena. "Ya seni orada eşyalarını karıştırırken yakalarsa? Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum."

Alexi, "Yakalayamaz," diye araya girdi. "Köyün kilometrelerce ötesinde, hepimiz beslenebilelim diye bazı muhallebi çocuklarını ayartmaya çalışıyor. Biraz zamanımız var."

Magdalena, "Tam olarak ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu.

Dudaklarımı amansız bir çizgi hâline getirdim.

"Bizi buradan çıkaracak herhangi bir şey. Böyle hayat olmaz. Bana burada, bu şekilde mutlu olduğunuzu söyleyemezsiniz."

"Tabii ki söyleyemeyiz," diye mırıldandı. "Ama onun eşyalarını karıştırıp, sormamıza izin vermediği soruların yanıtlarını aramak yerine güneşe çıksam da olur."

"Bizden daha fazlasını biliyor," dedim yalvarırcasına. "Biz daha gücümüzün tam kapsamını bile bilmiyoruz çünkü bunu bizden saklıyor."

Alexi, "Uysal ve hâlimizden memnun kalmamızı istiyor," dedi. "Evcil hayvanlar gibi. Nasıl bu hâle geldiğimizi bilmek istemiyor musun?"

"Ya da bizim gibilerin nasıl öldürülebileceğini," diye ekledim sessizce.

Hem Magdalena hem de Alexi bana şok içinde baktı.

"Demek istediğin bu olamaz..." diye söze başladı Alexi.

"Kardeşim, *mantıklı* ol," diye tamamladı Magdalena.

Kalbim göğsümde güm güm atarken ikisini de sımsıkı kucakladım. Ben konuşmaya başlayana kadar bir an için öylece, titreyen mumların gölgesinde üçümüz birbirimize sarılmış hâlde durduk.

"İkinize de uzun zaman önce söylemeliydim ama korktum. Onu kaybetmekten korktum. İkinizi de kaybetmekten korktum. Bunu daha önce bir kez yapmıştım. Ve bulduğum şey beni dehşete düşürmüştü."

Onlara anlattım. Onlara ne keşfettiğimi ve senin ima ettiğin şeyi söyledim; daha önce sayısız gelinin olduğunu ve hiçbirinin seni sevmekten sağ çıkamadıklarını anlattım. Hiçbir ayrıntıyı atlamadım ve çok geçmeden Alexi dokunuşum altında titremeye başladı.

"Hepimiz tehlikedeyiz," diye fısıldadım. "Eğer onun canını çok sıkmaya başlarsak, artık onu eğlendiremezsek..."

Magdalena kollarımda kaskatı kesildi. Uzun bir süre düşünerek beni sımsıkı tuttu.

"Biz onun için harcanabiliriz," dedi sonunda. Sesi sertti. "Yeri doldurulabilir."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Daha çok şey söylemeliydim, şimdiye kadar bir şeyler yapmalıydım. Ama ondan çok korkuyordum."

"Sakın özür dileme," dedi Magdalena, kara gözleri tutkuyla parlıyordu. "Bir daha onun yaptığı bir şey için özür dilediğini duymak istemiyorum. Bu son bulmalı, Constanta. Hepsi son bulmalı."

Alexi sessizce, "Ne yapacağız?" diye sordu. Çok solgun ve çok ama çok genç görünüyordu.

"Bizden sakladığı şeyi ortaya çıkaracağız," dedim. "Alexi, kilitleri açabiliyorsun, değil mi?"

"Doğru," dedi, hâlâ biraz sersemlemiş görünüyordu. Koca-

nızın sizi bir çırpıda öldürebileceğini öğrenmek insanın dengesini bozuyordu, bunu çok iyi biliyordum. "Arkadaşlarımla girdiğimiz evlerin kilitlerini hep ben açardım. Kolay iş."

"Öyleyse benimle kapıya kadar gelmen gerekiyor. İstemiyorsan içeri girmek zorunda değilsin."

"Ondan korkmuyorum," dedi göğsünü şişirerek. Bariz ama yürekli bir yalandı. "Ve senin tek başına girmene izin vermeyeceğim. Maggie?"

Magdalena, dudaklarını ince bir çizgi hâline gelene dek bastırmış, sert bir bakışla uzaklara bakıyordu. Muhtemelen ikiyüzlülüğün için seni cezalandırmak istediği tüm yolları düşünüyordu.

"Sevgili kocamızı evde karşılamak için birinin zemin katta kalması gerekiyor," dedi yavaşça. "Siz ikiniz meşgulken o gelirse diye."

Alexi dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

"Bizi bulur ve senin bizi koruduğunu anlarsa bedelini iki kat ödersin. Birbirimizin tarafını tutmamızdan nefret ettiğini biliyorsun."

"Anlamayacak," deyip, güven verircesine Alexi'nin omzunu sıktı. "Çünkü ben ondan iki kat daha zekiyim."

"Yani anlaştık mı?" diye sordum.

Senin alaylı ve küçümseyici sesin aklıma geldi. Bana her türlü çirkin kelimeyi yöneltiyordu. Nankör. Vefasız. İsyankâr.

Hızlı bir duayla düşüncelerimi bertaraf ettim, hâlâ dinleyen herhangi bir azize bana güç vermesi için yalvardım.

Alexi kararlı bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle."

"O zaman işe koyulsak iyi olur. Her an gelebilir."

Alexi'nin elini tuttum ve aceleyle odadan çıkmaya başladık ama Magdalena'nın sesi beni kapıda durdurdu.

"Constanta?"

"Evet?" diye sordum arkamı dönerek.

Gözleri yıldızsız bir gece kadar karanlıktı.

"Onun canını nasıl yakacağımızı öğren."

Bodrum geniş ve karanlıktı, evin neredeyse tamamı boyunca uzanıyordu. Alexi saç tokalarımdan biriyle kapının kilidini kısa bir sürede açtı ve ardından dikkatlice birbiri ardına merdivenleri geçtik. Alexi'nin arkamda sığ ve korkusunu ele verecek kadar hızlı nefesler aldığını duyabiliyordum. Burada yakalanmaktan çok korkuyordu ama yine de benimle gelmişti ve ben, cesareti için derinden minnettardım.

Bodrum katının zemini, binlerce adımın sıkıştırdığı nemli topraktan yapılmıştı. Ahşap sandıklar ve yıllanmaya bırakılmış şarap rafları arasında yolumuzu bulduk ve hiçbir şeye çarpmadan ilerlemek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Karanlıkta görme yeteneğim güçlüydü ama Alexi henüz bu beceriyi geliştirmek için çok gençti. Beni yakından takip etti, bir eli ayrılmayalım diye elbisemin kolunu tutuyordu.

Saklandığın yeri bulmamız uzun sürmedi. Ivır zıvırla dolu iki uzun masanın şeklini seçebiliyordum ve biraz dolaştıktan sonra eski bir gaz lambası buldum.

Yanında her zaman çakı ve kibrit taşıyacak kadar akıllı olan Alexi, lambayı yaktı ve ışığını odaya tuttu.

Garip cihazların titreyen ateş ışığında daha da korkunç görünüyordu. Pensler ve ufak ilaç şişeleri, eklektik ampuller ve pergeller... Hepsi yalnızca senin için anlam ifade eden bir düzende etrafa saçılmıştı.

Masalardan biri derme çatma bir sedyeye dönüştürülmüştü ve tahtada kan lekeleri vardı. Belki de kurbanlarından birinin kanını içtikten sonra onu denek olarak buraya getirmiştin. Ya da buraya getirdikten sonra içmiştin kanını.

Alexi lambayı yukarı kaldırdı ve dağlar kadar araştırmanın arasında bizi sana karşı silahlandıracak bir şeyler bulmaya çalıştık. Kitap üzerine kitap, vaka çalışmalarına dair notlar ve bilimsel dergi makaleleri arasına daldık, lâkin hiçbiri aradığımız şeyi içermiyordu. Kâğıtları tam olarak bulduğumuz hâle getirmek için titizce davranmak zorunda kalmamız da çok zaman kaybetmemize neden oldu. Her geçen dakika korkum giderek

artıyordu. Ne kadar zamandır buradaydık? On dakika? Yirmi? Bütün günümüzü burada geçirip aradığımızı yine de bulamayabilirdik ama o kadar zamanımız yoktu.

En sonunda, bizi kurtaran yalnızca kör talih oldu. Alexi, diğer kitapların arasına sıkıştırılmış hâlde bulduğu deri ciltli, ağır bir günlüğü karıştırıyordu ve yüksek sesli bir nefes aldı.

"Constance! Gel şuna bir bak."

Lambanın ışığını paylaşabilmemiz için ona iyice yaklaştım ve günlüğü hafifçe çevirdim. Senin el yazınla yazılmış sayfalarca kişisel teori ve düşünceyle doluydu. Günlük değildi. Vampirlerin doğası hakkında bildiğin her şeyi içeren bir rapor defteriydi.

"İşte bu," diye fısıldadım.

Sayfaları daha hızlı çevirdim, her şeyi elimden geldiğince sindirdim. Bedensel süreçlerimiz, tuhaf açlıklarımız, yaşla birlikte artan yeteneklerimiz hakkındaki teorilerini ortaya koymuştun. Ayrıca, yollarına herhangi bir vahşilik eylemi çıkmadığı takdirde, bir vampirin ne kadar yaşamasının beklenebileceğini de belgelemiştin. Bizzat gerçekleştirdiğin bir ölümle ilgili birkaç kısa not yazmıştın. Seni dönüştüren kişi olduğunu far ettim. Kanı seni kendi vampirlerini yaratacak kadar güçlü yapan adam.

Nefesim şimdi Alexi'ninki kadar hızlı ve sığdı, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bir şeye denk geldiğimi hissetmiş olmalı ki bana daha da yaklaştı.

"Ne buldun?"

Parmaklarım sayfada geziniyor, her kelimeyi hafızama kaydediyordu.

"Özgürlük," dedim.

Alexi bana ne demek istediğimi sorma fırsatı bulamadı çünkü evin uzak bir yerinde bir kapı açılıp çarparak kapandı. Magdalena'nın kıvrak kıvrak konuşmasını duydum, sözleri ayırt edilemiyordu ama ardından duyduğum ses şüphe götürmez bir şekilde sana aitti.

Kitabı sertçe kapatıp yerine koydum. Alexi çoktan merdivenlere koşmaya başlamıştı, bileğimi sımsıkı kavrayarak beni arkasında sürüklüyordu.

Benden çok kendine, "Öldük," diye homurdandı. "Eğer bizi burada bulursa..."

Kendimden eminmişim gibi yaparak, "Bulmayacak," diye fısıldadım. "Acele et, küçük Alexi."

Lambayı söndürdük ve merdivenleri olabildiğince sessizce çıktık, sahanlıkta nefesimizi düzenleyip kapıyı kilitlemek için sadece bir an durduk.

Magdalena seni girişte alıkoymuştu ve ilgini zar zor çeken bir şey hakkında güzelce gevezelik ediyordu. Gözlerini odada gezdirerek montunu çıkardın.

"Kardeşlerin nerede?" diye sordun.

"Buradayız," dedim sesimi sakin, surat ifademi hoş tutarak.

Nasıl görünüyor olabileceğimizi fark ettim; Alexi ve ben, ikimiz de mahcup ve nefes nefese bir şekilde birbirimize yakın duruyorduk. Bizi bir diğerimizle paylaşmak zorunda kaldığında bazen kıskanır, bazen de kıskanmazdın; tahmin etmek imkânsızdı. Lâkin Alexi'nin kollarıma sığınmasını özellikle kötü karşılamıştın, beni oyukta bulduktan sonra karamsar ruh hâlin haftalarca evimizi gölgelemişti. Muhtemelen kaçtığı kişinin sen olduğunu bildiğin içindi.

Alexi duruma pek uymayan neşeli bir tavırla, "Bana yiyecek bir şeyler getirdin mi?" diye sordu. Seni eve sinirli bir şekilde geldiğini ve ruh hâlinin daha da kötüleştiğini anlayacak kadar çabuk değerlendirememişti.

Eldivenlerini yakındaki bir divanın üzerine atarken, "Getiremedim," dedin, sesin öfkeliydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni gördüler," dedin, kaşların hayretle birbirine yaklaştı. "İşim bitmeden avı terk etmek zorunda kaldım."

Magdalena, "Gördüler mi?" diye tekrarlayıp kollarını göğsünün üzerinden birleştirdi. Sana onaylamaz bir şekilde tek kaşını kaldırmasıyla tehlikeli bir şekilde dikleştin.

"Evet, tekrar mı edeyim?"

"O zaman köylüler seni aramaya gelecek. Silah getirecekler. Senin bile kaçamayacağın silahlar. "

Elini sallayarak onun korkularını geçiştirdin.

"Gelmezler. Çok korkuyorlar. "

Magdalena kısa, acımasız bir kahkaha attı. Altındaki öfkenin parıltısını görebiliyordum. Senin dikkatini dağıtırken sana ve sırlarına olan nefretini gizleyebilmişti ama şimdi maskesi düşüyordu.

"Küçük rejimini devirecekler," diye devam etti. "Hepsi bir ara sokakta ahır işçisinin tekinin tadına ağır ağır baktığın için, öyle mi?"

Tepen attı. Tehditkâr bir adım attığında düşünmeden kendimi bedenlerinizin arasına attım.

Sadece birkaç gün önce olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla bir güçle, "Ona dokunma," diye tısladım. Ancak tıpkı Havva gibi yasak meyveden bir ısırık almıştım ve bugüne kadar saklanan tüm bilgilerle ödüllendirilmiştim. Senin bildiğin şeyleri ben de biliyordum ve doğru koşullar altında herhangi bir insan kadar ölümlü olduğunu biliyordum. Bizi öldürebilirdin, evet. Fakat bu, senin de öldürülebileceğin anlamına geliyordu.

Sanki sana tükürmüşüm gibi bocaladın, yüzünde kafa karışıklığı belirdi. Sonra gözlerin kararda ve kaçma şansı yakalayamadan beni boğazımdan yakaladın. Korkunç, çirkin bir soluk bıraktım ve bir bulanıklık içinde Alexi'nin yanımda hareket ettiğini gördüm. Sana saldırmaya hazırlanıyordu ama Magdalena onu geride tuttu.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Sürekli yoluma çıkmandan sıkılmaya başladım," dedin.

Cezalandırıcı tutuşunun altında kıvrandım, gözlerim gözyaşlarıyla doluyordu. Yıldızları göreceğim kadar sertçe sıkıyordun.

"İsyana göz yummam," dedin ve yüzünü benimkine yaklaştırdın. "Seni ben yarattım ama seni yok edebilirim de. Sen bana aitsin, Constanta. Kanımın kanı, etimin etisin. Söyle."

Hırıltılı bir şekilde, "Kanının kanı," diye soludum, kelimeleri zar zor oluşturabildim.

Beni bir kenara ittin ve yere çarptığımda tekmelenmiş bir köpek gibi ağlamaya başladım.

Magdalena ve Alexi için birkaç şey söyledin ama onları duyamadım. Hıçkırıklar vücudumu sarsarken yere çökmüş, boynuma masaj yapıyordum. Rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyordum, senden hiç bu kadar korkmamıştım.

Koridorda ilerlediğin anda Alexi ve Magdalena yanıma geldi, beni nazikçe yatıştırıp saçlarımı okşadılar.

Titreyen parmaklarımı yaralı boğazımdan çektim ve Magdalena moraran noktalara hafif öpücükler kondurdu.

Saçlarıma doğru, "Bir şey buldun mu?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım ve sertçe yutkundum. Başka bir şey daha bulmuştum; alışkanlık, korku ve yıllarca süren sadakatin altına gömülmüştü. Ateşli ve kör edici bir öfke. En karanlık geceyi bile aydınlatacak kadar parlak bir ateşi vardı.

"Evet. Aradığımı buldum. "

Magdalena, Alexi'ye temkinli bir bakış attı ve sonra bana geri döndü.

"O zaman üçümüz hemfikiriz. Ona karşı duracağız?" dedi Magdalena.

Alexi omuzlarını dikleştirdi ve o anda her santimiyle, birliklerini savaşa götürmeye hazır bir prens gibi göründü

"Başka seçeneğimiz yok."

Biz planımızı tam olarak hazırlayamadan köylüler geldi. Cesaretlerini toplayıp baltalar ve silahlarla donanmış erkeklerden oluşan küçük bir grup oluşturmaları yalnızca birkaç günlerini almıştı. Hava karardıktan kısa bir süre sonra tepelerden indiler, ellerinde fenerleri ve gözlerinde ölüm vardı.

Onları önce Alexi gördü ve bu konuda bir şeyler yapman için yalvarmak üzere odana daldı. Bizim gibi yaratıklar için bir ya da iki insan sorun değildi ama orada en az iki düzine silahlı adam vardı. Seni bir oğlanın vücudunun üzerine tüneyip hayatını kuruturken bulduktan sonra kan almaya hazırlardı. Taşra hayatı eski hurafeleri sürdürürdü, bu yüzden senin ne olduğunu tam olarak bilip bilmediklerinden şüpheliydim. Aralarındaki doğaüstü belanın, yani yakın kasabaları tedirgin eden ani ortadan kaybolmalardan sorumlu kişinin kökünü kazımaya gelmişlerdi.

Bu kadar küçük bir alanda avlanmaman konusunda seni uyarmaya çalışmıştık. Bunun kötü yönde dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Ama senin için bizi izole etmek, hepimizi güvende tutmaktan daha önemliydi.

"Bırak gelsinler," dedin ve Alexi'nin dehşetine burun kıvırdın. "Daha önce yeterince çete görmedim mi sanıyorsun? Ön kapılardan geçemeyecekler. Yakında korkudan altlarına işerler."

"Kızgınlar," dedi Magdalena, elini göğsüne bastırarak pencereden dışarı bakıyordu. "Ve yas tutuyorlar. Yapabileceklerini hafife alma."

"Kaçmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Alexi, sesi gergindi. "Ya da barikat kurmamız?"

"Bütün kapılar ve pencereler kilitli," dedin. Bu hepimizin yakından bildiği bir gerçekti. Pencerede durup onların ön kapıya yaklaşmalarını izlerken öfkeli varlığınla pencere pervazını doldurdun. "Ev, elektrik ışığı olmayan bir labirent. İçeride dolaşacak kadar aptallarsa onları birer birer yakalarız."

Magdalena endişeli bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

Koltuğumdan kalkarak, "Ben gidip kapının önüne birkaç mobilya çekeyim," dedim ihtiyatla. Alexi ve Magdalena'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra arkamdan aceleyle çıktılar. Belki başka bir gün olsa, bir darbenin ipuçlarını görürdün. Fakat o gün evin içinde bir şeylerin ters gittiğini fark edemeyecek kadar kendi küstahlığına ve öfkene kapılmıştın ve bu senin sonun olacaktı.

İki aşkımı da koridorda yanıma çekerken, "Bunu şimdi yapmalıyız," diye fısıldadım. "Zamanımız tükeniyor."

Magdalena'nın gözlerine düşünce bulutları indi. Bir anda saldırmak ona göre değildi. Sırf mükemmel sineği çekmek için günlerce ağ ören bir örümcek gibi dikkatli ve sessizce plan yapmayı tercih ederdi.

"Fazla seçeneğimiz yok," diye yalvardım. "Dikkati dağılmış durumda. Bu şansı bir daha asla yakalayamayabiliriz."

Alexi dudağını kemirerek ikimize baktı. Gergin olduğunda hep bunu yapardı.

"Ama Constance... O kendince bizi seviyor. Yanlış görünüyor ama..." Alexi güçlükle yutkundu ve başını iki yana salladı. "Bizi seviyor. Bunu biliyorum."

Bu, Magdalena'yı düşüncelerinden kopardı. Alexi'yi omuzlarından tuttu ve onca yıldan sonra bile asla unutmadığım, sert, bilmiş bakışlarını ona dikti.

"Bizden nefret etse daha kolay olurdu," dedi. "Ama hepimizi çok seviyor. Ve eğer onun bizi sevmesine izin vermeye devam edersek, o sevgi bizi öldürecek. Onu bu kadar tehlikeli yapan da bu."

Her kelime gittikçe ağırlaşan ve göğsüme baskı yapan bir taş gibiydi ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bunu çok uzun zamandır biliyordum ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar gönüllü bir şekilde senin parmağında oynatılıyordum ve şimdi hepimiz bedelini ödüyorduk.

Alexi başını aşağı yukarı salladı, gözlerinde yaşlar parlıyor-

du. Alnına düşmüş altın rengi bukleyi çekip onu şakağından öptüm.

"Yatak odasını hazırlayacağım," dedim, beklenti midemde bir yılan gibi dolanıyordu. "Siz ikiniz onu yatağa getirebilir misiniz?"

Magdalena kıkırdadı. Lâkin sesinde neşe yoktu.

"Bu kısım her zaman kolay olmuştur."

Alexi ve Magdalena'nın seni işinden nasıl uzaklaştırdığını bilmiyordum ama dikkatini çekmekte her zaman çok iyi olmuşlardı. Köy halkı kapılarımızın önünde silahlarını sallarken sevişmek aptalcaydı ama kibir ve şehvet seni pervasız yapardı. Herhangi birimize zarar geleceğine gerçekten inandığını sanmıyordum. Sadece kimseyi geçirmeyeceğine fazlasıyla emindin. Hayatında kaç tane çete ayaklanması gördüğünü, köylüleri kasten öldürmenin hesabını sormaya cüret ettiklerinde kaçını ayaklarının altında ezdiğini merak ettim.

Seni her zaman istekli gelinin olarak beyazlar içinde bekledim. Manşetlerine toz pembe kurdele geçirilmiş, yüksek dantel yakalı, Viktorya tarzı eski bir gecelikti. Kumaş vücudumun kıvrımlarını sarıyordu ve duvar lambalarının loş ışığında neredeyse transparandı. Kendimi yatağın üzerine bıraktım, saçlarım çözülüp kırmızı bir şelale gibi belime döküldü.

Kapıyı açtığında Magdalena sana yaslamıştı ve Alexi kulağını ısırıyordu ama beni görünce birden durdun. Nefesin kesildi ve göz bebeklerin arzuyla genişledi. Yüzlerce yıldan ve sayısız sevgiliden sonra bile, doğru ışıkta ve yüzümde doğru uysal ifadeyle hâlâ ayaklarını yerden kesebiliyordum.

"Karıcığım," dedin ve yüzümü ellerinin arasına aldın, çenemi çok sevdiğin bir açıyla yukarı kaldırdın. Beni en çok bir yağlı boya tablosu gibi mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve sessizken severdin.

Bir görev duygusuyla, "Seninim," diye tekrarladım, dudaklarına çarpan nefesim sıcaktı. Kalbimin derimin altında ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor musun, avın kokusunu alan bir hayvan gibi korkumun kokusunu alabiliyor musun diye merak ettim. Hayatımda hiç bu kadar korkmuş ya da bu kadar heyecanlanmış hissetmemiştim.

Aklımı başıma toplayıp karşılık vermem çok uzun sürmüştü ama madem seninle bu ana gelebildik, o zaman kaybettiğim zamanı telafi etmeye niyetliydim.

Seni yatağa çektik. Alexi senin serçe parmağını emerken

Magdalena miyavlar gibi, tatlı tatlı inliyordu. Seni, beni bile şaşırtan bir güçle yastıklara itip defalarca öptüm. Seni yıllar önce beni ısırdığın gibi öptüm: acımasızca, sen nefessiz kalana dek. Seni bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve senden bir şey için intikam almaya çalışıyormuşum gibi, seni bir daha asla öpemeyecekmişim gibi öptüm. Ruhumun yıllarca biriktirdiği tüm sevgiyi ve nefreti o öpücüğe sığdırdım.

Sonra gözlerimi Magdalena ve Alexi'ye çevirdim, sen hâlâ altımda hezeyanlı şeyler mırıldanırken onlara bir işaret verdim.

İkisi de iki yanından omuzlarına bastırarak seni sabit tuttu. İlk başta oyun zannederek güldün ama sonra yüzündeki gülümseme silindi. Ellerinden kurtulmaya çalıştın ama Alexi ve Magdalena vücutlarının tüm ağırlığını senin üzerine vermişler ve şimdiden ter içinde kalmışlardı.

Sen bir, onlar iki kişiydi ama sen çok daha yaşlı ve güçlüydün. Fazla zamanımız yoktu. Yatağın altındaki gizli yerime uzandım ve ihanet kadar ağır gelen bir şey çıkardım. Merdiven korkuluğundaki çürümüş bir sopayı çıkarmış ve bir ucunu sivriltmiştim. Bir adamı sopayla öldüresiye dövecek kadar ağırdı. Ya da içinden geçirecek kadar.

Gördüğünde bembeyaz oldun. Yüzünden bir korku dalgası geçti. Sonra öfke yükseldi ve bana dişlerini gösterdin.

"Sana odamdan uzak durmanı söylemiştim! Bu sefer aklına hangi aptal küçük fikir geldi? Ben ölürsem hepiniz benimle birlikte ölürsünüz."

Bu, ölüme mahkûm bir adamın kumarıydı.

Gücün ilk kıpırtıları göğsümde gümbürdüyordu. Demek bir sevgilinin hayatını avucunun içinde tutmak böyle bir duyguydu.

"Hayır, ölmeyiz," dedim. "Bunu da okudum."

Bu, öfkenin birazını eritti ve yüzünde bir kırılganlık kıvılcımı gördüm.

"Constanta," diye yalvardın, sesinde aynı beni soyarken yükselen vahşi hırpanilik, kara gözlerinde sadece bana *kıymet-*

lin olduğumu söylerken gördüğüm o umutsuz parıltı vardı. "Seni seviyorum. Bana bak Constanta, mücevherim, *karıcığım*. Seni seviyorum. Bunu yapma."

Paylaştığımız her güzel anın yüzünde titreştiğini gördüm. Çok güzeldin. Çaresiz, savunmasız. Hayatın için korkmak seni gerçekten sevebilen ve sevilebilen bir adam gibi gösteriyordu, sanki kalbini ve onun tüm sırlarını, ben onlara ulaşmak için kaburgalarını kırmak zorunda kalmadan teslim edebilirmişsin gibi. Magdalena da görmüş olmalıydı; seni zapt etmek için terler dökerken bile gözlerini sımsıkı yumdu ve yüzünü buruşturdu. Alexi sadece savaşan iki ebeveyn arasında kalmış bir çocuk gibi korkmuş görünüyordu. Masumiyeti ve güçlü kolları için minnettardım.

"Constanta," dedin tekrar, sanki beni öpecekmiş gibi ağzını bana doğru uzattın. "Bırak onu sevgilim. Seni affedeceğim. Buna şimdi bir son verirsen seni affederim ve bundan bir daha asla bahsetmeyiz."

Bana gösterdiğin her iyilik içimde ayaklandı, amacıma isyan etti. Her gülümsemen ya da küçük jestin iğne batması kadar keskindi ve beni evliliğimizin çirkin resmini süsleyen renkli noktaları görmeye davet ediyordu.

Ancak rahat ve güzel birkaç an, birlikte geçirdiğimiz hayatın karanlık, karmaşık ve boğucu olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Sana bin şans, bin taviz vermiştim. Ve bu artık sadece benimle ilgili değildi. Magdalena ve Alexi'yle de ilgiliydi. Kurmalı askerin ve renkli bebeğinden bıkıp onları paramparça etmene ne kadar kalmıştı?

Boğuk bir sesle, "Diğerlerine de mi böyle dedin?" diye sordum. Gözlerimden taze kan gibi sıcak yaşlar döküldü. "Onları öldürmeden önce?"

Duyguların aydınlıktan karanlığa doğru geçiş yaptı ve yüzüne fırtınalı bir gölge çöktü. Gözlerin derin, davetkâr sular gibiyken keskin arduvaz taşlarına dönüştü, ağzın zehirli bir hı-

rıltıyla gerildi. İşte bu, hayatımın çoğunu birlikte geçirdiğim adamdı: kibirli, zalim ve en ufak bir isyan esintisine öfkelenen.

"Kazığı indir Constanta," diye emrettin. Sertçe, kısa ve öz bir şekilde. Bir köpekle konuşur gibi. "Beni dinle. Beni kızdırma."

Kazığı göğsünün üzerinde kaldırırken hıçkırıklarımı tuttum, tahtayı öyle sert kavramıştım ki kıymıklar kansız parmaklarıma battı.

Düzensiz bir nefes aldım. Ardından bir kez daha. Sonra gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bana bunu neden yaptığımı sorma.

Senin Mecdelli Meryem'in* olmaktan bıkmıştım. Bir kez daha yükselip dünyama ışık getirmen için her gece mezarını beklemekten bıkmıştım. Dizlerimin üzerinde sürünmekten, saçlarım ve gözyaşlarımla ayaklarındaki kanları yıkamaktan bıkmıştım. Gözlerin kalbimi her delip geçtiğinde ciğerlerimdeki havanın kesilmesinden bıkmıştım. Tüm evreni senin kollarının arasında yaşamaktan, öpücüğünde saklanan yaşam kıvılcımından, dişlerinde bekleyen ölüm gücünden bıkmıştım. Bir aşkın ağırlığını tapınır gibi omuzlarımda taşımaktan, tüm dünyamı renklendiren hayranlığın hasta bir şekilde üzerime üşüşmesinden bıkmıştım.

Sadık olmaktan bıkmıştım.

Seni kendi özel Mesih'im yapmıştım, benim karanlık dualarımla yaratılmıştın. Sert bakışlarının ötesinde hiçbir şey yoktu. Ben bile yoktum. Sen bana bakmadığında değersiz bir insan oluyordum, tatlı ilgi suyu ile doldurulmayı bekleyen boş bir gemiydim.

Bir kadın böyle yaşayamaz, lordum. Hiç kimse böyle yaşayamaz.

Bana bunu neden yaptığımı sorma.

Tanrım beni affetsin.

Yüce İsa beni affetsin.

* Yeni Ahit'e göre İsa Mesih'in takipçilerinden biridir. (ç.n.)

Kazığı olabildiğince sertçe indirdim. Etin yırtıldı, göğsünde bir boşluk oluştu.

Acı ve öfkeyle kükredin ve Magdalena durmadan çığlık attı ama seni bırakmadı. Kanın geceliğine sızmaya başladığında bile güçlü doğası onu pes ettirmedi. Alexi konuşamayacak kadar şoke olmuştu, ağzı açılmış, dehşete dolu boğuk sesler çıkarıyordu. Ama onun da kararlılığı bozulmadı.

Acı dolu bir hıçkırık çıkararak tüm ağırlığımla kazığı bastırdım. Kazık kalbini Meryem'in çilelerinden biri gibi deldi ve bu süreçte bir ya da iki kaburganı parçalayarak diğer tarafından çıktı.

Seni öldürmek pis ve zor bir işte. Debelenerek üçümüzü de gücümüzün son sınırlarına dek zorladın. Dizlerimle seni iki yanından sıkmam ve kazığı bastırmam için titreyen iki elimi de kullanmam gerekti.

En sonunda hırıltılı, korkunç bir ses çıkararak hareketsiz kaldın. Çarşaflarımız kana bulandı, odayı yadsınamaz bir koku ile doldurdu. Sıcak gözyaşları gözlerimi doldurup ikiz nehirler gibi aksa da tatlı, metalik koku burnumu doldurdu. Öldüğünde de yaşarken olduğun gibi güzel görüneceğini düşünmüştüm ama yüzünde bir acı ve nefret ifadesi donakalmıştı. Sana bakmak beni bir yabancıya bakıyormuşum gibi ürpertti.

"Herkes iyi mi?" diye sormayı başardım, sesim bir fısıltıdan azıcık daha yüksekti.

Alexi titreyen kırmızı parmaklarını ağzına götürüp çok koyu ve de tatlı kanının tadına baktı. Daha önce senin gibi, kanı mükemmel bir şekilde yıllanmış birini hiç tatmamıştım. Dünyanın en nadir, en kaliteli şeyiydi ve büyük bir güç barındırıyordu. Ağzım sulandı, diş etlerim ihtiyaçtan yanıyordu.

Magdalena, bir morfin bağımlısı gibi titriyor ve terliyordu. Yarı cinnet geçirecek, yarı da bayılacak gibi bakıyordu.

Ben en büyükleriydim. En çok öz kontrole ben sahiptim. Kana susamışlıkları onları senin bedenine saygısızlık ederek

kanını boşaltmaya zorlamadan önce onları odadan çıkarabilirdim.

Magdalena'nın bileğini yakalayıp onu sertçe tuttum ve yarışan kalp atışlarımızı tek bir ruhmuş gibi bir araya getirdim. Sanki hepimiz, az önceki akıl almaz eylemimizle birbirimize sonsuza dek bağlanmıştık.

Alexi, "Constance," dedi boğuk bir sesle. Gözbebekleri kocamandı. "Ne yapalım... "

"İçin," dediğimi duydum. Sanki kendi bedenimin üzerinde, çok uzakta süzülüyordum. "İçin, canlarım."

Alexi ağzını göğsündeki yaraya bastırdı. Magdalena, bileğini yırttı ve kanın ağzına fışkırmasıyla titredi. Ben de eğilip sana son bir öpücük verdim, sonra başını geriye doğru yatırdım ve boğazının soğuk sütununa sokuldum. İçim titriyordu, parmaklarım bembeyaz oluncaya dek çarşafı sıktı.

Beni şaşırtan bir vahşetle dişlerimi boynuna geçirdim ve açgözlü bir şekilde kanını içtim. Tadın benzersiz ve karanlıktı, beslendiğin her insanın zarafetiyle zenginleşmişti. Bir elimi çenenin etrafına kenetledim ve seni daha sert bir şekilde ısırdım. Bir şişe viski bitirmişim gibi başım döndü ama yine de senden içmeye, özünü tüketmeye devam ettim. Damarlarındaki güç benim bünyeme aktı, el ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayıldı. Kendi kalp atışımın kükremesi, eski evin gıcırtısı ve dışarıdaki insan kalabalığının bağırışları aniden, neredeyse acı verici bir şekilde gürültülü hâle geldi. Tüm o yılların gücü almam için önümde duruyordu ve ben de aldım.

Pişman olmamı bekliyorsan özür dilerim, lordum. Hiç pişman değilim.

Evet, biliyordum. Biri kendisini dönüştüren kişinin kanını içtiğinde ne olduğunu biliyordum. Seni yaratan kişinin gücünü ele geçirmek için onu nasıl öldürdüğünü okumuştum. Fark ettim ki benim de senden aşağı kalır yanım yoktu.

Onları geri çekebilir ve itibarını son kez koruyabilirdim ama tıpkı bir anne kedinin yavrusunu tuttuğu gibi senin gücünü ağzımda tutmak ve sonra senden hiçbir şey kalmayana kadar yutmak istemiştim.

Senden açgözlü bir şekilde beslendik, her damlanı kuruttuk. İşimiz bittiğinde, yüzümüz ve ön tarafımız kana bulanmıştı. Alexi korkudan çok bir enerji patlamasıyla titriyordu; Magdalena'nın gözleri hayat ve coşkuyla dolu siyah elmaslar gibi parlıyordu.

Alexi, önce lekeli ellerine, sonra da senin vücuduna bakarak, "Yüce İsa," dedi. Kan, sırılsıklam olmuş çarşaflardan eski parke zemine damlıyordu.

Tam bir kan banyosuydu.

Kana susamışlığımız hafiflerken, yavaş yavaş kendime gelip durumu değerlendirdim. İlgilenilmesi gereken bir beden ve muhtemelen bir daha asla temiz olmayacak kirli bir evlilik yatağı vardı. Daha da acili, dışarıdan gelen, gittikçe yakınlaşan ve daha coşkulu hâle gelen güruhun bağırışlarıydı. Artık kapıya dayanmışlardı, ellerinde meşalelerle kilitleri zorluyorlardı.

Onları yatıştırmanın yolu yoktu. Özellikle de şimdi, işlediğimiz suçun kanıtları korkunç bir tablo gibi önümüzde dururken.

Magdalena, elbisesinin eteğiyle ağzındaki kanı silerek, "Constanta," diye soludu. "Ne yapacağız?"

İkisi de kocaman gözlerle, bir durumla nasıl başa çıkacaklarını bilmediklerinde sana çevirdikleri aynı gözlerle bana baktılar. Sen her zaman onların enselerindeki eldivenli el olmuş, hayatları boyunca onlara yön vermiştin. Ve artık bu sorumluluk bana düşüyordu.

Kaşlarımı düzeltip derin bir nefes aldım. Zihnim avdaki bir tilki tazısı kadar hızlı çalışıyordu ve bir plan şekilleniyordu.

Vücudundaki kazığı çıkarmak için eğilirken iki yanından ayaklarımı destekleyerek yatakta doğruldum. Benim için kolay olmamalıydı: kazık, kuruyan kan ve iç organlarınla birlikte göğüs boşluğuna karışmıştı ve sivri ucu şilteye kadar inmişti. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kazık ellerimin arasında kolayca çıktı. Bir anda eskisinden daha güçlü oluvermiştim. Hepimizin öyle olduğundan şüpheleniyordum ama yine de ben hâlâ en yaş-

lılarıydım. Bildiğim kadarıyla, senin artık gerçekten ölmenle birlikte, Avrupa'nın en yaşlı vampiri ben olabilirdim.

Bu bilginin ağırlığı, üzerime demir bir boyunduruk gibi çöktü.

"Magdalena, onu taşımama yardım et," diye soludum. "Alexi, anahtarı al ve kapıyı koru. Kapıyı açmanı istiyorum ama ben söyleyene kadar değil."

Alexi telaş içinde başını sallayıp yataktan fırladı ve cebindeki anahtarı el yordamıyla çıkardı. Onu odadan göndermeden önce bileğinden tuttum ve hızlı bir öpücük için kendime çektim. Sonra Magdalena'yı sımsıkı kucakladım ve yüzümü dolaşmış saçlarına gömdüm.

Fısıltıyla, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu da öptüm, dudaklarında senin kanının hayaletini tattım.

"Bu işe bir son vereceğim," dedim.

Seni kollarıma aldığımda neredeyse bir çocuk kadar ağır geldin. Bu imkânsız olmalıydı. Benden daha uzundun ve benim hiç o kadar gücüm olmamıştı. Ama seni göğsüme yaslayıp kapı aralığından geçirerek koridora taşıyabildim. Başın omzuma yaslanmıştı.

Merdivenleri dikkatli bir şekilde çıktım, ayağım takılır da düşerim diye Magdalena önümde yürüyordu. Alexi istendiği gibi kapının yanında bekliyordu, vücudundaki her kas dehşetle gerilmişti.

Sen öldükten sonra, yeni keşfettiğimiz güce rağmen hepimiz kendimizi açıkta, savunmasız hissediyorduk.

"Kapıyı kırdılar," dedi gergin bir sesle.

Çıplak ayaklarım ana girişin soğuk zeminine değdiği anda Alexi'ye başımla onay verdim.

"Gelsinler," dedim. "Kapıyı aç ve sonra ablanla birlikte arkama geç. Koşmaya hazır olun."

Alexi kendisine söyleneni yaptı, ardından evin güven verici karanlığına ve Magdalena'nın açtığı kollarına doğru koşturdu. Derin bir nefes aldım, ağırlığını kollarıma verip seni sımsıkı tuttum ve ardından ön kapıyı iterek açtım. Yirmi adam ve bir avuç öfkeli anne, çocukları için adalet aramaya gelmişti, ellerinde silahlar ve levyelerle şiddete aç bir şekilde bahçede dikiliyorlardı. Seni bir damadın gelinini kucakladığı gibi kucaklayarak ay ışığına adım attığımda, bağırışları kulaklarıma hücum etti.

Beni gördüklerinde donakaldılar, titreşen meşaleler ve lambalar yüzlerindeki dehşeti aydınlattı. Korkunç görünüyor olmalıydım; kanla kaplı ve hepsinin korktuğu canavarın kurumuş bedenini tutan ufak tefek bir kızdım. Onlara doğru birkaç bilinçli adım attığımda, öfke çığlıkları dudaklarında öldü. Yıllardır ilk kez gece havasını tenimde hissediyordum. Göğsüme çarpan korkuya rağmen yaşadığımı hissettim. Bana ne olursa olsun, kendimi gerçekten özgür hissettim.

Diz çöküp vücudunu yere koydum ve bunu yaparak, yüz-

lerce yıllık birlikteliğimize son vermiş oldum. Keder yüreğimi bir mengeneye sıkıştırdı; aynı zamanda bir mutlulukla doluydum. Sanki çağlardır gözyaşlarımı tutuyordum ve şimdi, hıçkırıklara boğulurken, içimde sıkıca hapsedilmiş bir şey serbest kalıyordu.

"İşte iblisiniz," dedim, gözyaşlarımın arasında sesim çatladı. "Onunla ne isterseniz yapın."

Köy halkı toplu bir haykırışla üzerine çullandığında, geriye doğru tökezleyerek büyük eski evin kapı pervazına yaslandım. Topuklarını vücuduna sapladılar ve boynuna bir ip doladılar. İçlerinden birinin tırpanını kaldırdığını, kafanı vücudundan ayırmaya hazırlandığını gördüğüm anda eve koştum.

Tırpan mide bulandırıcı bir gıcırtıyla aşağı indiğinde kapıyı arkamdan çarptım.

Magdalena ve Alexi'ye, "Koşun!" diye seslendim. İkisinin de elini tutup onları merdivenlerden yukarı, odalarımıza çıkardım. "Taşıyabileceğiniz değerli eşyalarınızı alın ve koşun! Onunla işleri bittiğinde, bizim için gelecekler."

Magdalena ve ben elbiselerimizin ceplerini mücevherler ve altın sigaralıklarla doldurduk ve Alexi tüm paraları bulmak için odanı aradı. Daha sonra üzerimizi değiştirmeye bile fırsat bulamadan paltolarımızı ve ayakkabılarımızı kapıp hizmetçilerin girişinden kaçtık.

Gece serin ve ıslaktı, evin arkasındaki uzun çimenlerin arasından hızla geçerken bacaklarımıza çiy yapışıyordu. Magdalena tökezlediğinde Alexi ile ben onu kaldırıp öne doğru ittik. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama önümüzde koca bir dünya ve arkamızda kesin bir ölüm olduğunu biliyordum. İleriden başka gidecek yer yoktu.

Sadece bir kez arkama baktım ve köylülerin meşalelerini evimize doğru tuttuklarını, ev alev alırken tezahürat yaptıklarını gördüm. Alevler dakikalar içinde tüm evi yuttu ve kurduğun küçük imparatorluğu küle çevirdi. Her şeyimiz, kıyafetlerimiz,

mektuplarımız ve kır evinde geçirdiğimiz uzun günlerin hatırası alevler içinde kaldı.

"Gitti," diye geveledi Alexi, kocaman açılmış gözlerinde ateşin yansıması vardı. "Hepsi gitti."

"Yeniden inşa edeceğiz," dedim onu öne doğru iterek. "Hayatta kalacağız. Bizim en iyi yaptığımız şey bu."

Çamur ve pisliğin içinde birbirimizi çekerek en yakın yola doğru ilerledik.

Birbirimize sarılıp ağladık ama arkamıza bir daha bakmadık aşkım. Bir kez değil.

Bazen şehirde yürürken ensemde beni dönmeye zorlayan bir karıncalanma hissi oluyor. Bazen, sadece bir an, kalabalığın içinde yüzünü gördüğümü sanıyorum ama sonra tekrar insanların arasında kayboluyorsun.

Alexi'nin gemisini ararken etrafımızda dönen gürültü ve koşuşturmacayla birlikte rıhtımda hızla ilerledik. Magdalena dizlerini saran yeşil bir elbiseyle göz kamaştırıyordu ve Alexi askıları ve gazeteci şapkasıyla cesur ve denizde seyahat etmeye uygun görünüyordu. Üçümüz kol kola yürürken büyük gemilerin isimlerini okumak için boyunlarımızı uzatıyorduk, martılar tepemizde uçuşup çığlıklar atıyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı Alexi ve ilerleyip okyanus gemisine hayret içinde baktık. Paris'teki apartmandan daha yüksekti, keyifli bayraklarla süslenmişti ve iskele tahtasına tırmanan çok sayıda insanla doluydu.

Magdalena endişeli bir şekilde, "Biletin yanında mı?" diye sordu ve Alexi'nin yakasını düzeltti.

Alexi, "Burada," diyerek göğüs cebine vurdu.

"Peki, güvende olacağına söz veriyor musun?" diye sordum.

Alexi bana gözlerini devirdi ve bu ona bir gülümseme kazandırdı. İşte benim huysuz Alexi'm, her zamanki gibi kendinden çok emindi.

"Ben o gemideki herkesten daha tehlikeliyim," diye mırıldandı. "Ama evet. Söz veriyorum."

Magdalena ve ben, bizi kimin gördüğüne aldırmadan onun yüzünü öpücüklere boğduk. Ona, altın prensimize hayrandık ve gitmesine izin vermek kalbimi kırsa da yakında yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum. Onun özgür ve mutlu olmasını, onu yanıma zincirlemekten daha çok istiyordum.

Uzun uzun düşündükten ve zorluk çekip gözyaşı döktükten sonra, yollarımıza ayrılmadan önce birbirimize veda etmeye gelmiştik. Hayatımızın çoğunu birlikte senin gölgenin altında, sözünden çıkmayarak geçirmiştik ve dünyaya kendi başımıza açılmamızın zamanı çoktan gelmişti. Magdalena, siyaset okumak için Roma'da bir üniversiteye kaydolmuştu ve Alexi, Amerika'ya giden bir gemide yer ayırtmıştı. New York onun yeni oyun alanı olacaktı.

Magdalena, onun yanaklarını rujuyla kızartarak, "Bize yazacağına söz ver," diye devam etti. "İlk başta en az haftada bir kez! Derslerimle ne kadar meşgul olursam olayım, her zaman cevap yazacağım."

Alexi, "Söz veriyorum, Maggie," dedi ve onun endişelenmesine burun kıvırdı. Ama tedirgin dış görünüşünün altında gizlenen bir gülümseme vardı ve sözlerini tutacağını biliyordum.

Alexi'nin ellerini ellerimin arasına alıp sıktım, ağırlıklarını ve şekillerini ezberledim. İlerleyen günlerde, hatırasını yakın tutmak için sık sık odamın karanlığında uzanıp, avucumun içine elinin dış hatlarını çizecektim.

"Dünyadaki tüm mutluluklara sahip olmanı diliyorum. Seninle gelemediğim için üzgünüm."

"Sen de kendi yolunu bulmalısın, biliyorum." Bana muzip bir şekilde sırıttı. "Ama zaten sandığından daha kısa sürede tekrar görüşeceğiz; adımı ışıklara yazdırdığımda, beni o büyük Amerikan tiyatrolarından birinde oynarken izlemeye geleceksin."

Geminin kornası gürleyerek çalıp son yolcuları çağırırken hepimiz irkildik. Alexi bana bir kez daha sımsıkı bir öpücük kondurdu ve sonra yola koyulup diğer yolcularla birlikte iskele tahtasına çıktı. Gözlerimde yaşlarla onun gidişini izledim, kalbim ağzımdaydı. Dakikalar sonra geminin korkuluklarına eğilip şapkasını çıkardı ve bize el salladı. Ben ağlarken Magdalena onun adını haykırarak mendiliyle ona el salladı.

Gemi ufukta bir nokta gibi görününceye kadar orada kaldık. Sonra Magdalena beni sımsıkı kucakladı, eli yatıştırıcı daireler çizerek sırtımı ovuşturdu.

"İyi olacak," diye teselli etti beni. "O cesur bir çocuk."

"İyiden daha iyi olacak," dedim uzattığı mendili kabul edip gözlerimi silerken. "Gerçekten harika olacak."

Kol kola girip tempolu bir şekilde yürüyerek onu arabasına götürdüm. Eşyalarını İtalya'ya önceden göndermiş ve Alexi'yi uğurlayıp son birkaç saatimizi birlikte geçirmek için şehirde birkaç gün daha oyalanmıştı. O zamanın çoğunu ya yatakta ya

da birlikte Anvers'i* keşfederek, ara sokaklarda dolaşarak, barlara girip çıkarak ve şafağın gökyüzünü boyamasını izleyerek geçirmiştik. Taşradaki evden kaçalı neredeyse bir ay olmuştu ve sonunda sokağa çıkma yasağını çiğnediğim için bana ne kadar kızacağını düşünerek gerilmeden sokakta yürüyebiliyordum. Aşkının ipi boynumun etrafında yavaş yavaş gevşiyordu.

Arabasına geldiğimizde Magdalena'nın ellerini tuttum, kendi ellerim titriyordu. Hepinizle o kadar uzun süredir birlikteydim ki, dünyada tek başıma yürüme düşüncesi heyecan verici olduğu kadar ürkütücüydü de.

"Kendine dikkat etmelisin," dedim. "Sana bir şey olursa ölürüm."

"Tatlı Constanta. Buraya gel."

Beni arabasının bağışlayıcı karanlığına çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Uzun, derin bir öpücüktü, nazik ve yavaştı ve geri çekildiğimizde ikimizin de yüzleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Magdalena mendiliyle önce kendi gözlerini, sonra benim yanaklarımı sildi.

"İşte," dedi. "Masallardaki prensesler kadar güzel ve cesursun. Seni çok özleyeceğim aşkım. İlk nereye gideceğine karar verdin mi?"

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Ama gezmek istiyorum. İlkbaharda Romanya'mı tekrar görmek istiyorum. Kesinlikle herkesle tanışmak, çok sayıda arkadaş edinmek ve her geceyi dünyada insanlarla çevrili olarak geçirmek istiyorum. Ve sanırım bir gün yeniden âşık olmak istiyorum."

"Ben de senin için bunu istiyorum. Hem de çok. Tekrar görüşene kadar kendine iyi bak. İkimizin de düşündüğünden daha erken olacak. Bunu biliyorum."

Arabadan indim ve elim kapıda uzun bir süre öylece durup onun güzelliğine son bir kez huşu içinde baktım. Bana o alaycı, zeki gülümsemelerinden birini sunup bir öpücük gönderdi.

* Belçika'da yer alan bir liman kenti. (ç.n.)

Geri çekilip arabanın geçip gitmesine izin verirken o öpücüğün neredeyse yanağımda yandığını hissedebiliyordum.

Araba trafiğe karışana dek izledim, ben son kez el sallarken köşeyi döndü ve Magdalena'mı yeni bir hayata götürdü. Ardından kalabalığa bir adım attım ve şehrin beni bir bütün olarak yutmasına izin verdim.

e böylece aşkım, birlikte geçirdiğimiz hayatımızın sonuna geldik. Senin kemiklerin Fransız kırsalında bir yerde, kömürleşmiş bir mezarda çürüyor ve ben uzun hayatımda ilk kez gerçekten özgür olarak dünyayı dolaşıyorum. Gecelerim uzun yürüyüşlerle, okyanus meltemlerinin kokusuyla ve şarkı söyleyen insanların sesleriyle dolu. Bazen rüyalarımda senin sesini duyuyor ve irkilerek uyanıyorum ama o günlerde kendimi yatıştırma konusunda daha iyi hâle geliyorum. Belki zamanla Tanrı'dan af dilemeyi bırakırım. Belki kalbimin etrafındaki savunmaları indirir ve birisinin beni senin beni gördüğün gibi savunmasız, çıplak ve tamamen güven dolu görmesine izin verebilirim.

Sana vermem gereken son bir söz var, asla bozmamayı umduğum bir söz. Utanmadan, cömertçe, kollarımı dünyaya açarak yaşayacağıma söz veriyorum. Her şeyin sonunda bizim nihai mutluluğumuzu dileyen, gerçekten bizim için en iyisini isteyen bir parçan kaldıysa eğer, sanırım bunu söylememi memnuniyetle karşılar. Seçimimi sana haklı çıkardım mı bilmiyorum ama sanırım kendime haklı çıkardım ve bu bana yeterince huzur verdi.

Bu yüzden kalemimi bırakacağım. Bu sayfaları bir çekmeceye koyup seninle ilgili anılarımı zihnime tıkacağım ve dünyaya çıkıp yaşayacağım. Kendi ölümsüz ailemi kuracağım ve aramızda yükselen sesler veya kilitli kapılar olmayacak. Anıların gölgede kalacak ve bir daha adını asla ağzıma almayacağım, sevgililerime nasıl tanıştığımızın hikâyesini anlatırken bile. Sadece güzellik, iyi kalplilik ve yüz yıllık mutluluk olacak.

Güllerin Buluşması

Sahnede adım adım ilerlerken, spot ışığı uzun zaman önce unuttuğum güneş ışığı gibi üzerime döküldü. Sesim tiyatroda kolayca duyuluyordu. Seyirci sessizlik içinde mest olmuştu, repliklerimi okurken onları parmağımda oynatıyordum. Oyun, klasik tarzda bir trajediydi, tamamen melodram ve sahte kanla doluydu. Bu yüzden hayvani doğam, özellikle o gece, bu katliamdan heyecan duyuyordu. O gece tiyatrodaki tek yırtıcı ben değildim.

Her etkileyici şakayı ve yürek burkan repliği her şeyimi ortaya koyarak, sahnenin sağındaki locaya doğru oynadım. Aç gözlerin izlediğini biliyordum. Kestane kahvesi ve samur siyahı iki çift güzel gözün. Parlayan sahne ışıklarının altında bile, o bakışların beni uzaktan yiyip bitirdiği düşüncesiyle ürperdim.

Hiçbir şeyin coşkulu alkışları yenemeyeceğini düşünürdüm ama oyuncu arkadaşlarımla el ele tutuşup selam verirken, alkışların ve tezahüratların uğultusunu daha da güçlü bir şey gölgeliyordu. Beklenti.

Beklenti en leziz absent gibi damarlarımı doldurmuştu. Sahneden yalpalayarak inip, itişip kakışan bedenlerin arasından geçerek soyunma odalarına geldiğimde beklentiden adeta sarhoş olmuş gibiydim.

Benden önce onlar beni buldu, çünkü onlar her zaman bulurdu beni. Kostümümü askıya astıktan ve sahne makyajımı silme zahmetine girmeden yüzümdeki mikrofon bandını çıkardıktan sonra soyunma odasından fırladığımda neredeyse ikisiyle de çarpışıyordum. Dünya dışı iki figür, o kadar güzellerdi ki onlara bakmak canımı yakıyordu.

"Constance!" diye haykırdım. "Maggie! Ah, gelebildiniz!"

En yakında o olduğu için kendimi Magdalena'nın kollarına attım ve o da beni hiç tereddüt etmeden öptü. Constanta'ya elimi uzattım, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sonra yüzümü bir öpücük yağmuruna tuttu. İçlerinden biri, hangisi olduğunu anlayamadım, güzel kokulu bir kırmızı gül buketini kollarıma sıkıştırdı.

Magdalena'nın ilk öpücüğü her zaman parmağınızı bir bıçağın kenarına sürtmek gibi hissettirirdi: keskin bir şok ve ardından zonklayan bir sıcaklık olurdu. Öte yandan Constanta, yoğun bir çalışma gününden sonra ılık bir banyoya girmek gibiydi. Tamamen rahatlatır ve kasları gevşetirdi.

Constanta, yanaklarımı ellerinin arasına alarak ağzıma doğru, "Alexi," diye mırıldandı. "Ah, küçük Alexi, seni çok özledik."

Kulis koridorunda olay oluyorduk ama umurumda değildi. Magdalena ve Constanta buradaydı. Hâlimiz insanları rahatsız ediyorsa etrafımızdan geçip gidebilir veya başka tarafa bakabilirlerdi.

İkisini de kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım. Aralarında sıkıştığım için coşkudan başım dönüyordu. Bir kez daha dünyada her şey yolundaydı.

Constanta'nın saçları hâlâ uzundu ve dağınık bir şekilde tepesinde kıvrılmışlardı. Yüzünün etrafına kırmızı tutamlar düşmüştü ve bu küçük, kusurlu ayrıntıdan memnun kalarak onlara dokundum. Onu son gördüğümden beri biraz bile yaşlanmamıştı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, yalnızca yoğun bir şekilde gülümsediğinde ortaya çıkıyordu. Tıpkı şu an yaptığı gibi.

"Sen bir harikaydın," dedi.

Magdalena, "İlham vericiydin," diye araya girdi ve diğer iki oyuncunun geçmesi için kenara çekildi. Oyuncular geçerken ona bakmak için başlarını çevirdiler. Onları suçlayamazdım. Arkası dikişli bir çorap, dar bir kalem etek ve açık kahverengi dekoltesini gösteren ipek bir bluz giymişti.

"En iyi performansım değildi," dedim. "Beni birkaç yıl önce Puck'ı* oynarken görecektiniz; Kesinlikle göz kamaştırıcıydım."

"Biliyorum," dedi Constanta yatıştırıcı sesiyle. "Ama Henri ve Sasha ile Kıbrıs'taydım..."

* William Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* adlı oyunundaki bir karakterdir. (ç.n.)

Magdalena, aynı şekilde kibar ama daha az özür dilercesine, "Ve ben de bir Vatikan konseyine yeni papa konusunda danışmanlık yapıyordum, bunu biliyorsun," dedi. Bizi ne kadar seviyorsa, uluslararası güç koltuklarının ardındaki ipleri oynattığı işini de o kadar çok seviyordu. Evlilik yatağımızı onun entrikalarıyla paylaşmamız gerektiğini uzun zaman önce kabul etmiştim.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandım ama gelemedikleri için hâlâ incinmiş olduğumu fark ettim. Çok iyi bir performans olmasına rağmen mesele oyuna gelememiş olmaları değildi, daha çok en son bir araya gelmemizden bu yana neredeyse otuz yılın geçmiş olması gerçeğiyle ilgiliydi. Daha önce ziyaretlerimizin arası hiç bu kadar uzamamıştı. Son Avrupa turumdaki bir konaklama sırasında birkaç saatliğine Constanta'ya uğramıştım ama bunun gibi değildi. Hepimizin yeniden bir araya gelmesinden bu yana çok zaman geçmişti.

Kızlar beni öpüp iltifatlar ederken, *ama onların artık başka hayatları ve başka sevgilileri var,* diye hatırlattım kendime. *Artık onların göğündeki güneş değilim.*

Bu düşünce midemi bulandırdı ama yine de onlara gülümsedim. İyi olduğum bir şey varsa, o da acı çekerken gülümsemekti.

"Hadi," dedim onları çıkışa doğru çekiştirerek. "Bir kahve ve tatlı için can atıyorum."

Magdalena, şaşırmış bir şekilde, "Hâlâ yemek yiyor musun?" dedi. Şu anda etrafımız ölümlülerle çevrili olduğu için "insan yemeği" diye eklemedi.

"Ben her anlamda bir hedonistim,*" dedim ellerini ellerimin arasına alarak. "Artık dayanamayacak hâle gelene kadar dünyanın tüm duyusal zevklerinin tadını çıkaracağım."

"Hiç değişmemişsin," dedi Constanta, o kadar şefkatliydi ki kalbim yerinden çıkacak sandım.

---

* Yaşam amacının zevk almak ve mutluluktan ibaret olduğu görüşünü savunanlara verilen ad. (ç.n.)

Mütevazı bir ara sokakta, bir çamaşırhane ile rehinci dükkânı arasında yer alan en sevdiğim İtalyan fırınına gelene kadar yağmurlu şehir sokaklarında yürüdük. Yaşadığım yüz küsur yılda dünyayı dolaşmıştım ama kendimi her zaman New York'ta buluyor gibiydim. Buranın sıkışık, beklenmedik cazibesine, pek çok farklı dili ve kültürü çarpıcı ve belirgin bir şekilde Amerikan tarzda ortaya çıkarmasına bayılıyordum. Bağnaz adetlerine ve büyük kurumsal kötü yönetimine rağmen Amerika tam benlikti. O da benim gibi küstah, gürültülü ve kendine âşıktı.

Bir *café au lait** ve bir kremalı puf sipariş ettim, her ikisi de hastalanmadan tadını çıkarabileceğim kadar hafifti. Son yıllarda Constanta'nın beni uyardığı değişiklikleri yaşadığımı, cildimin solgunlaştığını, kan dışında herhangi bir yiyeceğe olan ilgimin azaldığını fark etmiştim ama iştahımı kaybedene kadar yemekten mümkün olan her damla zevki almaya niyetliydim.

"Tadına bakın," dedim ve Magdalena'ya serçe parmağımla biraz krema uzattım.

"Diyetteyim," dedi gülünç bir şekilde.

"Dilinde kaybolacak; sadece küçük bir parça krema ve şeker. Biraz yaşa be Maggie."

Magdalena ricamı kabul etti, parmaklarıyla bileğimi kavradı ve kremşantiyi ağzına götürdü. Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderecek şekilde dudaklarını parmağımın çevresine kapadı.

"Ah, bu iyiymiş," diye itiraf etti, kara gözleri büyüdü. Parmağına biraz krema aldı ve ihtiyatla bakan Constanta'ya uzattı.

"Ben sizden büyüğüm," diye hatırlattı, sanki unutabilirmişiz gibi. Constanta şu anda yaşayan en yaşlı vampirlerden biri olabilirdi ve bu, gücünü zarif ve nazik bir şekilde kontrol etmesine rağmen, hâl ve tavırlarından, karanlıkta gözlerinin parlama şeklinden belli oluyordu. Bizi dönüştüren kişiyi öldürüp damarlarından kanını içtiğimiz o gece, hepimiz daha güçlü ol-

* (Fr.) Sütlü kahve. (ç.n.)

muştuk ama Constanta en büyüğümüzdü, bu yüzden en güçlü faydaları o elde etmişti.

"Bir şey olmayacak," diye söz verdi Magdalena. "Alexi haklı."

Constanta, Magdalena için ağzını açıp tatlıyı emdi. Tadı alınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve boğazından memnun, küçük bir mırıltı çıkardı.

Magdalena kıkırdadı ve onu öyle hızlı, öyle kaygısız bir şefkatle öptü ki içim sızladı. Birlikte çok mükemmeldiler ve benimdiler.

En azından ben hâlâ benim olduklarını düşünüyordum.

"Sevgilileriniz nasıl?" diye sordum çünkü kibarlık bunu gerektirirdi. Ayrıca belki de biraz merak ediyordum.

Constanta'nın yüzü aydınlandı ve masanın üzerine biraz daha eğildi. Beyaz bluzunun kolları zarif bir şekilde dalgalanıyor ve boynundaki altın haç parlıyordu. Dini simgelerin bizim için lanetli olduğu batıl inancını hiçe saymaktan her zaman zevk alırdı ve bence bir yanı hâlâ kan ve ıstırapla ilgili o eski hikâyeye gerçekten inanıyordu.

"Henri ve Sasha, onlarla tanıştığım günkü kadar tatlılar. Pek çok küçük sevgi dolu, nazik jestlerde bulunuyorlar. Henri her avdan sonra giysilerimdeki kanı temizliyor ve ceplerine çiçekler tıkıyor. Sasha ise her zaman eve kitaplar getiriyor ve okumam için en sevdiği paragrafların altını çiziyor. Bu sene yazı Romanya'da geçireceğiz. Onlara doğduğum yeri göstermek istiyorum."

Magdalena kremadan bir parça daha çalarken, "Yaşadıklarımızdan sonra başkalarını dönüştürmen büyük cesaret," dedi.

Constanta'nın yüzünden bir gölge geçti ama sadece bir an için.

"Onunla aramızdaki bağ, kontrol ve aldatma üzerine inşa edilmişti. Henri ve Sasha'ya karşı her zaman dürüst oldum ve onlar da bana karşı her zaman dürüst oldular. Birbirimizin özgürlüğüne izin veriyoruz."

"Onunla" derken kimi kastettiğini belirtmesine gerek yok-

tu. Hoş olmayan anılar aklıma geldikçe boğazım düğümlendi. Artık adını anmıyorduk ama onu unutmak imkânsızdı.

"Peki, ölümsüz yaşam hakkında ne düşünüyorlar?" diye sordum, sevgili Constanta'mın kalbini bu kadar fetheden, hiç tanışmadığım bu yeni vampirleri merak ediyordum. Kafede kulak misafiri olacak çok insan yoktu ama ben hiçbir zaman kurnazlığı akıl edecek biri olmamıştım.

Constanta kıkırdayarak, "Balıklama atladılar," dedi. "Henri senin gençken olduğun kadar doyumsuz. Sana kendine hâkim olmayı nasıl öğretmek zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun?"

Magdalena sevgiyle, "O kadar çok sütçü kızı ve postacı oğlanı kuruttun ki," dedi.

Alaylarına burun kıvırdım.

"Çabuk öğrendim. Benimle gurur duymalısın, Constance. Yıllardır neredeyse hiç kimseyi öldürmedim. Her zaman sağduyulu olmamı söylemez miydin? Bir sürü cesetle şüphe çekmemek için sadece ihtiyacım olduğu kadarını almamı?"

"Aferin sana," dedi Magdalena her zamanki bilmişliğiyle. "Bu, kapına dayanan polis veya rahip olmadan tek bir yerde istediğin kadar kalmana izin verir. En azından yaşlanmadığını fark etmeye başlayacakları zaman kadar. Ben sürekli taşınmaktan nefret ediyorum. İtalya tam bana göre bir yer."

Kahvemden biraz içtikten sonra, "İtalyan kölen nasıl?" diye sordum. Constanta nereye giderse gitsin küçük aileler kurmaya her zaman ilgi duymuştu, ancak Magdalena teşvik edici sohbetler ve düzenli bir kan kaynağı sunabilen tek bir insanın arkadaşlığını tercih etme eğilimindeydi.

"Ah, Fabrizio mu? Harika, harika! Çok kibar ve fedakâr. Bana her akşam gazete okuyor, hatta benim saatlerimde uyanık olmak için uyku düzenini bile değiştirdi."

"On yıldır birliktesiniz," dedi Constanta. "Bırak da onu senin için dönüştüreyim."

"Çok naziksin ama ben Fabrizio'yu olduğu gibi seviyorum. Ölümsüz hayat ona göre değil; yaşama çok âşık."

"Ama *yaşlanacak*," diye fısıldadım, sanki bu bir lanetmiş gibi.

Magdalena omuz silkti. "Ve ölecek, evet. Ya da belki de gelecekte bir gün yollarımızı ayırırız. Hiçbir şey kesin değil, küçük Alexi."

"Artık o kadar da küçük değilim."

"Evet ama sen her zaman en küçüğümüz olacaksın."

Magdalena ve ben dostça laf dalaşlarımızdan birine girmeden önce Constanta aramıza girdi.

"Ya sen, Alexi? Son konuşmamızdan bu yana hiç sevgilin oldu mu? Belki sen de kendine bir köle bulmuşsundur?"

Aniden kendimi çok gergin hissettim ve biraz kahve yudumladım. Uzun zamandır sevgilim olmadığını fark ettim. Yabancılardan ya da bazen maceracı hisseden arkadaşlarımdan beslenmiştim. Kurbanım olsun ya da olmasınlar, bir-iki geceliğine insanları yatağıma getirmiştim. Ama sevgili deyince aklıma sadece Magdalena ve Constanta geliyordu. Onların parlaklığıyla kıyaslayınca diğer herkes solgun kalıyordu.

"Ben... I... Şey, hayır. Hiç fırsatım olmadı."

Magdalena'nın kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ve Constanta muhtemelen cesaret verici bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra garson kız elinde hesapla masamıza geldi. Bir anlık somurtkanlığımı üzerimden atarak ona genişçe gülümsedim ve onunla öyle bir flört ettim ki Magdalena gözlerini devirdi.

Sonra üç güzel canavar, gecenin karanlığına daldık ve stüdyoma kadar kendi aramızda şakalaşıp güldük.

Stüdyom mütevazıydı, bir zamanlar hep birlikte yaşadığımız büyük apartmanlar ve yıkık dökük eski malikâneler gibi değildi ama kendine has bir çekiciliği vardı. Boş şarap şişelerine mumlar yerleştirmiştim ve aktör arkadaşlarımla içki içip kumar oynadığımız son seferden kalma bir deste yaldızlı kart mutfak masasının üzerine bırakılmıştı. Şam kumaşından kırmızı perdelerim güneş ışığını engelleyecek kadar ağırdı ve ayaklarımın altındaki yıpranmış kilimler, neredeyse benim kadar eski İran halılarıydı.

Çapkın tavırlarıma rağmen hâlâ bir beyefendi olduğum için Magdalena ve Constanta'nın paltolarını alıp kapının yanındaki askılığa astım.

Bir anda birbirimizin üzerinde bitiverdik.

Constanta kollarını omuzlarıma doladı ve öpücüğümde eridi, bu sırada Magdalena ağzını ısrarlı bir şekilde boynumda gezdirdi. Kolumu onun beline dolayıp kendime çektim ve stüdyomun loş ışığında iki ağız arasında gidip geldim. Aşklarının yoğun dalgasında kendimi kaybettim, yüzlerce küçük dokunuş ve yumuşak zevk sesleriyle canlandım. Tarif edilemez bir mutlulukla doldum.

Magdalena, benim sert, güzel, altın kalpli Magdalena'm, burada benimleydi. Constanta da buradaydı. Sevimli, rüya gibi, şefkatli Constanta. Ablalarım, en yakın arkadaşlarım. Benim kızlarım. *Benim.*

İşte bir sır: Aşk oyunlarına düşkün olabilirdim ama kendi tarzımda son derece sahipleniciydim. Dünyayı dolaştıklarında kalbimin bir parçası onlarla birlikte seyahat eder ve ben her zaman çaresizce o parçamla yeniden bir araya gelmek isterdim. Üçümüz birbirimize uyacak şekilde yaratılmıştık ve ikisinin arasında olmadıkça, tamamen kendim sayılmazdım.

Bizler aynı çürümüş ailenin çocukları, aynı mahrem savaşın hayatta kalanlarıydık. Tüm mesafelere ve zamana rağmen her zaman sevgili olacağız ve sonsuza dek bağlı kalacağız.

"Seni özledim," diye iç geçirdim, nefesim Constanta'nın

gevşek buklelerinin arasından geçip Magdalena'nın dudaklarında gezindi.

Magdalena boğuk bir şekilde gülerek, "Hangimizi?" diye sordu.

"İkinizi de," dedim, parmaklarım çoktan bluzunun düğmeleriyle uğraşmaya başlamıştı. Dudaklarında bir gülümsemeyle elimi hafifçe itti.

"Sabırlı ol, küçük Alexi. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Eğlenmeme izin vermelisin."

Constanta, küçük oturma odamın karanlığına adım atmadan önce bana son bir yakıcı öpücük verdi.

Anlayışlı, melodik bir sesle, "Elimi yüzümü yıkayacağım," dedi. "Sizi baş başa bırakayım."

İtiraz etmek için çaresizce sızlandım ama Magdalena hiç izin vermedi. Bana tek başına sahip olma şansı onu çok heyecanlandırmıştı ve bu fırsatı boşa harcamayacaktı. Magdalena parmaklarını saçlarıma kaydırıp onları hafifçe çekiştirdi ve ilgimi çekecek kadar acı verdi.

Tekrar sızlandım ama bu sefer zevkle.

Magdalena, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, "En sevdiğim mazoşistim," diye mırıldandı. Beni çenemi sıkıca kavrayarak tuttu, parmak uçları tenimde oyuklar bıraktı. Onun tarafından ele geçirilip sahiplenilmenin baş döndürücü hissinde kendimi kaybettim.

"En sevdiğin olmadığı kesin," dedim ve geri çekildiğinde öpücüğünü kovaladım. "Fabrizio buna ne derdi?"

Magdalena tırnaklarını etime batırdığında zevk dolu bir acıyla tısladım.

"Fabrizio benim, onunla her istediğimi yaparım ve şu anda sen de öylesin," dedi. Ah, bu oyunu nasıl da seviyordum. Her zaman coşkuyla biten acı verme ve inkâr oyunu. Magdalena bu oyunda tanıdığım en iyi oyuncuydu ve bu onun açılış kumarıydı.

Nazikçe karşılık verip keskin dişlerimle parmaklarını ısır-

dım. Magdalena yanağımı tokatladı, canımı hoş bir şekilde yakacak kadar hızlıydı ama herhangi bir zarar verecek kadar sert değildi. Bana öfkeyle vurulduğu zamanlardan dünyalar kadar uzaktaydı ve Magdalena kendini nazik bir şekilde dizginleyip bileğini hafifçe savurduğu için çok daha tatlıydı.

Ancak Magdalena güzel parmaklarını ısırığımdan koruyacak kadar hızlı hareket edemedi ve işaretparmağında yakut bir boncuk belirdi.

O buyurgan sesiyle, "Benim için em, Alexi," dedi.

"Tam bir prenses," diye alay ettim ama isteğini memnuniyetle yerine getirdim. Ağzımı açtım ve ıslak dilimi parmağında gezdirerek vücudundan geçen hafif ürpertinin tadını çıkardım. Magdalena kraliçelere yakışır şekilde bunu saklamak için elinden geleni yaptı ama onun üzerindeki etkimi biliyordum. Birbirimize hiçbir zaman dayanamıyor, ergenlik çağındakilerin utanmaz aceleciliğiyle birlikte yatağa düşüyorduk.

Kan damlasını emdim ve tadıyla boğazımdan küçük bir inleme koptu. Kimsenin Magdalena'm kadar lezzetli ve tatlı bir tadı yoktu. Hiç kimse onun damarlarında dolaşan zamanın lezzetiyle kıyaslanamazdı. Belki Constanta dışında kimse.

Constanta, banyodan çıktığında, "Oyunlarını mı oynuyorsun?" diye mırıldandı. Pantolonunu çıkarmıştı ve dalgalanan beyaz gömleğinin içinde çıplak ayakla duruyordu, kızıl saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Böylesine mükemmel görünüşü beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti. Constanta dinden çıkmış birini inançlı yapacak kadar güzeldi ve ben de bir istisna değildim. Onu pazar ayini çanları gibi bağırtana dek bedeninin katedralinde ona tapınmak istiyordum.

Magdalena, parmağını bir pop sesiyle ağzımdan çekerek, "Daima," dedi. "İlgiye çok aç, Constanta."

Constanta, içimi elektrik gibi dolduran bir kıkırdamayla, "O hâlde hiçbir şey değişmemiş," dedi. Benden isterse, bir köpek gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünürdüm.

"Constance," dedim, sesim arzudan kısılmıştı. "Lütfen."

"Kelimelerini kullan, Alexi," dedi Magdalena uzun tırnaklı parmaklarını buklelerimin arasından geçirerek. "İstediğin şeyi söyle."

"İkinizi de istiyorum. Aynı anda. Lütfen."

Constanta, yatağımın kenarına çöküp kollarını bana açarken sadece o Mona Lisa gülümsemesiyle gülümsedi. Ayakkabılarımı fırlatıp ceketimi çıkarırken Magdalena'yı da yanımda çekiştirdim ve kendimi Constanta'nın uzman ilgisine teslim ettim.

O, öpücükleriyle beni yatağa bastırırken Magdalena kemerimi çıkardı.

Magdalena dişlerini gösteren bir sırıtışla, "Nasıl da hevesli," dedi ve beni kot pantolonumun üzerinden sıktı. Kısa ve öz bir cevap bulmaya çalıştım ama çevik parmaklarının baskısı nefesimi kesti. Yalan söylemiyordu; çoktan sertleşmiştim ve kot pantolonumu zorluyordum. Kızlarımı son gördüğümden bu yana küçük bir sonsuzluk geçmişti ve kaybettiğim zamanı telafi etmeye can atıyordum.

"Doğru," diye mırıldandı Constanta, kahverengi gözleri yüzümde gezindi. "Ama aynı zamanda kasvetli."

"Kasvetli değilim," diye karşılık verdim ve ellerimi gömleğinin altından geçirip parmaklarımı çıplak sırtında gezdirdim. Kaşları o sempatik, her zaman beni can evimden vuran bilmiş bir tavırla çatıldı. Her şeyi bilen sezgilerine lanet olsun.

"Evet, kafede öyleydin. Gözlerinin ardında bir gölge var tatlı prens. Sorun ne?"

Kısmen Constanta beni yakaladığı için, kısmen de Magdalena ağzını kot pantolonumda gezdirdiği için güçlükle yutkundum.

"Bir sorun yok," diye soludum. "Sadece sizi özledim, hepsi bu."

"Mmm," diye mırıldandı Constanta, ikna olmamıştı. Yine de beni öptü ve önemli olan da buydu. Sadece ona ve Mag-

dalena'ya ten tene, kanlarımız birbirine karışacak kadar yakın olmak istiyordum. Şüphesiz ki bu, tüm hain düşüncelerimi dindirirdi. Bu beni tekrar bütün hissettirirdi.

Magdalena av peşindeki bir kedi kadar kıvrak ve tehlikeli bir şekilde yatakta bana doğru süründü ve ince parmaklarıyla boynumu kavradı. Neredeyse hiç baskı uygulamadı ama bu, boğazımın beklentiyle titremesine yetti. Constanta beni kot pantolonumun kafesinden kurtardığında gözlerim kendiliğinden kapandı. Kalçalarım çoktan kendiliğinden hareket ederek onun altında büküldü.

İşte bu. Bunu özlemiştim.

"Lütfen, Maggie," diye yalvardım. "Sadece biraz daha sert."

Constanta beni ustaca ağzına alıp neredeyse deliliğin eşiğine getirirken Magdalena dediğimi yaptı.

Kendimi Magdalena'nın kavrayışına bastırarak, "Tanrım," diye mırıldandım. Of, o çok yaramazdı. Dolaşımı kesmeden veya beni tamamen boğmadan nefesimi nasıl keseceğini iyi biliyordu. Beni istediği kadar böyle tutabilirdi ve ben ona karşı güçsüz kalırdım. "Tanrı aşkına, Maggie."

Constanta gülümseyerek, "Kutsal şeylere sövme," diye azarladı, sonra diliyle beni ıslattı. Halime rağmen nefesimi tuttum, parmaklarımı çarşafın etrafında kıvrıldı.

"Sizi özledim," diye fısıldadım. "İkinizi de çok özledim."

"Bu yüzden mi bütün akşam böyle karamsar bir ruh halindeydin?" diye sordu Constanta, lolipopmuş gibi aletimin ucunda diliyle daire çizdi.

"*Constanta*," diye inledim. "Gerçekten bunun zamanı mı?"

"Mükemmel bir zaman," dedi Magdalena ve beni bir insan âşığı yaralayacak güçle şilteye doğru itti. Bu işte birlikteydiler, bana eziyet ederken paylaştıkları ışıltılı bakışlardan bunu anlayabiliyordum. Onları durdurmak, toparlanıp kendimi yataktan çıkarmak istedim. Ama bunu çok fazla seviyordum. Onların beni çözmesine bayılıyordum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi Constanta, par-

makları benimle tembelce oynuyordu. Beni sanki en sevdiği oyuncağıymışım gibi sıktı ve başparmağını uzunluğum boyunca gezdirdi. "Böylece devam edebiliriz."

"Şantaj yapıyorsun," diye suçladım.

"Buna bayılıyorsun."

"Tuş ettin."

Magdalena beni o kadar içten öptü ki neredeyse adımı unutacaktım, boğazımdaki tutuşu güvenli ve sarsılmazdı. Sonra o keskin dişleriyle beni kıstırdı ve alt dudağımı kanattı. Ateşli, araştıran dili kanı yaladı. Konuştuğunda sesi kana susamışlıktan boğuklaşmıştı.

"Ona cevap ver, Alexi. Böylece sana düzgün bir şekilde sahip olabilirim."

Onların uzman işkenceleri altında kıvrandım, eşit derecede mutlu ve küçük düşmüştüm. Hiçbir şey söylememeliydim. Her şeyi kendime saklamalı, zihnimin hiç incelemediğim bir köşesine sımsıkı kapatmalıydım. O zaman her şey yolunda giderdi. Ya duygularımı paylaşırsam ve onlar benden soğur veya beni New York'ta yalnız bırakırlarsa? Ya sözlerime gücenirlerse veya geçmişteki bazı sevgililer gibi öfkeden köpürürlerse?

Constanta beni o kadar acımasızca sıktı ki çaresiz bir nefes vermekten başka seçeneğim kalmadı ve sonra kelimeler ağzımdan döküldü.

"Artık beni eskisi gibi umursamıyorsunuz," diye ağzımdan kaçırıverdim.

Oda bir anda sessizleşti. Magdalena boğazımı bıraktı ve Constanta, sanki biraz önce düşüncesizce bir şey yaparken yakalanmış gibi asık bir suratla beni tekrar kot pantolonumun içine soktu. Korkunç bir an için, aşkımızı paramparça ettiğimi düşündüm. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, zar zor nefes alıyordum ve gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Sonra Constanta uzanıp yanağımı okşadı. Constanta, benim yardım meleğim. Koruyucum.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sessizce sordu.

Bakışlarımı ondan Magdalena'ya çevirdim. Magdalena'nın gözleri, sanki uluslararası bir anlaşmazlığı çözüyormuş gibi karanlıktı. Kaşlarının arasında aynı çizgi vardı, diplomasisi ve iltimaslarıyla beni düzeltmek istiyormuş gibiydi.

"Sadece endişeleniyorum, hepsi bu," diye mırıldandım, aniden utanmıştım.

Hiçbir şey söylememeliydim. Aptal çenemi kapalı tutmalıydım.

Magdalena ve Constanta birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de nefesimi kesen bir vahşilikle beni kucakladılar. Onlara sıkıca tutundum ve mızmız bir çocukmuşum gibi beni sallamalarına izin verdim.

"Alexi, Alexi," diye mırıldandı Constanta. "Hayatım buna bağlı olsa bile seni sevmekten vazgeçemem. Sen güneş ışığının ta kendisi olsan bile, yine de sana yakın olmak için kendimi yakarım."

Magdalena, "Ve ben, eğer seni gülümsetecekse, bir şehri yerle bir ederim," diye yemin etti.

Constanta, "Neden böyle düşündün?" diye sordu.

Omuz silktim ve dehşet içinde boğazımın düğümlendiğini fark ettim. Ağlamamalıydım.

"İkinizi de görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ve artık başka âşıklarınız, başka hayatlarınız var."

Constanta sözümü keserek, "Sen benim tüm dünyamsın Alexi," dedi. Gözleri karanlıkta doğaüstü gücünü hatırlatırcasına parladı. Bu güç beni ürpertti ama asla tehlikede hissettirmedi. Bilakis, Constanta'nın neler yapabileceğini bilmek, bir peri masalındaki en güçlü büyüyle korunan değerli bir mücevhermişim gibi hissettiriyordu.

Magdalena, yatakta bana daha da sokularak, "Bu, Fabrizio ile mi ilgili?" diye sordu. Başını omzuma koydu. "Aynı şey değil, Alexi. Birbirimizi kendi tarzımızda seviyoruz ama onu asla seni sevdiğim gibi sevemem. Sen benim ailemsin. Geçmişim ve geleceğimsin."

"Henri ve Sasha benim ailem oldular," diye söze karıştı

Constanta, elimi ağzına götürüp beş parmağımın da ucunu öptü. "Ama onlar asla sen olmayacaklar, Alexi. Bu bir yarışma değil, kazanan ya da kaybeden yok. Sadece sevgi var. Ve bunu sana, şu andan dünyanın sonuna kadar, ne kadar çok duyman gerekiyorsa o kadar söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce ve off... işte şimdi gözyaşları geliyordu. Karanlığın onları saklamasını umarak yüzümü Constanta'nın gömleğine gömdüm ve elimin tersiyle yanaklarımı ovuşturdum.

"Zavallı prens," diye şakıdı Magdalena. "Seni çok uzun süre yalnız bıraktık."

Constanta, "Buna hemen bir çare bulmalıyız," dedi beni göğsüne çekerek. Bana sımsıkı sarıldı, sonra beni o kadar tatlı bir şekilde öptü ki, neredeyse yeni bir gözyaşı maratonunu ateşleyecekti. "Sadece bir hafta kalacaktım ama senin için çok sorun olmazsa..."

"Lütfen kal," dedim ona daha sıkı sarılarak. Kimseye, hiçbir şey için yalvarmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Bir ilişkide boyun eğmeye zorlanmıştı ve bunu asla başka bir ilişkide yaşamak istemiyordum ama Constanta beni küçük ya da zayıf hissettirmiyordu. Kendimi istediğimi söylemeye hakkım varmış gibi güçlü ve bütün hissettiriyordu. Ben de söyledim. "Bir süre daha. İkinizi de çok özledim."

Magdalena, "Bunu hiç söylemedin, şapşal çocuk," dedi ve ardından beni kollarının arasına aldı. Elleriyle sırtıma yatıştırıcı daireler çizdi. "Ne zaman arasam, arkadaşlıkların ve sahnede geçirdiğin zamanla ilgili coşkulu hikâyelerinden başka bir şey duymuyorum. Tek bir kelimenle her şeyi bırakıp koşarak gelirdim."

"İşini bölmek istemedim," dedim burnumu çekerek.

"İşim bekleyebilir. Sen, aşkım, önceliklerimin başındasın."

Beni yoğun bir şekilde öptü ve endişem yavaş yavaş erimeye başladı. Constanta ve Magdalena ilk tanıştığımız günkü kadar gerçek ve sağlam bir şekilde kollarımdayken nasıl endişelene-

bilirdim ki? Bana kızacaklarından korkmak birdenbire aptalca göründü. Ne de olsa onlar benim kızlarımdı. Birbirimizi başka herhangi bir insan ya da vampirin anlayabileceğinden çok daha iyi anlardık. Sonsuza kadar birbirimize bağlıydık.

"Lütfen," dedim Magdalena'nın ağzına doğru. "Lütfen sana sahip olabilir miyim?"

"Evet aşkım," dedi. Bir ara çorapları çıkmıştı ve eteğini beline kadar çektiğimde zevkle ürperdi. Bacaklarının ve bacaklarının arasında görünen siyah ipeğin görüntüsü beni heyecanlandırdı. Ama bundan daha fazla, sesinin tonu beni heyecanlandırdı. "Beni ne zaman istersen, seninim."

"Constanta?" diye sordum ve elimi uzatıp onu kendine çektim. Tadı ve kokusuyla büyülenmiş bir hâlde boğazının solgun yüzeyini öptüm. "Bana sahip olacak mısın?"

"Şimdi ve her zaman," dedi Constanta ve gömleğini çıkarıp yere düşürdü. "Benden zevk almanı istiyorum. Açgözlü ol sevgilim. İstersen kıskanç ol. Ne zaman ararsan, daima yanında olacağım."

Dilimi çenesinin kıvrımında gezdirdim, sonra ağzımı sırıtan Magdalena'nın dudaklarına indirdim.

"İkiniz de beni çözüveriyorsunuz," dedim boğuk bir sesle.

"İstediğin kadar kalacağız," dedi Magdalena ve ben eteğini çıkarıp bluzunun düğmelerini açmaya başladığımda hafif bir nefes verdi. "Ve okyanusu tekrar geçtiğimizde seni de yanımıza alacağız. Sana yeni bir tiyatro, kendinden geçecek yeni seyirciler bulacağız. Bir daha asla ayrılmamıza gerek yok."

Gömleğimi ve kot pantolonumu kaba bir şekilde yere atarak, "Bu sözünü hatırlatacağım," diye yanıtladım.

Ellerini çıplak göğsümde gezdirmesi için Constanta'ya izin verdim, sonra tırnaklarımı Magdalena'nın kalçalarına geçirerek onun içine girdim. O da tırnaklarını iz bırakacak kadar sert bir şekilde sırtımdan aşağı indirdi. Magdalena kalçalarını bana doğru sallarken ve Constanta yanıma uzanırken, şehvetin

şeffaf pusunun arasından, *güzel* diye düşündüm. *Birbirimizi işaretleyelim.*

"Alexi, Alexi," Constanta kollarını ve bacaklarını açarak içini çekti.

Parmaklarımla onu memnun ederken, "Constance," diye soludum. Magdalena'yı daha sıkı tuttum, vücutlarımız birbirine dolanırken onu daha yakınıma çektim. Odadaki hava sıcak ve ağırdı, bizi baş döndürücü bir sisle sarmıştı. Tek duyabildiğim kendi nefesim, Magdalena'nın küçük iniltileri ve Constanta'nın mutlu iç çekişiydi. "Maggie."

Birbirimize olan sevgimizde kendimizi kaybederek sabaha kadar birbirimize taptık. Şafak söktüğünde, bir daha asla yalnız kalmayacağımın bilinciyle ikisinin kollarında uyudum.

Teşekkürler

Bu kitap, tamamlanma yolunda pek çok yetenekli ve sevgi dolu elden geçti. Yazma sürecinde bana zamanını, cesaretini ve uzmanlığını ödünç veren herkese son derece minnettarım. Bu kitabın bugünkü hâline gelmesine yardımcı olan tüm harika eleştirmen ortaklarıma ve beta okuyucularıma teşekkür ederim. Beni cesaretlendirdiği ve savunduğu için harika menajerim Tara'ya, beni destekleyip sesim olduğu için büyük aşkım Kit'e teşekkür ederim. Bir hikâyenin ilk işaretlerinden son düzenlemelerine kadar tutarlı bir kitap çıkarmama yardım eden ilk editörüm Celine'e teşekkür ederim. Orbit US ve UK'deki tüm ekibe, özellikle Nadia, Anna, Angeline, Tim, Joanna ve bu kitabın daha da geniş bir kitleye ulaşmasına yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Ve tabii ki bu projeyi her aşamada büyük bir şevkle savunan okuyucularıma teşekkür ederim. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Yazar Hakkında

S. T. Gibson bir yazar, edebiyat ajanı ve köy bilgesi olma yolunda eğitim gören bir kadındır. Şu anda nişanlısı, şımarık İran kedisi ve *vintage* ceket koleksiyonuyla Boston'da yaşamaktadır.

